

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 12^{ον}

Αρ. 587

1935

Μπιμπίκια και ακάθαρτο Δέρμα τα έχασα όλα!

Από του υπάρχει η Λοσιόν προσώπου Scherk δεν μου χρειάζεται τίποτε άλλο παρά κάθε πρωί και βράδυ να πλύνωμαι μ' αυτή. Όλες η ακαθαρσίες εξαφανίζονται και η επιδερμίδα μου γίνεται διαφανής και λεία. ● Είς φιαλίδια των Δρχ. 35. (τσάντες), 55.-, 90.- και 175.- ● Το βράδυ μετά το καθάρισμα του προσώπου με την Λοσιόν Σερκ χρησιμοποιήσατε την κρέμα νυκτός του Scherk. Χάριστά τονωτικά έλαια που περιέχει είναι πολύτιμος τροφή για την ανανέωση της επιδερμίδος. Scherk Cold Cream είς tubes των Δρχ. 35.- και 50.-

Επίσης είς βάζα των Δρχ. 70.- και 125.- Δείγματα κρέμας αποστέλλονται έναντι 5 Δρχ. γραμματοσήμου. Γεν. Ανήπος: Π. Ι. Μαγκριώτης, Νίκης 10

**Βάψετε τα φρύδια
μόνον με las γυαλιά
μανικας βαφας ARTI**

Βάψετε τα φρύδια σας με τας ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΦΑΣ ARTI και θα γίνουν μακριά και μοντέρνα. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΛΑΜΑ· ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ. Δοκιμάσατε για να περνώτε. Πωλούνται στα Φαρμακεία Εμπορικά.

**POUDRE
HORITA**

VALER

**ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Β. Γ. ΜΠΡΙΤΑΝΩΦ & ΣΙΑ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΩΣ 67Α ΑΘΗΝΑΙ**

**ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ**

Εξαιρετική ποικιλία εμπριμέ με κλειστικότητα σχεδίων.
Κουκούλαρικά από καθαρών μετάξων Σεμιζιέ υποκαμπίων ολομέταξα.

Ε. ΔΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΕΡΜΟΥ 3 (Πλατεία Συντάγματος)
Τηλέφωνο 22-529

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑ μένει πάντα υγιής, και φρέσκια σαν την ανριζώστη δροσιά όταν πίνει το

ΤΣΑΙ ΡΙΧΤΕΡ

Είναι μοναδικό διά την ακίνδυνο ελάττωσι του πάχους και διατηρεί το σώμα λεπτό και εύκινητο

Πωλείται είς τὰ Φαρμακεία.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

**ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ**

ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ μαθήματα πιάνου και όλων των θεωρητικών μουσικών. Πληροφορία Πηνελόπης 8, όπισθεν «Περόκε».

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κεντρικών Καπνιστικών. Σχετική πληροφορία διανομής Γραφεία μας, Λέκα 7, Αθήνα.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΥΒ ΓΚΑΝΤΟΝ

ΕΝΑΣ ΑΤΥΧΟΣ

ΕΡΩΣ

Ο νεαρός Ραούλ Μερσέ, σιέ σταμάτησε δίπλα στο μεγάλο φίλο του Σαρμέλ, τον πασίγνωστο στο Παρίσι γιατρό 'Αντρέ Σαρμέλ και του είπε:

— Αλήθεια, έλπίζω ότι δεν θα λείψετε από το γάμο μου. Παντρεύομαι ύστερα από δυό μέρες!...

Ο Σαρμέλ χαμογέλασε με πίκρα και κούνησε λυπημένος το κεφάλι του.

— Αγαπητέ μου Ραούλ, το άπαιτουμε, έδω και τριαντάπέντε χρόνια δεν θυμάμαι να έχω πάει σε κανένα γάμο.

Κι έπειτα, σηκώνοντας τους ώμους του μ' ένα κουρασμένο ύφος, πρόσθεσε:

— Α, είνε μια δολόκληρη ιστορία, Ραούλ!... Καί τι ιστορία!... Θέλεις να την ακούσης; Η λεωφόρος των 'Ηλυσίων είνε τόσο όμορφη τώρα το βράδυ... 'Ας προχωρήσουμε προς το δάσος της Βουλώνης, λοιπόν, σου έλεγα για την ιστορία μου... 'Εκενη την εποχή ήμουν τριάντα χρόνων... Στο δάκτυλό μου γυάλιζε ένας άρραβώνας... Θά παντρευόμουν ύστερα από λίγο καιρό ένα χαριτωμένο κορίτσι. Μιά μέρα όμως ο φίλος μου Πιέρ Μαρράν μου άνηγγειλε ολόχαρος ότι είχε άρραβωνιστεί κι' αυτός κι' ότι θά παντρευόταν ύστερα από μένα. Τόν Πιέρ Μαρράν τον ήξερα δέκα δολόκληρα χρόνια "Όπως ήταν φυσικό, ήρθε στο γάμο μου, μάς διασκέδασε με το τρελό κέφι του κι' έπειτα μάς έκανε κατόπιν δυό τρεις επίσκεψεις, ίδιος πάντα, με ανεξάντηλη ευθυμία κι' ένα δροσερό κι' αμέριστο γέλιο. Την τελευταία λοιπόν φορά που είχε έρθη σπτι μας, ανάμεσα στα γέλια και στ' αστεία του, μάς είπε ότι θά παντρευόταν σε λίγο το «ωραιότερο κορίτσι του κόσμου»!... 'Εγώ ωστόσο ήξερα πόσο κρατούσαν αυτοί οι ένθουσιασμοί του και καταλάβαινα πως ο παράφορος έρωσ του γι' αυτό το κορίτσι δεν θά κρατούσε πολύ καιρό. Μά μπορούσα και να γελιέμαι. Κι' αυτό πίστευα πως είχε συμβή, γιατί ο Πιέρ Μαρράν σιγά-σιγά γινόταν σοβαρός κι' είχε πάψει να παίρνει στ' αστεία το γάμο του. 'Υστερα από δυό μήνες, χάθηκε από τα μάτια μου και δεν τον έαναίδα, παρά τη μέρα του γάμου του.

Θυμάμαι τί όμορφη πού ήταν εκείνη η μαγική μέρα! Τό Παρίσι ήταν δλάνθιστο και λουσμένο από ένα χρυσό ήλιο. Κι' ο άέρας πού ήταν γεμάτος από ανριζώτικες ευωδιές, έμπνυσε μέσα μου τα τρελλά νιότατα. Είχα άρρηγσει λοιπόν λιγάκι από δρόμο κι' όταν, έφτασα στην έκκλησία, είχε γίνει κιάλας ή σέμης. 'Ο Πιέρ Μ'αράν τότε, μόλις με είδε, γύρισε κι' είπε της γυναίκας του:

— Αγαπητέ μου Σουζάννα, σου παρουσιάζω τον καλύτερο όλο μου, το γιατρό Σαρμέλ. Είμαστε, έξερεις φίλοι από παιδιά!...

'Εγώ υπόκληκα με σεβασμό μπροστά στη νύμφη, πού λές κι' ήταν μία μαγική και κάτασπρη όπτασία, με τα άέρνια πέπλα της. Όταν σήκωσα το κεφάλι και την κύτταξα, χαμογέλασε. Την ίδια στιγμή νόμισα πως δεν θά μπορούσα πεί να κρατηθώ στα πόδια μου. Είχαν κοπή τα γόνατά μου. 'Εκείνο το γλυκό χαμόγελο της νύμφης με είχε ξετρολλάνει. Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, σαν μία άστραπη, είχε περάσει από το νοή μου ή σκέψη ότι εκείνη ή γυναίκα μου ταίριαζε. Δτι εκείνη έπρεπε να παντρευτώ, ότι εκείνη μόνο θά μ' έκανε ευτυχισμένο!...

Μέχρι τότε δεν πίστευα στον κεραυνοβόλο έρωτα. Μά τη στιγμή εκείνη άναγκάστηκα να παραδεχτώ, ότι ο κεραυνοβόλος έρωσ είνε ή μεγαλύτερη συμφορά πού μπορεί να μάς γυπτήση... Στο νύμφη πού δόθηκε κατόπιν σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο, άναγκάστηκα να χορέψω με την όμορφη Σουζάννα. Θεέ μου! Πώς με μεθούσε εκείνη ή γυναίκα! Κρατούσα μέσα στην άγκυλιά μου το τριφερό σώμα της, με τέτοια λαγάρια, πού νόμιζα πως θά λιποθυμούσα άφαιρικά και θά σωριαζόμουν μπροστά στα πόδια της. 'Η Σουζάννα, με τό ίδιο γλυκό χαμόγελο, με κύτταζε στα μάτια και με ρωτούσε για τί φίλια μου με τόν άνδρα της, για τί νιότατα μας, για τίς φιλοδοξίες μας, για τί δεινρά μας!...

Κι' έτσι, πέρασε λίγος καιρός. 'Εόλεπα συχνά τόν Πιέρ Μαρράν και την όμορφη γυναίκα του. Καί τό πάθος μου για τί Σουζάννα, άντι να σήνη σιγά-σιγά, φούτανε περισσότερο.

'Πρέπει όμως να σοβ πώ, άγαπητέ μου Ραούλ, ότι ούτε μία φορά δεν συλλογίστηκα

να πώ κάτι, να ξελογιάσω τη Σουζάννα. Σέβομαι πάντα τη φίλια κι' ο Πιέρ Μαρράν υπορούσε να ήταν κάτι περισσότερο από ήσυχος. Ποτέ, μά ποτέ, δεν θά κινούνευ ή συζυγική του ευτυχία από καμιά τρέλλα μου.

Και τά χρόνια περνούσαν άχρωμα και μονότονα για μένα. 'Η Σουζάννα, ή γυναίκα πού λάτρευα, δίχως εκείνη να έξηρε τίποτα, άπόκτησε ένα παδάκι, πού τό έχασε άπερίγραπτη σοβαρή ευγένεια. Μέσα στα μάτια της έόλεπα κάποτε-κάποτε να περνά μία μελαγχολία, πού νόμιζα πως είχε ως αίτία τόν πρόωρο θάνατο του παιδιού της. Κι' αυτή ή παράξενη σκιά πιά γλυκά μάτια της την έκανε άκόμη πιο όμορφη και πιο σαγηνευτική.

Είχε περάσει κι' έκενη τά τριάντα, όταν ξαναεθρήκαμε ένα θαόδυ στο σπίτι ενός φίλου μας. 'Ηταν καλοκαίρι κι' έκανε ζέστη μέσα στο μεγάλο σαλόνι. Για να βρω λοιπόν λίγη δροσιά, βγήκα στη βεράντα. Την ίδια στιγμή, σε μία άκρη της, είδα τη Σουζάννα, τη γυναίκα πού λάτρευα, χειροπιασμένη μ' έναν άνοστο δανδή, πού τό μόνο χάρισμα του ήταν ότι ήξερε να χορεύει καλύτερα απ' όλους μας.

Γύρισα άμέσως πίσω και σκύβοντας τό φλογισμένο πρόσωπό μου έφυγα σαν τρελλός από την άπελπισία μου. 'Η Σουζάννα δεν ήταν λοιπόν μία παναγνη γυναίκα; 'Ενας άλλος-καί ποιός!—είχε κερδίσει την καρδιά της; Κι' ενώ, πού την άναπούσα περισσότερο κι' από τη ζωή μου άκόμα, θεωρούσα ως έγκλημα να της έξιμολογηθώ τόν, έρωτά μου!... Τί άνόητος πού ήμουν!...

Από εκείνο τό βράδυ, έπαυσα να πηγαίνω συχνά στο σπίτι τους. 'Η Σουζάννα κατάλαβε την ψυχρότητά μου και με κύτταζε κάποτε-κάποτε μ' ένα παράξενο βλέμμα, σαν να ήθελε να μου έκφράση κάποιο παράπονο. Μά έγώ δεν μπορούσα να ξεχάσω τη σκηνή εκείνη της βεράντας... 'Επαυσα λοιπόν να τους βλέπω κι' έζησα δέκα χρόνια πίκρας και πόνου, δλομόνυχος, γιατί ή γυναίκα μου δεν ζούσε πεία. Δέκα χρόνια, τά πιο σκληρά και τά πιο πένθιμα της ζωής μου.

Μιά μέρα, με είδοποίησαν άφαιρικά ότι πέθανε ο φίλος μου Μαρράν. Είχε άρρωστήσει βαρριά, από ένα κοινολόγημα και πέθανε, πριν προτάσουν οι γιατροί να τόν σώσουν. Πήγα λοιπόν στην κηδεία του, με την πίκρα στην καρδιά πού είχα χάσει τό σύντροφο τών πιο όμορφων χρόνων μου και πού θά ξανάβλεπα τη Σουζάννα...

Θεέ μου! Πόσο είχε αλλάξει! Τα μαλλιά της είχαν άσπρίσει και τό πρόσωπό της ήταν γεμάτο από βαθιές ρυτίδες.

— Νά γίνη, της είπα, όταν την είδα. Σας μένει ή παρηγοριά ότι ζήσατε μαζί του ευτυχισμένη!...

'Η Σουζάννα χαμογέλασε με μία άνέκφραστη μελαγχολία. —Ευτυχισμένη!... Ψιθύρισε. Νομίζετε λοιπόν ότι έζησα σ' αλήθεια ευτυχισμένη; Μά, άγαπητέ μου Σαρμέλ, δεν έέρα τί θά πη ευτυχία. Δεν έέρατε ότι ο Πιέρ δεν μ' άγαπούσε δόλου κι' ότι από τη δεύτερη μέρα του γάμου του είχε άναγογυρίσει στις παλές του φιλένδες; Όλες ή γυναίκες ήταν όμορφες κι' επιθυμητές, έκτός από τη δική του! Αυτό, καθώς σας είπα, δεν άοηγνα να τό καταλάβω. Μου είχε περάσει μάλιστα μία τρελή ιδέα από τό μυαλό: Νά τόν, άπατήσω κι' έγώ! Μά μία παράξενη μοίρα φυλάει αυτούς τους άπιστους συζύγους. Κανείς από εκείνους πού μου άρεσαν δεν έρωτότροπούσε μαζί μου. Κανείς! Κι' όμως, άν ένας μονάχα, εκείνος πού άναπούσα κορυφά, μ' ένα τρελό πάθος, μου έδειχνε λίγη τρυφερότητα, θά γινόμουν άμέσως δική του!... Κόπριας μία φορά μ' άγκάλιασε σε μία βεράντα, μά ήταν τόσο άνόητος, πού έφυγα ναήγορας, παυκόβλητη, από κοντά του. Καί να γ'απ, άν και ήθελα μ' όλη μου την καρδιά, δεν άπαύα—οτέ, μά ποτέ τόν άπαύα άήδωα μου!...

Κι' έκείνος πού άναπούσατε; τη ρώτησα δειλά.

—'Ο, έκανε ή Σουζάννα και με κύτταζε βαθιά στα μάτια, έκείνος, δίχως να ξερω για τί έπαψε σιγά-σιγά να έρνεται στο σπίτι μας κι' έτσι δεν είχα ούτε τη χαρά να τόν βλέπω...

Κι' ή Σουζάννα, ξεπώντας άφαιρικά σε λυγμούς, έγειρε στην άγκαλιά μου, σαν τη πιο δυστυχισμένη γυναίκα του

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΚΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΝΑ βράδυ είχαμε μείνει μόνοι στο σπίτι του με τον Ζερόμ, τον γνωστό δικηγόρο του Παρισιού. Η γυναίκα του κι' η κόρη του είχαν πάει στο θέατρο. Ο Ζερόμ, τρεις φορές την εβδομάδα, απελευθεριάζει αυτή τη σχετική ελευθερία του, συζητώντας μαζί μου για τις «θέσεις» της νεότητός μας. Κι' ομολογώ ότι ήσαν ή μόνες ετυμολογικές όρες της ζωής του. Αυτές τις στιγμές τα ξεχνούσε όλα. Η φωνή του έπαιρνε ένα πολύ νεανικό τόνο, τα μάτια του έλαμπαν.

Αυτό το βράδυ λοιπόν της άνοιξης, είχαμε καθίσει στο μπαλκόνι του σπιτιού του Ζερόμ και κοιτούσαμε σαν να κοιτούσαμε την αήνηση της κοσμοπόλεως.

— Απάντησε το Παρίσι μου φαίνεται εξαιρετικά γοητευτικό, είπα στο φίλο μου, για να διακόψω τη σιωπή που μ'ε είχε ναρκώσει.

Ο Παύλ Ζερόμ τεντώθηκε στην πολυθρόνα του, έβγαλε ένα στεναγμό και μ' απάντησε :

— Κι' ύστερα από εκατό και διακόσια χρόνια, πάλι θα έινε το ίδιο. Όσο υπάρχουν όμορφες χορεύτριες, γυναίκες πρόθυμες πάντα για μια περιπέτεια, κι' άνθρωποι που ξέρουν να διασκεδάζουν με τον έρωτα, το Παρίσι θα είναι ο παράδεισος των γλεντζέδων. Άλλοι όμως στους δυσημομένους που μπλέκουν στα δίχτυα του γάμου ! Γιατί η γυναίκα είναι όλες αυτές. Ναι, φίλε μου... Δεν ξέρεις καλά τις γυναίκες. Αυτές είναι όλες οι ίδιες. Άγαπών πάντα μ' υπολογισμό και ξεχνούν τις θυσίες του ανδρός που τις αγάπησε. Και γ' αυτό ο άνδρας σωστή αυτή την παρατήρησή μου, θα σου διαγνώσει μια υπόθεση που άποψησε τελευταία τ' αστικά δικαστήρια. Μου δόθηκε η ευκαιρία να την παρακολουθήσω, γιατί ήμουν δικηγόρος των συγγενών του κόμητος Ρόζενταλ, για τον οποίο άλλωστε, καθώς θα ξέρεις, έχουν γράψει ένα σωρό ιστορίες ή εφημερίδες. Αιτός ο άριστος κριτής ήταν ο τύπος του Παρισινού γλεντζέ. Συχνάς κάθε βράδυ στα εστιατόρια νυχτερινά κέντρα, έβγαζε τρελά στοιχεία, τα οποία κέρδιζε πάντα, με την τολμή του, κι' ήταν ένας από τους γόητες των σαλονιών. Ο κόμης Ρόζενταλ λοιπόν, είχε παντρευτεί μια υπέροχη γυναίκα.

Μ' αυτό δεν τον έμποδισε να έχει πολυάριθμες ερωτικές περιπέτειες. Άλλα κι' η όμορφη κόμισσα τον πλήρωνε πάντα με το ίδιο νόμισμα κι' έτσι κανείς δεν ήταν παραπονεμένος από τον άλλο... Ένα βράδυ, δώ και δέκα χρόνια, σ' ένα χορό μεταμφιεσμένων, ο κόμης έκανε τη γνωριμία μιας πολύ όμορφης και γοητευτικής νέας. Ήταν ένα υπέροχο πλάσμα, σωστό Χερουβείμ. Μια μυσήρ μεταξωτή μάσκα άφηνε να φαίνονται μόνο δυο λεπτά κι' ολόδερσα χείλη και δυο έκφραστικά μάτια που εκτόπιζαν φωτιές.

Ο κόμης Ρόζενταλ, ξετρελαμένος μ' αυτή την μυστηριώδη άγνωστη, μεταχειρίστηκε όλη την τέχνη του για να την κατακτήσει. Ο κόμης του όμως πήγαιναν χαμένοι. Η όμορφη νέα ήταν έξυπνη σαν διάβολος. Κατόρθωνε να ξεφύγει και να μη δίνει ποτέ μια δριμυτή απάντηση. Ο πλούσιος κόμης άρχισε να τ' αγαπά. Πρώτη φορά συναντούσε τόσες δυσκολίες στην κατάκτηση μιας γυναίκας. Κι' αυτή η κομωδία κράτησε μέχρι τα εξημερήσια. Το μόνο που είχε καταφέρει να μάθει, ήταν ότι η νέα σύντροφός του λεγόταν Αλβαν κι' ότι ήταν ελεύθερη όπως τα πουλιά ! Ο Ρόζενταλ όμως ήξερε καλά ότι η ετήρη ενόψει τους τομηνούς. Γι' αυτό, σε μια στιγμή, άρπαξε την άγνωστη στην αγκαλιά του και της έδωσε ένα τόσο παθητικό φιλί, που την έκανε να ζαλισθεί. Τότε η σύντροφός του έβρινε καλό ότι ήταν πειά όρα ν' άρχισι να προβαίνει σε παραχωρήσεις. Άφησε λοιπόν τον κόμητα να την συνοδεύσει ως το διαμέρισμά της, και μάλιστα τον παρακάλεσε να την βοηθήσει να γδυθεί, γιατί δεν ήθελε να ξυπνήσει την καμαριέρα της. Έπειτα του άδειασε ότι έπρεπε να φύγει, γιατί ήταν πολύ κουρασμένη. Ο Ρόζενταλ πήγε να τρελλαθεί από την απελπισία του. Έφηνε σαν μεθυσμένος. Μά την ίδια μέρα γύρισε πάλι στο διαμέρισμά της άγνωστης και της πρότεινε :

— Έχω μια όμορφη βίλλα στο δάσος της Βουλώνης. Θά ήθελα να καθήσεις εκεί πέρα ; Θά σ'ε ξεσφαλίσω όλες τις ανέσεις σου κι' ένα αυτοκίνητο τελευταίου τύπου. Έτσι θα μπορούσες να καταλάβετε πόσο σ'ε αγαπώ !...

— Θυμάσαι ! Έκανε η φίλη του. Άς δοκιμάσουμε. Μπορεί πράγματι

κόσμου... Τά μάτια του Άντρέ Σαρμέλ είχαν θαμπώσει από τα δάκρυα.

— Μά τι μπορούσα πειά να κάνω, Ραούλ ; Είπε πάλι με μισόσβηστη φωνή. Είχαμε σταθεί κι' οι δυο άτυχοι στον έρωτα. Και χωρίσαμε, πάλι, για πάντα, με ματωμένη καρδιά, σαν δυο άνθρωποι που είχαν χάσει το δρόμο της ευτυχίας και που δεν είχαν ξαναβρεί, όταν πειά ήσαν κατάσκοποι και απελασμένοι από την μάταια άναζητήσι...

Κι' ο Άντρέ Σαρμέλ, θυβίστηκε σε μια πένθυμη σιωπή και συνέχισε το δρόμο του.

ΥΒ ΓΚΑΝΤΟΝ

να μ' άρεσει τόσο πολύ η βίλλα σας, ώστε κι' εγώ να σ'ε αγαπώ. Από εκείνη την ημέρα για τον κόμητα άρχισε ένα τρομερό μαρτύριο. Η αγαπημένη του έπαυσε μαζί του, όπως η γάτα με τον ποντίκι. Στις φορές άρχιστηκε να δίνει έρεπε να τελειώσει μαζί της και στις φορές ξαναγύριζε κοντά της, μετανοημένος, και της έφωνα γοητευτικά.

Ύστερ' από τρία χρόνια, ο κόμης Ρόζενταλ είχε γίνει τόσο άτυχος, ώστε εγκατέλειψε τη γυναίκα του και την τρελή Αλβαν και πηλ να μείνει στο Μόντε Κάρλο. Μά η άπουσία της φίλης του τον έκανε στενοχωριέται. Της έγραψε ένα τρυφερό γράμμα και την παρακάλεσε να πάει κοντά του. Κι' εκείνη πήγε πράγματι, συνοδευμένη από τον εξάδελφό της, ένα ύποπτο υποκείμενο, που άνωθεν ζητούσε άσυλο από τον κόμητα και διαρκώς τον παρακαλούσε να του πληρώσει τα χρεώ του στο χαρτοπαίγνιο. Ο Ρόζενταλ ύπεφερε αυτά τα μαρτύρια, γιατί άγαπούσε παράφορα τη Αλβαν. Όταν δέ πέθανε ξαφνικά η γυναίκα του σε μια κλινική, από μια πολύ... μυστηριώδη ιστορία έκτασης, η κόμης δήλωσε στη φίλη του ότι ήταν καλός να ξεκαθαρίσει τους λογαριασμούς τους. Έπειτα να διαλέξει αυτόν ή τον εξάδελφό της.

— Θέλω να σ'ε κάνω γυναίκα μου, της είπε. Καταλαβαίνεις λοιπόν δεν μπορώ να βλέπω δίπλα μου αυτό το ύποπτο υποκείμενο, που έινε καλά ότι είναι φίλος σου.

Εκείνη προσπάθησε να του δικαιολογηθεί. Και για να τ'ον άπείλει ότι έκανε λάθος, χωρίς να τον εξάδελφό της μ' άρρασάθηκε στο Ρόζενταλ. Η σκέψις ότι θα γινόταν κόμισσα, την έκανε ν' άρρασει τον πλούσιο φίλο της. Ο Ρόζενταλ είχε καταλάβει έπείσους την άνοχη της. Καί τότε άπεράσισε να την εκδοθεί. Σωστά έπειτα γάμου της έδινε διαρκώς υποσχέσεις και την άφηνε να έλπει ότι μια μέρα θα είχε στα χέρια της όλη την τεράστια περιουσία του κι' ότι θα γινόταν μια μεγάλη άριστοκράτισσα. Ξαφνικά όμως άρρασθηκε ο Ρόζενταλ και πέθανε. Η φίλη του ήταν άπαρηγόρητη. Μά είχε την έλπίδα ότι ο κόμης δεν θα την ξεχνούσε τουλάχιστον στη βίθκη του. Είχαν ζήσει σωστά δέκα χρόνια μαζί. Μά είχε δώσει τα καλύτερα χρόνια της ζωής της. Δεν ήταν λοιπόν δυνατό να την ξεχάσει. Κι' όμως, όταν άπείλει να η διαθήκη του κόμητος, η Αλβαν έδινε κατ'έκρηξη ότι δεν έλεγε τίποτε γι' αυτήν. Οι κληρονόμοι του Ρόζενταλ, άδυσχερούσαν για τις διαμαρτυρίες της, που έδωσαν από τη βίλλα της, της πησαν τ' άπείσους να τ' άπείσει τα πάντα. Έμεινε μόνη, χωρίς πενήματα, και άπείσει. Τώρα δεν μπορούσε πειά να στηρίξει στη γοητική άμοιρής της. Κανείς δεν την πρόσεχε. Άναγκάστηκε λοιπόν να καταφύγει στα δικαστήρια. Μά δόθηκε η μάχη, άφηνήθηκε όλη την ιστορία της, αλλά δεν πέρασε να συγκινήσει κανέναν. Έτσι οι κληρονόμοι του Ρόζενταλ κέρδισαν την υπόθεση κι' η Αλβαν έμεινε πάλι μόνη κι' άπορη στην έλπίδα.

Μά για να ξήσει, κλήστηκε στον υποκόσμο. — Βλέπεις, φίλε μου, μου είπε ο Ζερόμ, τελειώνοντας τη διήγησή σου, η μοίρα καμιά φορά τιμωρεί τις γυναίκες που παίζουν με την καρδιά των ανδρών. Η Αλβαν ποτέ δεν είχε αγαπήσει τον Ρόζενταλ. Έμεινε κοντά του, γιατί ήταν πλούσιος και γιατί της έκανε όλες τις ιδιότητες. Όλες τους είχε ίδιες. Άληθινές νίξεις... Εκείνη τη στιγμή άκούστηκαν φωνές και γέλια στο σαλόνι. Η γυναίκα του Ζερόμ είχε γυρίσει από το θέατρο. Ο φίλος μου έπρεπε να τ' άπείσει, την άγκάλιασε με τρυφερότητα και τη φίλησε. Την ώρα που με καληνύχτισε, μου είπε :

— Καθώς βλέπεις, περιποιηθείς όσο μπορείς τη γυναίκα σου, να της δίνω λιγότερες φορές την ευχαρίστηση να με βασανίζει. Κι' εγώ είνε το μυστικό της συζυγικής ευτυχίας μου... ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΑΝ

ΙΑΤΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Μια παλιά μέθοδος, την οποία συνιστούσαν οι γιατροί για την αντιμετώπιση των ρευματισμών και της αρθρίτιδας, ήταν να τ' άφηναν τον άρρωστο κοντά σε μια κηφήν και η μέλισσα να τον τσιμπούει ! Τελευταίως, αυτή η άλλοκλη θεραπεία άπείσει να δειχθεί επιστημονικώς όρθιη, με τη διαφορά όμως, ότι δεν γίνεται με τόση... φουσκότητα, διότι είνε έπείσους. Ο άρρωστος περμίνει στο κρεβάτι του και ο γιατρός του κάνει μια ένεση, ή όποια περιέχει το δηλητήριο της κεντρών, που εξάγεται από τις διάφορες μέλισσες.

Η θεραπευτική αυτή μέθοδος έραμύζεται με έπείσους άποτελέσματα στη Γερμανία και την Άγγλια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΦΙΑ

ΣΥΛΟΓΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Θ.

Η πλέον πρόσχαρη δεσποινίς των Αθηνών. Παρά λαλέουσα !... Μαύρα μαλλιά, μύτη γασκωνική, μάτια πλήρη άθωνων μειδιημάτων, κομωσισιά λικνιστικής λυγρότητας. Κελαδέι από το πρωί ως το βράδυ. Κελαδέι και στον ύπνο της. Είνε όπως τα πετεινά του ούρα : Ότε σπείρει, ότε φρείζει, ότε φροντίζει έζει, ότε θλίφει. Κελαδέι. Και δικαίως την άτεκάλεσαν «Κελαδίστρα».

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Στο κομμάτι επί της όδου 'Ηροδότου μέγαρον του κ. και της κ. Μαντζανίου δεξίσις, το άπόγευμα της περασμένης εβδομάδος, την ώρα της μαστίχας.

— Η κ. Μαντζανίου και η κ. Βάτη με κομψές τουαλέτες, μαύρες και άσπρες.

— Παραβέσθησαν ή κ. Π. Τσαλδάρη με όραση φόρεμα μπλε μαρέν, ά προσεβή της Βραζιλίας και ή κ. Εύλαιο με πρόσωπο, ό κ. και ή κ. Κανακάρη Ρούφου, ή κ. Μιχαλακοπούλου, ή κ. Τσιτάλδου με έμπρομη μαύρο και λευκό, ή κ. Κυριαζίδη και ή κ. Πατασιράτου με πολυχρόνια έμπρομη, ό στρατιωτικός άκόλουθος της Γαλλικής πρεσβείας και ή βαρύνη Περονέ με μαύρα και λευκά, ό κ. και ή κ. 'Η. 'Ηλιάσκου, ό κ. και ή κ. Μοιά, ό βαρώνος και ή βαρύνη Μάρτερε, ή όραση κ. Δ. Κυριακή με κομψή έμπρομη μαύρη και άσπρη, ή κ. 'Υγγλέση, ή κ. Φοράκου μετά της διδος Φοράκου με κόκκινα, ό κ. και ή κ. Ντιζαγκρεμέλ, ή ός Βαυβιγρη, ό στρατιωτικός και ή κ. Μανέττα με έμπρομη πολυχρόνια σε μαύρο φρόντο, ή κ. Δ. Μπέτση, ό κ. Κέμπε, ό κ. Ρήνη, ό κ. Δ. Εδπαζίας, ό κ. Ραφαήλ, ό κ. 'Αμπατιέλλος, ό κ. Νόβας, ό κ. Βόγλης κλπ.

— Η έπισημή έμφανή της 'Εθνικής 'Αθλοπλοίας έπέτυχε πλήρως, χωρίς στη διαμείβια όργάνωσιν τα κ. Θεοράρη.

— Το βράδυ χορός επί του πλοίου. Οι κούροι με λευκά σμόκιν. 'Η κούρες με θανάσιμες θερμής τουαλέτες.

— Εθαμύσησαν ή κ. Σεπλιέρη με όραιότατο φουστάνι μαύρο σατέν, ή κ. Μαλαμίδη με έμπρομη, ή κ. Μελά με μοντέλλο της Μαρσέλ Ροσσά με καρδωάκια άπορρόμια, ή πριγκίπισσα Καντακουζηνού με μαύρα, ή κ. Ζαλκώστα με έμπρομη, ή ός Ζογκέμπε κομωσισιά με μπλε, ή ός Εύηνελι με πρόσωπο, ή κ. Στεφάνου κλπ.

ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

ΔΗΜ. ΜΕΖΙΚΗΣ

Διό όκωμα όραία εξάφηνλλα στολίσαν το σημερινό και το προηγούμενο φύλλο του «Μπουκέτου». Είνε και τα δυο έργα του νέου 'Ελληνος ζωγράφου κ. Δ. Μεζίκη, ό όποιος άνήκει άσφαλώς εις την πρώτην σειράν των καλλιτεχνών μας. Τα έργα του κ. Μεζίκη δακνώνονται γι' την τέχνη τους. Είνε ή πραγματική τέχνη, ή όποια, μέσα από όλες τις έπαγες και όλες τις έ-ξέσεις, παραμένει πάντοτε τέχνη.

Τα πορτρέτα του είνε γενικά εκφραστικά, ζωντανά, είνε έλληνικά, χωρίς μ' αυτό να στερούνται καθόλου τον ιδανισμό εκείνου, που διακρίνει τον πραγματικό καλλιτέχνη. Οι χωροματικοί του είνε προτότυποι, τομηνικοί, μ' και τόσο ποιητικοί !... Πρόσθετε το σημερινό μας εξώφυλλο ! Πόσο ζωντανό είνε !... Πόσο είνε τον τύπο του συγχρόνου άνδρος, του νέου που τον κούρασσαν γρήγορα όλα και που καταφεύγει στο όνειρο...

Τό έργα αυτό είνε ή προσωπογραφία ενός όρισμένου νέου, κι' όμως, ό κ. Μεζίκη κατορθώσας να παρουσιάσει σ' αυτόν κάτι το γενικώτερο, τον διανοήσιν νέο της μεταπολεμικής έπαγης.

Ο κ. Μεζίκη είνε άσφαλώς ένας από τους καλύτερους ζωγράφους μας και—σ' άπομεινότερο—το μέλλον του άπείσει.

Σχέδιο για μαξιλάρι, κεντημένο σε 4 χρώματα, έν συνδυασμ' με την έπιτάφια

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

Naturaliste. — Τά βλέφαρα δέν είνε σαν τά μαλλιά, που μεγαλώνουν περισσότερο όταν τά ψαλλίζε κανείς. Πολύ θά τά όφελήσει ή άκόλουθη συνταγή, ή όποια είνε ενός μεγάλου ειδικού :

Acide gallique	1 gr.
Vaseline	10 »
Huile de ricin	4 »
Essence de lavande	4 gouttes

Ρούλαν Νιότου, Θεσσαλονίκη. — Για ν' άποφύγετε τις πανίδες και τό ηλιόκαμα, άρχιστε από τώρα να χρησιμοποιήτε την έξής συνταγή :

Lanoline	5 gr.
Vaseline	10 »
Solution de sulfate de quinine à 1/15	15 »

Γιά τις ρυτίδες γύρω από τά μάτια σας, σ'ε συνιστώ να αλείφετε κάθε βράδυ τά μάτια σας γύρω—γύρω με βαζελίνη ή οποιαδήποτε λιπαρή κρέμα. Όταν βγαίνετε στον ήλιο, να φοράτε μαύρα γυαλιά. Για τά χέρια σας χρησιμοποιήτε την έξής πάστα, με την όποια τά αλείφετε κάθε μέρα, άφου τά πλένετε :

Farine d'amandes	125 gr.
Huile d'amandes douces	50 »
Lanoline	50 »
Miel	125 »
Essence	

Έπίσης, κάθε φορά που θά τά πλένετε, να τρίβετε έπάνω τους ένα λεμόνι και να τά σπυρνίζετε καλά.

Ντίναν, Κωνσταντινούπολη. — Για τά μαλλιά σας χρησιμοποιήστε την έξής συνταγή :

Paraphenylène	20 gr.
Eau parfumée	1 litre

Άν μαρτίσουν τά μαλλιά, τά λούζετε με μεγάλη προσοχή.

Άκίλιν Εύπ. — Για να ψηλώσετε, σ'ε συνιστώ να κάνετε γυμναστική και κινήσεις έλξης και τάσης του κορμού, δηλαδή χειροβάδες, τάσι και κάμψη των χεριών, έκτασεις κλπ. Τότε έπίσης τρώφτε φασφατούχους, που δυναμώνουν τό κόκαλο. Πάντως, τό άνάστημά σας είνε άρκετά καλό, ώστε και άν δεν ψηλώσετε πολύ, δεν πρέπει να τό άφρετε κατάκαρδα.

Μαρίαν Τετ. — Για ν' άδυνατίσουν οι γοφοί, κάντε τις έξής άσκήσεις : 1) Βήμα σημεϊωτόν, κατά τό όποιο θά σηκώσετε τά γόνατα, ώστε να φθάνουν όσο το δυνατόν ψηλότερα. Το γυμνασίο αυτό θά είνε άρχικώς διαρκείας ενός λεπτού και κατόπιν θά τό φθάσετε σε πέντε λεπτά. 2) Θά κάψετε σταυροπόδι χάρω, με τά πόδια προς τα δεξιά. Κατόπιν, χωρίς να στηρίχθιτε με τά χέρια σας, γνέψετε τά πόδια προς τ' άριστερά. Το γυμνασίο αυτό επαναλαμβάνεται 10—20 φορές.

Λάουραν. — Τα χέρια θά σ'ε κάνουν να κινούνται γενικά και είνε κάπως επεκτάσιμα. Κάντε γυμναστική και τεντώστε γενικά τον όργανισμό σας. Στήθος μη κανονικά άνεπτυγμένο, δείχνει άνεκάρκεια των άδένων.

Μόνικαν, Πειραιά. — Για να άνοίξουν λίγο τά μαλλιά σας, να χρησιμοποιήτε πολύ βαρύ χοντρό λάδι, στο όποιο προσθέσετε δυο ζωπιλιές του γλυκού δ'έκτενε. Όταν ήσαστε σπασιαλάτε άν σ'ε συστήσω, θά έ-ξη άσφαλώς όξέστε μεσα. Άλλοι-στε τό όξέστε, σε τόσο μικρή ποσότητα, δεν θά σ'ε βλάψι. Ός ρούς προσώπου άγοράστε ένα καλό και οικονομικό. Στις άλλες έρωτήσεις σας θά σ'ε απαντήσω στο προσεχές φύλλο.

Φιλίτσαν Κ. — Κάνετε ντους με πολύ ζεστό νερό. Θά σ'ε όφελήσει πολύ. Άποφύγετε τον υπερβολικό κόπο. Και φροντίστε να κοιμάστε ένωρίς.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΕΣ

Η ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΙΡΗΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Από εκείνη τη στιγμή, η Ειρήνη ήταν πειά θέβαιη διτ κανείς δεν θα συνωμοτούσε υπέρ του γιου της, γιατί κανείς δεν μπορούσε πλέον να έχει πίστι σ' αυτόν. Αφού έδειξε τόση αχαριστία στους άφοβισμένους του δ' πεδούς.

Έπειτα από λίγο καιρό, ο Κωνσταντίνος, ο οποίος δεν συμπαθούσε καθόλου τη σύζυγό του Μαρία την Άρμενία, έρωτεύθηκε τρελλά μια δεσποινίδα των τιμών, τη Θεοδότη.

Τότε όλη η αυλή, για να ευχαρίστηση τον αυτοκράτορα, μαζεύτηκε γύρω απ' τη Θεοδότη τόσο ώστε εκείνη δεν άργησε να φαναστη πώς ήταν η πραγματική αυτοκράτειρα.

Η ευνουμένη του αυτοκράτορος, για να γίνει αγαπητή, βοηθούσε όλο τον κόσμο που της ζητούσε τη συνδρομή της και διότι τις μηχανορραφίες της αυλής. Έτσι δεν άργησε να φιλοδοξήσει να φορέσει και το στέμμα.

Στην αρχή, ο αυτοκράτωρ διάταξε να την ικανοποιήσει. Μια Ειρήνη επενέβη τότε. Συνέχισε το γάμο της για το γόδοτο που είχε διαλέγοντας μια τέτοια ευνουμένη κ' έπειτα, σε στιγμές διαγύσεως, έβριζε τ' άδικα στον έαυτό της, γιατί τον είχε εξαναγκάσει σχεδόν δια της βίας να παντρευτεί τη Μαρία την Άρμενία.

Ο Πορφυρογέννητος, βλέποντας τότε ότι η μητέρα του τον έπεδοκίμαζε, θέλησε να χωρίσει τη γυναίκα του. Μά το διαζύγιο δεν ήταν καθόλου εύκολο πράγμα εκείνη την εποχή. Οι θεοσκευτικοί κανόνες έναντιωνότασαν κατηννορηματικώς τη διαζευξί των συζύγων. Έξ άλλου, ο πατριάρχης Ταρασίος ήταν άνθρωπος αίσθητων άργών, τον οποίο ούτε να διασπείρει ούτε να πείσει κανείς μπορούσε.

Έκτος αυτού, ο λαός αγαπούσε την Μαρία την Άρμενία, της οποίας η δυστυχία τον συγκινούσε. Κ' ήταν πολύ επικίνδυνο να διασπαστεί ο λαός, τον οποίο η Ειρήνη είχε ως τότε με το μέρος της.

Όσο, η ευνουμένη Θεοδότη επέμενε, Ικέτευε και απειλούσε τον έαυτό της. Δι, αν δεν την έκανε αυτοκράτειρα, θ' αποτραβιόταν σ' ένα μοναστήρι και θα γινόταν καλόνηδα.

Πάντως, ύπνιζε και μια δικαιοσύνη για το διαζύγιο του αυτοκράτορος: η στεριότητα της συζύγου του. Αυτή την δικαιολογία παρουσίασαν στον πατριάρχη Ταρασίσο, δ' αν το ζήτησαν ν' άκυρώσει τον γάμο του Κωνσταντίνου.

Μά ο πατριάρχης απάντησε ξερά σ' την Ειρήνη ότι, αφού αυτή τον είχε άκοιμητο της έκκλησας, δεν ήταν σωστό να θέλει τώρα τον ήθικό του έκπαιμο, άνακα-εύοντάς του σε τέτοιες μηχανορραφίες.

Ο Κωνσταντίνος, ήλιθος, καθώς ήταν, δεν παραδεχόταν κανένα έμποδο στις έπιθυμίες της ευνουμένης του, της οποίας τα εκπέρισσα τον υποδούλωναν. Όταν λοιπόν έμαθε την απάντησή του πατριάρχου, κυριεύθηκε από λύσσα κ' άρχισε να φωνάζει ότι ήθελε να τον κάνουν να πεθάνει από την άπειρη οία του, γιατί δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς τη Θεοδότη.

Από ημέρα σε ημέρα, μάλιστα, η τ' άλλα του μεγάλωνε κ' η ιδέα ότι τον κατέδικαν του είχε κολλήσει στο μάλο. Δεν έκανε άλλο, παρά να γυρίζει σ' όλο το παλάτι, δείχνοντας δοξαριά να θέλανε να τον κάνουν να πεθάνει από την άπειρη οία του, γιατί δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς τη Θεοδότη.

Η Ειρήνη προσπαθούσε να τον πειστεί. Τό ίδιο έκαναν κ' οι αξιωματικοί κ' οι αλικοί, οι οποίοι άπομακρυνόντουσαν δ' όλο άπ' τη δυστυχισμένη αυτοκράτειρα Μαρία και την είχαν άφήσει όλομόναχη σ' άδιαιρηματά της.

Έτσι δεν άργησαν να βρεθούν έκατό μάστιγες, πρόθυμοι να έπιθεθώσουν τους ίσχυρισμούς του τρελλού αυτοκράτορος Κωνσταντίνου ότι η σύζυγός του ήθελε να τον δηλητηριάσει. Τότε ο Κωνσταντίνος πήγε και βρήκε τον πατριάρχη. Άρχισε να κλαίει μπροστά του και να του ζητά να του σώσει τη ζωή, άκυ-

ρώνοντας το γάμο του και στέλλοντας σε μοναστήρι τη Μαρία

Ο πατριάρχης, τίμιος άνθρωπος, καθώς ήταν, ένοιωσε μεγάλη άγανάκτηση γι' αυτό και θέλησε να διώξει τον αυτοκράτορα. Μά δεν άργησαν να παρουσιαστούν οι ψευδομάρτυρες, οι οποίοι έρχισαν να του περιγράφουν λεπτομερώς το φανταστικό έγκλημα της αυτοκράτειρας.

Τότε ο πατριάρχης, κουρασμένος πειά απ' όλες αυτές τις μηχανορραφίες, είπε:

—Αν δεν λέτε ψέμματα, μου προτείνετε να δεχτώ μεταξύ των ιερών παρθένων της έκκλησας, μια γυναίκα, η οποία θα έπαυε να θανατωθεί έπάνω στο Ικρίωμα, μπροστά σ' ά μάτια όλου του κόσμου. Άν λέτε λοιπόν την αλήθεια, δικάστε την αυτοκράτειρα στη Σύγκλητο και παραδότε τη στο δήμο.

Ο Κωνσταντίνος όμως δεν τόλμησε ν' ακολουθήσει αυτή την έξυπνη συμβουλή του πατριάρχου και, για μερικές ημέρες, έμνηκε σ' αν είχε έγκυκλοποιήσει τα σχέδιά του.

Η Θεοδότη όμως δεν παράτησε το παιχνίδι της.

Άπαιτούσε από τον αυτοκράτορα το στέμμα και τον έαυτο λούσε πώς αν δεν της το έδινε, δεν θα του χάριζε πειά το κομμάτι της.

Όλλος των σαρκικών ήδονών ο Πορφυρογέννητος, έστειλε στον πατριάρχη μια διαταγή, δια της οποίας τον διάταξε ν' άκυρώσει το γάμο του. Μά ο πατριάρχης, άσυγκίνητος και άτάραχος, έστειλε πίσω τον αυτοκρατορικό άπεσταλμένο, με την απάντησή ότι προτιμούσε να πεθάνει, παρά να υποχωρήσει. Όλ' αυτά έκαναν κάνει τον Ταρασίσο λαοφίλο κ' η δύναμή του αυτή έκανε τον Κωνσταντίνο να φοβόται.

Άλλοι, όμως, άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του. Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του.

Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του. Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του.

Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του. Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του.

Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του. Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του.

Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του. Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του.

Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του. Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του.

Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του. Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του.

Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του. Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του.

Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του. Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του.

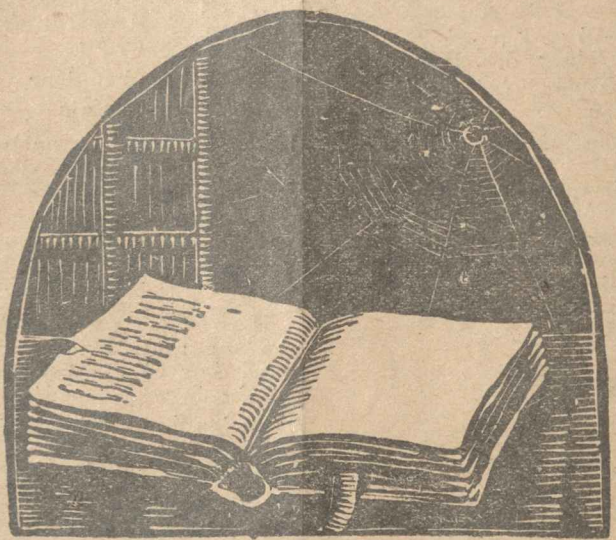
Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του. Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του.

Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του. Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του.

Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του. Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του.

Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του. Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του.

Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του. Μά οι αλικοί, για ν' άποκτήσουν την εύνια του Κωνσταντίνου, έκαναν θ' άπομακρυνόντουσαν από τον Κωνσταντίνο και να τον απομακρύνουν από τον Κωνσταντίνο, γιατί είδε διατάζει τη θανάτωσή του.

ΤΟΥ PAUL ADAM

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΔΙΧΟΣ ΣΗΜΑΣΙΑ

ΤΟΥ ΦΕΡΝΤΙΝΑΝ ΝΤΥΒΙΑΡ

γιατρός είχε πη καθαρά στη Λουσιέν: —Αφού δεν μπορείτε να ξεκουραστείτε δυο μήνες, πηγαίνετε τουλάχιστον μια εβδομάδα στην Κωννή Άκτι...

Μά εβδομάδα! Μά μήνας ήταν εύκολο; Είχε τόσες δουλειές στο Παρίσι, τόσες σκοτούρες! Κι έπειτα, μια νεαρή χήρα, που μόλις είχε βγει από το πένθος της, μπορούσε να περάσει δυο μήνες όλομόναχη, εκεί κάτω, στην άμορφη Ριέρι; Τι σού είχε αυτοί οι γιατροί!... Τά βροίκουν όλα εύκολα!... Μά η ζωή, ο κόσμος, τα άπρόοπτα;...

Άς εινε, όμως, τέσσερες μέρες μπορούσε θανάσιμα να λείψει από το Παρίσι. Είχε τόσο δεινοπαθήσει τον τελευταίο καιρό. Κι έπειτα, εκείνη η στενοχώρια του πένθους! Δεν άντεχε πειά!... Η Λουσιέν έαυλώθηκε καλύτερα στη θέσι της, μέσα στο βαγόνι, κ' έκλεισε τα μάτια. Σε λίγο θα έφτανε στη Νίκαια, στον ήλιο, κοντά στη θάλασσα!...

Τι άμορφα θα περνούσε, άνάμεσα σ' ά δέντρα και στη μοναξιά της Ριέρις!... Πού θα μπορούσε να ξεδύσει καλύτερα τις τρεις χιλιάδες φράγκα, που της είχε κληρονομήσει ο άνδρας της; Η Λουσιέν άναυδα έσπριζε με τα χέρια κ' έπειτα άφηνε τη ματιά της να πλανηθεί στην έξοχή, στις έλές, στους άνθρωπους γύρω της.

Μέλις όμως πέρασε το Φρεγούς, μια παράξενη στενοχώρια της έσφιξε την καρδιά. Πριν από τη Νίκαια, το τραίνο θα περνούσε από γνωστά της τοπία, από τη Μαριμπέλ, όπου καθόταν άλλοτε με τον άνδρα που της είχε κάνει τόσο άτυχημένη τη ζωή... Η Λουσιέν, για να ξεχάσει τα περασμένα, έβγαλε ένα βιβλίο από τη βαλίτσα της και βυθίστηκε στο διάβασμά του.

Άξαφνα, τα φρένα άρρισαν να σφυγίζουν και το τραίνο στάθηκε άπότομα, δυο-τρεις χιλόμετρα από μπροστά από το σταθμό της Μαριμπέλ. Οι έπιβάτες βγήκαν άμέσως από τα παράθυρα κ' άρχισαν να μιλούν με τους υπαλλήλους. Τι είχε συμβεί; Ένα τρομερό δυστύχημα! Δύο φορτηγά τραίνα είχαν συγκρουηθεί μέσα στο σταθμό!... Πέντε νεκροί!... Δώδεκα τραυματίες!... Όλοι υπάλληλοι...

Η Λουσιέν, άνήσχη, κατέβηκε από το βαγόνι της κ' άρχισε να περπατάει νευρικά άνάμεσα στις σιδηροδρομικές γραμμές. Στην άρχή του σταθμού, ένας γέρος υπάλληλος, μάρσε τελος να την πληροφορήσει:

—Το τραίνο θα φύγει για τη Νίκαια άπορ' από δυο ώρες!...

Δύο ώρες... Η Λουσιέν, για να ξεσπάσει, προχώρησε και μπήκε στη Μαριμπέλ. Ο μεγάλος δρόμος ήταν κατάφωτος. Παντού βελόνες και καθέριες που άστραφταν. Τό άσπρο βουλευτικό τρανσέιζ ως τη θάλασσα. Η Λουσιέν παραξενεύτηκε που έβλεπε τώρα τη Μαριμπέλ με όλα αυτά. Άλλά, μήπως η γυναίκες εινε ποτέ ή ίδιες δυο μέρες, δυο ώρες, δυο στιγμές;

Σ' έναν καθέρι, εκεί στο δρόμο, είδε άξαφνα τον έαυτό της. Ήταν λιγερή, ζωηρή, μ' ένα ροδαλό χρώμα στο πρόσωπο, με κόκκινα χείλη και μια παράξενη λάμψη στα μάτια. Στο χέρι της κρατούσε μια μικρή βαλίτσα. Ά, ναί!... Η βαλίτσα! Την είχε ξεχάσει. Άν πήγαινε σ' ένα ξενοδοχείο; Στο βάθος της όδοι Φοσέ ήταν ένα ήσυχο ξενοδοχείο. Η Λουσιέν προχώρησε γρήγορα, μ' ένα χαμόγελο στα χείλη.

Τότε, από λίγη ώρα, βγήκε από το ξενοδοχείο, δώδεκα, με μια άσπρη σαλί. Μά γιατί; Πού θα πήγαινε; Μήπως ήξερε! Έπειτα, ποί ένοιωσε ήταν ότι ήθελε να χαρή την ελευθερία της, να ξεχάσει για πάντα τα περασμένα...

Μά! Νά και το πιο άριστο κρατικό μπάρ της Μαριμπέλ. Η Λουσιέν έμεινε άπορτα και παρήγγειλε ένα ποτό. Ήταν άραγε άμορφη; Όλ' αυτά που καθόντουσαν τριγύρω της την έτρωγαν με τις ματιές τους. Κι η γυναίκα, την κυτάναν μ' εκείνη την κομψή ήλεια, που κόβει τα μάτια τους ν' άστράφταν περισσότερο. Μά το φόρεμα; Τι φόρεμα ήταν αυτό; Δεν της πήγαινε διόλου! Τι ώρα ήταν; Έπειτα;

Τίσως πρόφτανε άκόμη ν' αγοράσει μια άλλη φορεσιά, πού όφαινε... Ούφ! Ένα έμπορικό ήταν άκόμη άνοιχτό. Τι έθαυρία! Άγόρασε ένα βελούδινο φόρεμα! Ήταν πολύ άνοχτό, βέβαια, στην πλάτη!... Μπα! Τι σημαίνει; Μήπως η πλάτη της ήταν άσχημη; Κι έπειτα, ποιός την θυμόταν τώρα σ' την Μαριμπέλ!...

Όκτώ ή ώρα. Στο έσπιατόριο του Καζίνο, κοντά στη θάλασσα. Ένας λιγερός από την έξωτική μουσική, ά πολύχρωμα φώτα, τις φλογερές ματιές των άνδρων. Η Λουσιέν καθόσε κοντά σε μια φοινικιά, απέναντι από την τζάζ. Από το στενό βελούδινο και μαύρο φόρεμά της έβγαναν δυο κάτασπρα χέρια, γυνικά ως τους ώμους, κ' ένα ξανθό κεφάλι, με σγουρά χρυσάφια μαλλιά. Μπροστά της, σ' ένα άσημενο δοχείο, παγώνει η σαμπάνια. Μαγεία!...

Πιο πέρα, στο βάθος, ένας νέος, τριάντα περίπου χρόνων, μ' έξυπνα μάτια κ' άμορφος σαν ένας πρωταθλητής του τένις, καθόταν μόνος του και την κυττάζε τότε-τότε. Μά στιγμή έλεγε κάτι σ' ένα γκαρσόνι. Έκείνο ληλαίσε τη Λουσιέν και την ρώτησε κάτι. Έκείνη χαμογέλασε και ψιθύρισε: «Ναί!...».

Ο άμορφος νέος τότε πήγε κοντά στο τραπέζι της, την χαίρεταις μ' ευγένεια και κάθισε απέναντί της. Τα πρώτα λόγια τους ήσαν άπλά, άρελή, άδωα. Έότερ' από δέκα λεπτά της είχε κιόλας έξηγήσει ότι ήταν άρχιτέκτων, Παρισιός, όπως κ' εκείνη, και έλευθερος, σαν την Λουσιέν. Τα μαύρα μαλλιά του άστραφταν κάτω από τα χρυσά φώτα. Έπειτα της πρότεινε να χορεύουν. Η παγωμένη σαμπάνια, η χαρά της κ' ο χορός της έφεραν τον λιγερό της μέθη...

Μά πώς θα τελείωνε αυτή η περιπέτεια, η πιο άμορφη της ζωής της; Τα τραπέζια είχαν άδειάσει σιγά-σιγά, το έσπιατόριο έρμηκε. —Θέλετε να πάμε στο θέατρο; τη ρώτησε ο νέος. —Όχι... Έκανε κουρασμένη η Λουσιέν.

Πώς τον έλεγαν; Ά, ναί!... Πιερ Μαζαν. Της είχε πη σ' ην άρχή τ' όνομά του. Η συντροφιά του ήταν τόσο άμορφη! Μά πού θα πήγαιναν, λοιπόν; Έναν περίπατο στην άκρη της θάλασσας;... Ποιός ξέρει!...

Έξω από το Καζίνο τώρα. Νά και το άμάξι με τ' άλογα, για τους άργους περιπάτους. Τι παράξενη διαφορά άπ' το αυτοκίνητο! Η Λουσιέν θυμήθηκε τα παιδικά της χρόνια. Κι έτσι έγινε πού τραφερό, πού γλυκερά. Σε λίγο έγρασε στη δυνατή και πλατειά άγκυλιά του άμορφου νέου. Έπειτα, δεν θυμόταν πειά τίποτε. Η άρωτική μέθη είχε θάμνωσει το μυαλό της...

Όταν η Λουσιέν ξύπνησε από τη νύκτα των άσθησεων, έβριζε μια ματιά στον Πιερ Μαζαν και του είπε:

—Ανάρ... άναρ... πού!...

Πιο πέρα, πάνω στο τραπέζι του έσπιατίου του, ήταν ένα ποτήρι και μια καράφα.

—Νερό; τη ρώτησε ο νέος. Θέλεις νερό;...

—Όχι... Όχι... Ένα κονταήλ! του απάντησε η Λουσιέν.

Κι έπειτα ξέσπασε σ' ένα παράξενο γέλιο.

—Πιερ, πήγαινε να μου φέρης ένα κονταήλ! του έαναπάντησε. Κάποιο μπάρ θα εινε άκόμη άνοιχτό... Θα βρεις!...

Έκείνος χαμογέλασε και της χάθηκε το κεφάλι. Τι παράξενη πού εινε η γυναίκα! Την φίλησε στο στήθος κ' άστερα βγήκε από το άμάξι και κατέβηκε στην παραλία.

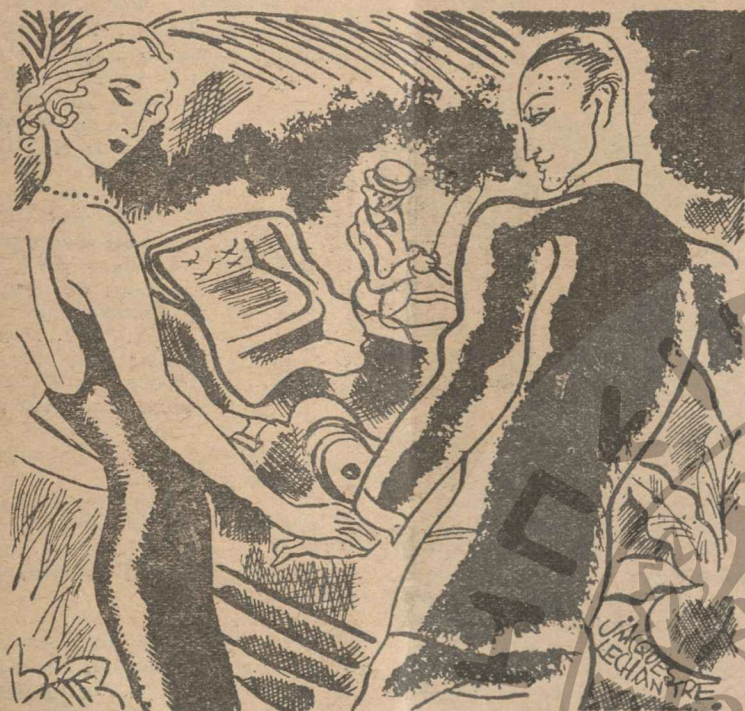
Η Λουσιέν, μόλις έβλεπε ο Πιερ, έπαιζε γρήγορα, άρπαζε την τσάντα της και... αλλοιόθηκε ότι για έναν άνδρα τίποτα δεν εινε πού όφαιτο από μια άμορφη άρωτική άνάμνηση.

Στο ξενοδοχείο της βρήκε τη βαλίτσα της. Ήταν μία ή ώρα άστερ' από τα μεσάνυχτα. Πλήρωσε λοιπόν το λογαριασμό της, για να εινε έτοιμη, κ' άπομακρύνθηκε ως το πορτί. Έπειτα, στις έπτ ή ώρα, άφηνε σε πάνω στο τραπέζι της πενήντα φράγκα, κ' αυτό το σημάδι για την χαμαίριζα του ξενοδοχείου.

Εκάνετέ μου τη χάρη να στείλετε αυτό το τηλεγράφημα, πού έχω καρφίτωσει στο σημάδι. Κρατήστε τα ρέστα. Για τον κόπο σας, σ' άρεζώ τη μαύρη βελούδινη τουαλέτα πού εινε έπάνω στο κρεβάτι.

Κι η Λουσιέν έφυγε με το πρωινό τραίνο για τη Νίκαια. Το τηλεγράφημα πού άφησε έλεγε τα έξης:

«Μαριαν Λετούρ (ήταν η άδελφή της), Βουλευτικό Γραμμάτιο 53, Παρίσι—Ταξίδι άπέρχο. Μία άπρόσπτη σιδηροδρομική περιπέτεια... χωρίς σημασία! Φιλιά, Λουσιέν».

Νά και το άμάξι με τ' άλογα, για τους άργους περιπάτους.

Ξενο γέλιο.

—Πιερ, πήγαινε να μου φέρης ένα κονταήλ! του έαναπάντησε. Κάποιο μπάρ θα εινε άκόμη άνοιχτό... Θα βρεις!...

Έκείνος χαμογέλασε και της χάθηκε το κεφάλι. Τι παράξενη πού εινε η γυναίκα! Την φίλησε στο στήθος κ' άστερα βγήκε από το άμάξι και κατέβηκε στην παραλία.

Η Λουσιέν, μόλις έβλεπε ο Πιερ, έπαιζε γρήγορα, άρπαζε την τσάντα της και... αλλοιόθηκε ότι για έναν άνδρα τίποτα δεν εινε πού όφαιτο από μια άμορφη άρωτική άνάμνηση.

Στο ξενοδοχείο της βρήκε τη βαλίτσα της. Ήταν μία ή ώρα άστερ' από τα μεσάνυχτα. Πλήρωσε λοιπόν το λογαριασμό της, για να εινε έτοιμη, κ' άπομακρύνθηκε ως το πορτί. Έπειτα, στις έπτ ή ώρα, άφηνε σε πάνω στο τραπέζι της πενήντα φράγκα, κ' αυτό το σημάδι για την χαμαίριζα του ξενοδοχείου.

Εκάνετέ μου τη χάρη να στείλετε αυτό το τηλεγράφημα, πού έχω καρφίτωσει στο σημάδι. Κρατήστε τα ρέστα. Για τον κόπο σας, σ' άρεζώ τη μαύρη βελούδινη τουαλέτα πού εινε έπάνω στο κρεβάτι.

Κι η Λουσιέν έφυγε με το πρωινό τραίνο για τη Νίκαια. Το τηλεγράφημα πού άφησε έλεγε τα έξης:

«Μαριαν Λετούρ (ήταν η άδελφή της), Βουλευτικό Γραμμάτιο 53, Παρίσι—Ταξίδι άπέρχο. Μία άπρόσπτη σιδηροδρομική περιπέτεια... χωρίς σημασία! Φιλιά, Λουσιέν».

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΕΚΑΤΟ ΛΙΡΕΣ ΤΟΥ ΝΑΣΡΕΝΤΙΝ ΧΟΤΖΑ

ΤΑΝ ο πατέρας του Νασρεντίν χότζα κατάλαβε πώς είχε φτάσει πειρά στα τελευταία του, κάλεσε το γιού του και του είπε :

—Νασρεντίν, παιδί μου, περιφρόνησε τα πλούτη και τα μεγαλεία του κόσμου. Μά μη δείξεις ποτέ την περιφρόνησί σου, για να μπορείς να βγαίνεις πάντα κερδισμένος. Και να τώρα, μαζύ μ' όλα τ' άλλα, όσα έχω και δεν έχω, σου αφήνω κι' αυτό το πουγγί με τις εκατό λίρες. Αυτές τις εκατό λίρες τις αφήνω στον πιο κουτό άνθρωπο απ' όλους τους Μουσουλμάνους...

—Ο λόγος σου είναι προσταγή, πατέρα μου, του απάντησε ο Νασρεντίν.

Κι' έτσι έγινε, ύστερα από την κηδεία του γέρου του, ο Νασρεντίν ζώστηκε γερά, έκρυψε το πουγγί με τις εκατό λίρες μέσα στο τουρμπάνι του και τράβηξε για την Προύσα. Έκει πέρα, πήγε και κάθησε σ' ο καφενείο κι' άρχισε να ρωτάει δεξιά κι' αριστερά με την παροιμιώδη αφέλειά του :

—Αλήθεια, δεν μου λέτε, έχετε κουτούς εδώ πέρα ;
—Και βέβαια έχουμε! του απάντησε ο καφετζής. Έσένα πρώτ' απ' όλους που κάνεις μια τέτοια ερώτησι. Μά έχουμε και το θαλί, που είναι ήλιος και τόν κάμακάμ, που είναι θάλασσας. Έχουμε ακόμη και δυο τσαούσηδες που είναι πιο κουτό κι' απ' όλους κουτούς!...

—Μπαράβο! έκανε ο Νασρεντίν. Μά, πρέπει να μάθω τώρα ποιος από αυτούς είναι ο πιο κουτός.
Κι' εδώ ήταν, ο κόμπος. Γιατί παντού, στην Κιουτάχια, στην Άδριανούπολη, όπου κι' αν πήγαινε ο Νασρεντίν, βρισκόταν πάντα κάποιος ξένος που θα θεωρούσε ότι σ' τον τόπο του εξούσα ο πιο κουτός ανθρωπος του κόσμου. Κι' έτσι ο Νασρεντίν, μήν ξερονίας ποιος απ' όλους είναι ο πιο κουτός, ξανάρχισε πάλι το ορομο του, στενά ζώντας, γιατί τόν είχε κουράσει πειρά αυτό το ατέλειωτο ταξίδι.

Μιά μέρα τέλος έφτασε στην Σταμπούλ.

—Η Σταμπούλ, έλεγε μέσα του, είναι ή πιο εξακουστή πόλη του κόσμου. Έδώ πέρα λοιπόν ζούνε οι πιο έξυπνοι άνθρωποι, μά κι' οι πιο βλάκες. Σε μία τέτοι πόλη, βρίσκει κανείς κάθε καρδιάς καρδιά. Είναι καιρός πειρά να ξεφορτωθώ αυτές τις 100 λίρες, που μου έχουν πληγώσει... το κεφάλι με το βάρος τους.

Ιρήγορα όμως έχασε όλες τις ελπίδες του. Κι' ο Νασρεντίν δεν ήξερε πειρά τι να κάνει, γιατί οι βλάκες ήταν κι' εδώ ανάρτητοι. Μερικοί μάλιστα, για να πάρουν τις 100 λίρες, δεν δίσταζαν να του κάνουν φοβερούς όρκους ότι πουθενά, μά πουθενά δεν θα εύρισκε πιο κουτούς ανθρώπους από αυτούς. Ο Νασρεντίν, ωστόσο δεν έπεφτε εύκολα στην παγίδα. Τέτοιοι κοίτοι—έλεγε—είναι... πιο έξυπνοι κι' από τους έξυπνους. Άλλοι πάλι του έλεγαν :

—Στην πάρα κάτω γειτονιά, χότζα. Στην πάρα κάτω γειτονιά... Έκει πέρα είναι χειρότεροι κουτοί από δω!...

Ο Νασρεντίν λοιπόν τριγύριζε από τό προτ' ως τό βράδυ μέσα στους δρόμους, με το φόβο στην καρδιά, μη τυχόν δώσει τις 100 λίρες σε κανέναν άνθρωπο που δεν ήταν πιο κουτός από τους άλλους.

Μά νά, μία μέρα, έκει που περνούσε τη γέφυρα του Γαλατά, είδε ένα απίερο πλήθος κόσμου να τρέχει κατά τό σερράγι.

—Τι είναι ; Τι συμβαίνει ; ρώτησε ο Νασρεντίν ένα γέρο Μουσουλμάνο, που έτρεχε σάν άλλο.

—Πώς! Δεν ξινάθε τιποτα ; άπόρησε ο νέρος, και άνασάνοντας. Μά άξίζει τόν κόπο να τρέξεις κι' εσύ, άνθρωπε τού Θεού! Ο Σουλτάνος Μουράτ θα παλουκώσει το μεγάλο θεζύρη

του. Κατάλαβαν νεις τώρα πώς ένα τέτοιο θέαμα δεν τό βλέπουν κανείς κάθε μέρα. Έλα μαζί μου, τό καλό που σου θέλω, γιατί θά χάσης, άνθρωπέ μου!...

—Σά νάχης δικη...παράδεχτηκε ο Νασρεντίν.

Κι' άρχισε να τρέχει μαζί με τό γέρο Μουσουλμάνο. Έπειτα, όταν είδε παλουκωμένο τό θεζύρη, έλυσε γρήγορα τό τουρμπάνι του, ώρμησε κοντά σ' έκεινο τό δυστυχισμένο κατόν έδωσε τό πουγγί, λέγοντάς του :

—Νά, πάρε τις 100 λίρες! Είναι δικές σου!...

—Ισιός είσαι σύ, στενάς ο θεζύρης, που κοροϊδεύεις ένα δυστυχισμένο ; Δεν έχω άνάγκη από λεφτά, αλλά από προσοχής για τήν ψυχή μου!...

—Είπε τό θέλημα του πατέρα του, του έξήγησε τότε ο Νασρεντίν. Ο πατέρας μου πριν πεθάνη, μου άφησε αυτές τις εκατό λίρες για να τις δώσω στον πιο κουτό απ' όλους τους Μουσουλμάνους. Έ, λοιπόν, υπάρχει άραγε πιο κουτός άνθρωπος από σένα, που κατάνησες σήμερα σ' αυτά τά χάλα ;

—Κράτησε τό πουγγί σου, χότζα! του είπε τότε ο θεζύρης, μ' ένα παράξενο χαμόγελο. Σου άνω τό λόγο μου πως άποχουν και πιο βλάκες από μένα.

Ο Νασρεντίν γύρισε τότε πίσω, κρύβοντας τό πουγγί του.

—Κι' ωστόσο, θά έβάζα τό χέρι μου στή φωτιά πως αυτός ο άνθρωπος είναι ο πιο κουτός απ' όλους!... έλεγε μέσα του ο χότζας, τραβώντας πάλι για τή γέφυρα τού Γαλατά. Ιά αμολή ταύτα! Αυτός ο άνθρωπος, άλλοτε ήταν τό καλύτερο παλληκάρι στα βουνά τού Καυκάσου. Τό γιατί; Τόν έτρεπε ο λόγος ο κόσμος!... Και σήμερα, νά, ύστερα από τό μεγαλεία του θεζύρη, πεθαίνει παλουκωμένος σάν φονιάς!... Τι είναι ο άνθρωπος! Μά, ποιος έξερει, μπορεί νά είχε και δικη. Θά υπήρχε δίχως άλλο κανένας άνθρωπος ακόμη πιο κουτός.

Μ' αυτές τις σκέψεις, έπιασε κατόν στή γέφυρα τού Γαλατά, όταν άπαιε είδε πάλι ένα απίερο πλήθος κόσμου, που έτρεχε απ' όλες τις γειτονιές, με τρελές φωνές και με άπεριγραπτή ρασαρία. Ο καθένας έκανε πιο ψηλά τό κεφάλι του, για να δει καλύτερα, έσπευχνε δεξιά κι' άριστερά για να φτάσει πρώτος και ξεφορτωθεί τό τρελλό ένθουσιασμό του.

Ποιός παλουκωνουν τώρα ; ρώτησε κάποιον ο Νασρεντίν.

—Μά, δεν παλουκωνουν κανένα! του απάντησε ένας, που πού έρχετο, άνθρωπε τού Θεού! Δεν έξερεις ότι ο Σουλτάνος Μουράτ τού έδωσε τό καλύτερο παλληκάρι, σέ βουνά τού Καυκάσου...

Νούργιος θεζύρης πάει στο σερράγι, για να προσκυνήσει τόν τάνο ;

Κι' αλήθεια, ο καινούργιος θεζύρης περνούσε κείνη τήν ώρα τή γέφυρα τού Γαλατά. Ήταν μεγαλοπρεπής, με τό χρυσό και χρυσοκέντητα μεταξωτό που κι' άστράφτε μέσα σ' ήλιο από τό πολύτιμο πετράδι που σόλιζαν τό τουρμπάνι του. Γύρω του, πάνω σέ μαύρα άλογα, καμάρανοι οι άρματοί τωμένοι άκόλουθοι του και μπροστά τραβούσαν μερικολ γιγαντισμό άραπάδες με ταμπούρια και σάλπιγγες.

Ο κόσμος έκανε σάν τρελλός από τή χαρά του.

—Νά χυλιοχρονίσες, θεζύρη μας! τού φώναζαν.

Ο Νασρεντίν χότζας, τότε, δίχως νά χάσει στιγμή, έπιασε τόν κόσμο, θγήκε μπροστά κι' έτρεξε κοντά στο άλογο τού δρόμου, έβγαλε πάλι τό πουγγί του με τις εκατό λίρες και φώναζε τού θεζύρη.

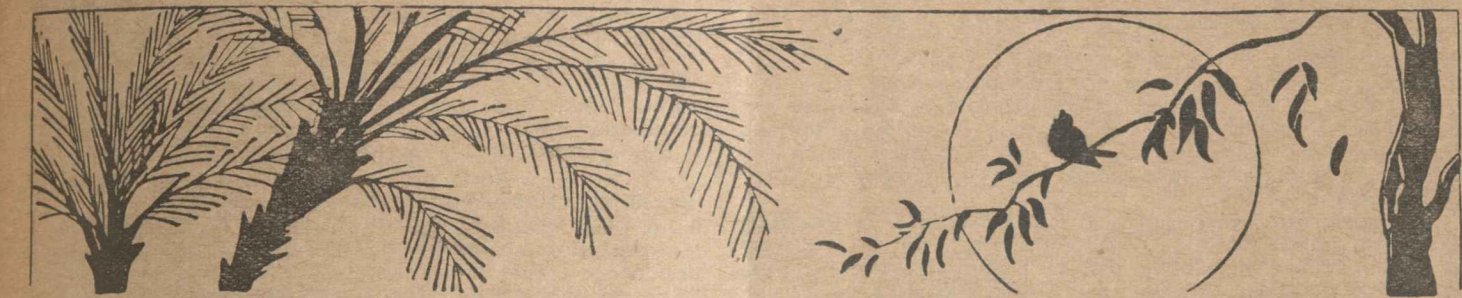
—Πάρε αυτές τις λίρες! Είναι δικές σου ! Κανείς πειρά μπορεί νά με κάνει ν' αλλάξω γνώμη. Αυτές ή λίρες είναι δικές σου! Δικές σου!...

—Ω, χότζα! του απάντησε ο θεζύρης. Γιατί μου κάνεις τέτοια ; Αυτές τις εκατό λίρες ; Ποιος είναι ο σκοπός σου ; Μήπως θέλεις νά σου κάνω καμιά χάρη ; Μά γιατί τότε δεν περιμένεις ; (Η συνέχεια εις τήν σελίδα 1101)

Ήταν το καλύτερο παλληκάρι, σέ βουνά τού Καυκάσου...

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΑ

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια τού «Κόμπος Μοντεχρήστου»)

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Ή θάρκα έγινε συντρίμια κι' ο Βενεδέττο κέρδισε άλλη μια φριχτή πληγή στο πρόσωπό του, χτυπώντας κατάμουτρα στήν κοπερή γωνία κάποιου θράχου. Μερικοί ψαράδες άντελήφθησαν τό άτύχημα. Έτρεξαν πρds τά κεί, συμάζεψαν τόν ναυαγό και τά λιγοστά πράγματά του—μαζί και τό πολύτιμο κιβώτιδιο, έννοείται—και τόν νοσήλευσαν με φιλάνθρωπο κι' έξαιρετικό ένδιαφέρον.

Μήνες δολιχληρίο πέρασαν, κατά τους οποίους ο κακοϋργος πάλαι σκληρά μεταξύ ζωής και θανάτου. Άλλά όταν άρχισε ή άσάρρη, όταν έννοιωσε πάλι τή ζωή νά κυκλοφορή στις φλέβες του με σφρίγος, αισθάνθηκε μία χαρά θηριώδη: Τή γαρ πού νοιάζουν ό πάντωχοι μελλοθάνατοι, όταν ζυπνούν εξαφνικά άπαιτοι, ζωντανόι κι' έλεύθεροι!

Τό κιβώτιδιό του είχε άθικτους τούς θησαυρούς του. Ούτε από άπλή περιέργεια δεν τό άνοιξαν οι τίμιοι έκείνοι άνθρωποι, για νά δούν τό περιεχόμενό του.

Κι' ο Βενεδέττο μακάριζε όλόψυχα τή μοίρα κι' εύγνωμονούσε όδωχον τόν προστάτη του σατανά, για τούς έξής δυο σσ-θεραπείας λόγους: Πρώτα, γιατί είχε σωθή απ' τόν θάνατο, ένασβέσκοντας τόν θησαυρό του συγχρόνως. Κ' ύστερα, γιατί ή φοβερή πληγή τού προσώπου του, τόν είχε παραμορφώσει τόσο πολύ, ώστε ήταν δυσσκολιόγνωριτος. Κανένας δεν θά ύπαπτευόταν ποτέ, στήν τερατώδη μορφή του, τόν μητροκτόνο, τόν δολοφόνο, τόν δραπέτη τού κατέρου Βενεδέττο!

Τού έμενε τώρα, νά ώρη ένα ψευδώνυμο, ν' άπομυκρυνθή με τρόπο απ' τούς τιμίους σωτήρας του—οί όποιοι τόν νομίζουν για ένα φτωχό και δυστυχή ναυαγό—και νά φύγη μακριά... Νά πώς σέ μία πόλη μακρινή, νά δημιουργήση με τις συνθησισμένες του άπάτες και πλεκτάνες μία θέσι στήν κοινωνία και νά άπολαύση εκεί με άνεσι τούς πλούσιους καρπούς τών άτίμων έγκλημάτων του...

Ή τύχη τόν έννόησε και πάλι. Θάλεγε κανένας, ότι τό μωρό ήξερε σέ ποιόν ν' άπευθυνθή, προκειμένου νά χτυπήσει μερικος δυστυχισμένους... Κι' άπευθύνθηκε στο Βενεδέττο, γιατί μόνον ο Βενεδέττο ήξε τό... «χάρισμα» τής άτίμιας σέ τόσο τερατώδη βαθμό άνεπτυγμένο, ώστε νά χρησιμεύση τώρα ως δργανο άποτελεσματικό μιας όλεθρίας μοίρας!

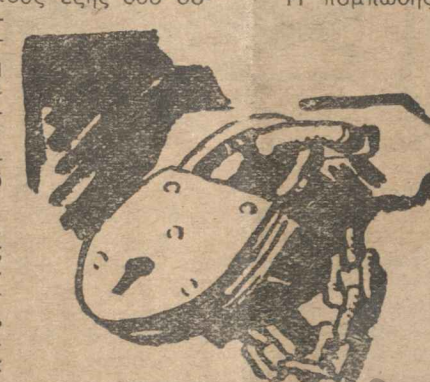
Συνέθε έπιασέ τόν έξής: Άκριβώς τήν εποχή, κατά τήν όποία ο Βενεδέττο θρικόταν στήν άνάρρωσή του, είχε σημειωθή ή μεγαλειότερα συνωμοτική έντασις στήν ύποδουλωμένη Ίταλία. Φλογεροί πατριώτες, άνήκοντες σ' όλες τις κοινωνικές τάξεις, προπαγάνδιζαν κρυφά και μ' ένθουσιασμό τά επαναστατικά κηρύγματα τους και δεν άφιναν ούτε γωνία τής Ίταλίας, τήν όποία νά μ' ήν έπισκεφθούν και στήν όποία νά μη δράσουν...

Μία νύχτα λοιπόν, ο Βενεδέττο έαπλωμένος σέ μία γωνία τής ταπεινής καλύβας τών έδερνεγάν του, προσποιόταν ότι κοιμόταν. Πραγματικά όμως, θασάνιζε τό μυαλό του με άπειρες σκέψεις και σγέδια για τό μέλλον: Τι θάκανε;... Πού θά πήγαινε νά ζήση, με ψευδώνυμο;... Ποιά μέρος θά μπορούσε νά τού δώση τήν άπαραίτητη ασφάλεια, ώστε ν' άπολαύση τούς καρπούς τών έγκλημάτων του άνετα και σίγουρα;...

Εσπινικά, άκουσε τήν πόρτα τού πλάνιού δωμάτιού ν' άνοιξη σιγαλά. Άνοιξε τ' αυτιά του ν' άκούση τί συνέβαινε. Οί ψαράδες νομίζουν τόν προστατευόμενό τους ναυαγό, για κοιμωμένο θανάτι. Άλλά και ποιος θά μπορούσε άλλωστε νά τόν ύποπτευή ;

Εσπινικά, άκουσε τήν πόρτα τού πλάνιού δωμάτιού ν' άνοιξη σιγαλά. Άνοιξε τ' αυτιά του ν' άκούση τί συνέβαινε. Οί ψαράδες νομίζουν τόν προστατευόμενό τους ναυαγό, για κοιμωμένο θανάτι. Άλλά και ποιος θά μπορούσε άλλωστε νά τόν ύποπτευή ;

Τι αυτό, ύποδέχτηκαν δυο-τρία μυστηριώδη άτομα—τά όποια είχαν φανή στήν αυλή τής καλύβας—νά τόν ώδήγησαν στο πλάνιό έκείνο δωματίο κι' άρχισαν νά μιλούν χαμηλόφωνα...

ευεργέτας του ως επικινδύνους συνωμότες κι' ύπόδειξε τόν τόπο και τήν ήμέρα κατά τήν όποία θά παραλάμβαναν κρυφά τά όπλα !

Πραγματικά, ή Αυστριακή άστυνομία διατάχθη κατάλλας απ' τόν Ραδέτκι, έστειλε ένέδρα, συνέλαβε απ' αύτοφώρον τούς εκθαμβους και δυστυχείς εκείνους άνθρώπους—οί όποιοι ούτε καν ύπαμιάστηκαν ποιος ήταν ο άτίμος προδότης τών—τούς παρέπεμψε στο στρατοδικείο και τούς κατέδικασε εις θάνατον. Έτσι, τά όπλα κατεσχέθησαν, οι φτωχοί ψαράδες τουφεκίστηκαν ύστερα από τρεις ήμέρες κι' ο κόμης Σάν-Πιέρ—έννοούμενος τού αντίβασιλέως πειά-θριάμβευσε και στερέωσε κι' έξασφάλισε τή θέσι του, πατώντας άπάνω στα αίματά τής κοσμιά τών ευεργετών και σωτήρων του!

Τά παρακάτω, τά έξομε ήδη άπ' τά προηγούμενα κεφάλαια, 'Αλλά ο ταγματάρχης Μπαρτολομέο ποιος ήταν, πραγματικά ;

Λοιπόν, ο ταγματάρχης αυτός, δεν ήταν ταγματάρχης. Ούτε ήταν πραγματικός πολίτης Μπαρτολομέο. Καθόλου, δ' ήθελε ήταν πατέρας τού Βενεδέττο και σύζυγος τής μαρκησίας Ολίβιας Κορσινάρι!... Ήταν ένα άπαιος τυχοδιώκτης, ο όποιος λεγόταν συντομωτάτα και σκέτα Μπαρτολομέο!

Πάο πολλών χρόνων, στο Παρίσι, είχε συναντήσθ με τόν έπίσης τυχοδιώκτη Βενεδέττο, τόν νόστο υιό τού Βιλλεφόρ και τής κυρίας Δαγκλάρ. Οί δυο άλιθίριοι θέλησαν τότε νά δώσουν μια πλεκτάνη, στήν όποία νά παρασύρουν τήν πολυκατομιμωύχο δεσποινίδα Ευγενία Δαγκλάρ, τή σημερινή δηλαδή φτωγή καλλιτέχνηδα Λουκία. Χωρίς νά ξέρη, λοιπόν, ο Βενεδέττο, ότι ή δεσποινίς Δαγκλάρ ήταν άδελφή του από μητέρα, συμφώνησε με τόν Μπαρτολομέο νά τόν πάρου...

σιαζή στα σαλόνια ως υιό του. "Επλάσαν τότε την ιστορία ότι ο Μπαρτολομέο ήταν πρίγκιψ Καθαλκάντι, κι' ότι είχε έναν μονακριβό υιό—τον Βενεδέττο—απ' τη σύζυγό του μαρκήσια "Ο. λιβία Κορσινιάνι, η οποία είχε πεθάνει πρό χρόνων!

Ευτυχώς, η μοίρα ανέτρεψε τα πανούργα σχέδια των δυο τυχοδιωκτών και τους χώρισε με τη μεσολάθεση διαφόρων περιπετειωδών επεισοδίων. Και τέλος, τους έφερε αντιμετώπιους πάλι, ύστερα από τόσα χρόνια, εκεί στη δραματική σκηνή της συλλήψεως του Μπαρτολομέο κατά διαπαγήν αυτού του ίδιου του Βενεδέττο!

"Αλλά ποιος ήταν, τότε, αυτός ο Μπαρτολομέο;... Ήταν ένας τυχοδιώκτης, όπως είπαμε, ο οποίος—ύστερα απ' το ναυάγιο της πλεκάνης εκείνης—έφυγε απ' το Παρίσι, έχοντας κερδίσει άρκετά από διάφορες απάτες του. Ήρθε στο Μιλάνο. Συνήγαγε μια παλαιά του έρωμένη, ωραιότατη άλλοτε, αλλά τώρα ώριμου καλλοπής πια, την κυρία Μπαρτέλλι.

"Επρεπε να ζήσουν... Η ζωή έχει τις απαιτήσεις της... 'Ο παλιός έραστής κ' η παλαιά έρωμένη, κατέθεσαν τα κεφάλαιά τους— χρηματικά ο πρώτος, λείψανα καλλοπής η άλλη—κι' άνοιξαν το περίφημο χαρτοπαίγνιο, το οποίο ξέρομε ήδη!

"Αλλά αν ήταν παληάνθρωπος ο Μπαρτολομέο, ήταν όμως 'Ιταλός, και συνεπώς ήταν πατριώτης. 'Από καιρό είχε αναγνωρίσει, στο πρόσωπο του αίσχρου προδότου κοι-ήτος Σάν-Πέτρο, τον παλαιό συνεταίρο των τυχοδιωκτικών επιχειρήσεών του, εκεί στη Γαλλία. Τον έβλεπε να είναι τακτικός πελάτης του καπλείου του και του χαρτοπαίγνιού του, να έχει στενότερες σχέσεις με Αυστριακούς αξιωματικούς και να είναι ένας είδος ανεπιτήρητος—άλλα πολύ έπικινδύνου—κατασκόπου έναντι των 'Ιταλών κ' υπέρ των Αυστριακών.

Φρούαζε από μια τέτοια άτιμία, ο Μπαρτολομέο. Μυημένος κι' αυτός στη συνωμοτική δράση απ' τον μαρκήσιο 'Ασλίττα, δεν διέσπαζε καθόλου να του αποκαλύψει ποιος ήταν πραγματικά ο δόλιος κόμης Σάν-Πέτρο. 'Ο 'Ασλίττα έμεινε κατάπληκτος, Σάν-Πέτρο, ο οποίος σπύριζε την προσοχή και παρακολούθησε κι' οι δυο φιλοπάτριδες εκείνοι άνδρες δεν άργησαν να θεσπισθούν για τον αποτρόπαιο ρόλο του Σάν-Πέτρο ως προδότου της 'Ιταλίας και κατασκοπευτικού οργάνου των τωρώνων!

"Αλλά τα γεγονότα ήρθαν ραγδαία. Η πρώτη επαναστατική δήλωση των 'Ιταλών έγινε. Χάρης στην αίσχρα δραστηριότητα του Σάν-Πέτρο, ο έμψυχός της κι' άρχηγός των συνωμοτών μαρκήσιος 'Ασλίττα συνελήφθη και φυλακίστηκε. 'Επίσης συνελήφθη κι' ο Μπαρτολομέο, όπως είδαμε πιο πάνω...

Δέν ήταν κανένα επίσημο πρόσωπο, ο δυστυχής Μπαρτολομέο. Γι' αυτό, μόλις έπεσε στα χέρια των αστυνομικών, πρώτα-πρώτα έφαγε ένα γερό «ξύλο», κι' ύστερα ρίχτηκε κακήν-κακώς σ' ένα απ' τα έλκευτα κελιά των φυλακών του φρουρίου.

—Διάβολε! μουρμούριζε διαρκώς, τρίβοντας το κατωματωμένο κορμί του, ο δύστυχος. Πολύ άσχημο δρόμο παίρνει η υπόθεσή μου... Με κρατάει στα νύχια του, αυτός ο άχρεϊος Βενεδέττο, και μου φαίνεται πως είμαι χαμένος!

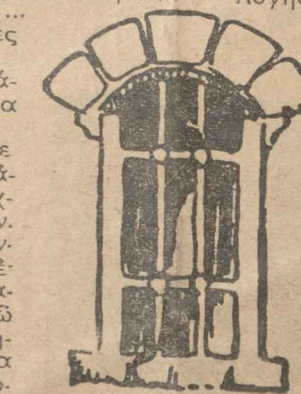
Δέν ήταν καμωμένος από ύψαμα ήρωας ο φτωχός τυχοδιώκτης, παρ' όλο που είχε δανειστή—για το επίσημο της εμφάνσεώς του—τον τίτλο του ταγματάρχη!... Μήπως, δεν είχε δανειστή άλλοτε τον τίτλο του πρίγκιψ Καθαλκάντι, χωρίς κι' αυτό επίσης να του βγή σέ καλό;

"Ωστόσο, αν και δεν ήταν ήρωας ο Μπαρτολομέο, ήταν όμως ένας περιπετειωδιστάτος παρελθόντος κα'εργάρης. Τα άπειρα κι' άπρόοπτα κι' άπερίγραπτα δεινοπαθήματά του, κατά το διάστημα του τρικυμώδους βίου του, τον είχαν προικίσει με θαυμασία δόση φιλοσοφικής έγκρατηρύσεως. Γι' αυτό, ξαπλωμένος καθώς ήταν στις πλάκες του κελιού του, άνασκήκωσε λίγο το κορμί του, άνασκήκωσε κατόπιν και τους ώμους του και μουρμούρισε:

—'Η θά με βασανίσουν ώσπου πεθάνω αυτοί οι διάβολοι Αυστριακοί, ή θά με τουρκέψουν!... Και το ένα κακό και το άλλο ψυχρό κι' άνάποδο!... Τι να γίνει, όμως;... Σ' αυτή την παληόζωή, δοκίμασα πολλές άμορφες ήμέρες!... Μπορώ κάλλιστα λοιπόν να δοκιμάσω και λίγες άσχημες, άρκεί να μην είναι η τελευταίες μου!

Η στερνή του φράσι, το έυνοφάνηκε. 'Ανακάθισε πιο καλά, έτρωπε τα χέρια του με κάποια νευρικήτητα και μονολόγησε:

—Σ'άσσω όμως, άδελφέ!... "Ας σκεφθούμε πιο ψύχραιμα για την κατάσταση: Αυτός ο άχρεϊος Βενεδέττο, δείχτηκε ένας άσπιδος έχθρος μου... Δέν με γόνευε, θέβαια κι' από ποίν. 'Αλλά είδε πως γλύτωσα τον κύριο κόμητα Μοντερχίστο μέσα απ' τα χέρια του και λύσσαξε έναντιν μου!... Τι θά πη όμως στους Αυστριακούς;... "Οτι είμαι 'Ιταλός;... Κι' ότι αγαπώ την πατρίδα μου;... "Ας το πη!... Δέν το άνήθκα ποτέ μου!... Θά τους πη, ότι φυγάδευσα τον Μοντερχίστο;... Πώς, όμως;... Με τί άπο-

δείξεις;... Με σ'έρε κανένας;... "Οχι!... Το χαρτοπαίγνιο είναι στη διάθεσι όλου του κόσμου και δεν μπορεί να είναι βέβαιος για τα καμώματα του κάθε μου πελάτη!

Σιγά-σιγά, η αίσιοδοξία φώτιζε την ταρραμένη ψυχή του. "Εβλεπε τώρα τη θέσι του λιγώτερο δεινή, λιγώτερο άνηστική... 'Αλλά όσο προχωρούσε η αίσιοδοξία του, τόσο ήθελε τη θρασυή του ξυπνούσε και θέρεινε μέσα του!

Και στα τελευταία, άρχισε να ξεφωνίζει ένθουσιασμένα: —Τί κι' αν πεθάνω όμως, άδελφέ!... Για μια ιδέα άγωνιστή, κι' άς πεθάνω ήρωικά γι' αυτήν την ιδέα!... Θά είμαι έθιμα—υπέρ πατρίδος, θά γίνω ένας ήρωας έθνικός, θά γίνω Μπαρτολομέο, εύλογημένος απ' τα έλευθερωμένα πια άδελφά μου στους αιώνας των αιώνων!... Το όνομά μου θά γ'όφον ζεν στα σχολεία με συγκίνησι, διδάσκαλοι και μαθηταί!... Τα ένθουσιώδη δράματα του φιλοπάτριδος Μπαρτολομέο θα κόπηκαν απότομα. "Ενα τριέιμο άπαισιο άκούστηκε, εκεί που κατασκορευισμένη και πελωρία κλειδωνιά της πόρτας,...

"Ο δεσμοφύλαξ ξεκλείδωσε την πόρτα!... —Διάβολε, τόσο γρήγορα θ' αποφυλακιστώ λοιπόν; ψέφω με συγκίνησι κι' άγαλλίασι ο Μπαρτολομέο.

Η πόρτα του κελιού άνοιξε. Δυο δεσμοφύλακες με φανερία άναμμένα μπήκαν μέσα, φωτίζοντας τα θέματα ενός τούτου, ο οποίος κρατούσε κάτι σαν άλλοκοτο ραβδί στο χέρι του.

Κι' αυτός ο τρίτος, πλησιάζοντας τον Μπαρτολομέο και βροντάς του μια γερή κλωσιά, μούγκρισε θάνασσα:

—Γκρεμίσου, ζών!... Σήκω άπάνω, κ' άκολουθήσε μας!

ΙΑ. Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΒΑΣΑΝΩΝ

Η τραχείς αυτές φράσεις, προέβησαν μια δυσάρεστη έντύπωση στον δυστυχισμένο Μπαρτολομέο, καθώς κι' η άγενεστάτη και η άκαμψή του κλωσιά. "Ενοιωσε άμέσως τη θάλασσα να διαμαρτυρηθή δριμύτατα, με τον τρόπο αὐτόν της συμπεριφοράς που σκεπτόταν τί να πη και με τί ύφος να πη...

Δυστυχώς, δεν πρόλαβε. Βιαστικός φανεται ο έπισκεπτής του, έννεψε έπιτακτικώς τους δυο δεσμοφύλακας. Κι' εκείνοι, πησιάζοντας, έσκυψαν, τον άρπάζαν, τον έκωσαν βίαια όρθον κι' άρχισαν να τον έλκουν...

Ζουν έξω απ' το κελί με σπρωξίες και με θλαστήριες. —Καθόλου δεν μοιάζει με αποφυλακισμό, αυτή η τελετή σφηκτικής θλίψης!... Καί...διάβολε, κατεβαίνω σκαλοπάτια τώρα!... Μα πού πρόκειται λοιπόν να με πάνε;

Έτρεμε ο Μπαρτολομέο. Μπορούσε όμως θαυμάσια να πει κι' από κρύο, γιατί κα'έβαιναν κι' οι τέσσερες μαζί σ' ένα θαβύρο και κρυφό υπόγειο Κατέβαιναν στα σκαλοπάτια και σκοτεινά σπλάχνα του φρουρίου του Μιλάνου, στο μεσαιωνικής εποχής υποχθόνιους λαβυρινθούς του, όπου έβλεπε διαρκώς ή σκοτεινιά, ή μούχλα, τα βασανιστήρια κι' θάνατος...

Δέν ήταν σέ κατάστασι να μετρήσει πόσα σκαλοπάτια κατέβηκε, ο δυστυχής Μπαρτολομέο. "Ενα ήξερε μόνον: "Οτι κατέβαινε στον πιο φριχτό "Αδη κι' έτρεμε προκαταβολικά γι' αυτό!

Πέρασαν άρκετά λεπτά της ώρας, άγωνιώδους περιεργασίας υπογείους εκείνους διαδρόμους. Τέλος, έφτασαν μπρος σ' ένα θαρραία πόρτα, παχύφυλλη και καπλαντισμένη με χονδρά κλειδαφία. "Εκει σταμάτησαν.

"Ο άνθρωπος που κρατούσε το άλλοκοτο ραβδί, έβγαλε απ' τη ζώνη του ένα τεράστιο κλειδί και ξεκλείδωσε την πόρτα. Μια ένυστη σπρωξιά, ο Μπαρτολομέο βρέθηκε καταμπερσμένος σ' ένα δωμάτιο άνατριχιαστικό.

Λογής-λογής άπαισία έργαλεία θρискόντουσαν εκεί. Στις τοίχους κρεμόντουσαν άλυσιδες και τσιγκέλια άναμμένα κι' άγχόνες. Σφυριά, άμμόνια, σάντες, πηλθώρα δριβών καρφιών άπάνω τους, θρискόντουσαν στο πάτωμα... Πριόνια, τανάλιες, όγκωδη άρματα άγκιστρια, κλπ. κλπ., έπαιρναν μια άμνη πείση και φρικιαστική, μέσα σ' αυτή την άβυσσο έθ' βασάνων...

Και παντού, στο πάτωμα, στην όροφή, στους τοίχους, φανίνοντουσαν κηλίδες πλατειές από πηγάδα αίμα, από πημένο ανθρώπινο αίμα, το οποίο έπαιρνε σ'έρε από ποιων δυστυχισμένων το κορμί έπαιρνε και ράντιζε παντού το περιβάλλον!

Αυτή τη φορά, ο φτωχός Μπαρτολομέο σφυγμίστηκε από φρίκη...

Σάν 'Ιταλός, είχε κι' αυτός άκούσει για την έλπίδα θουσα των Βασάνων! αυτή, στην οποία τόσους δυστυχισμένους έστελναν οι κατακτηταί Αυστριακοί...

και για την οποία τόσα φρικώδη πράγματα λεγότουσαν. "Οσοι όμως ήθελαν να κάνουν τον «κάλα πληροφωρημένον», χαμυγελούσαν πάντα με δυσπιστία σ' αυτές τις διαδόσεις μεταξύ δε εκείνων ήταν κι' ο Μπαρτολομέο!

Τώρα όμως, θά ήταν πρελλός ο φτωχός δόθεν ταγματάρχη, αν προσπαθούσε να χαμογελάσει μπρος στην τρομερή πραγματικότητα, η οποία δεν είχε τίποτα το φανταστικό των υπερβολικών συνήθως διαδόσεων!

—Κάθισε κει, και περίμενε! είπε απότομα στον Μπαρτολομέο ο μουστριώδης αυτός άνθρωπος, δείχνοντάς του ένα ξύλινο κάθισμα και θγανίνοντας άμέσως ύστερα έξω.

"Ο Μπαρτολομέο κάθισε και σκούπισε τον ιδρώτα της άγωνίας του. Το κάθισμα θρискόταν κάπως μακριά απ' τον τοίχο με τα φρικτά θασανιστικά σύνεργα, κι' αυτό φάνηκε παρήγορο κι' άνακουφιστικό στον δυστυχισμένον δεσμώτη. "Ενοιωσε μάλιστα τώρα, κάτι σαν προαίσθημα εύχάριστο, πιστεύοντας ότι θά γλύτωνε στα τελευταία...

Έμενε μόνος του. "Οχι ένειλώς μόνος, όμως!... "Ακουμπιανόσι εκεί στη σιδερένια πόρτα της άπαισίας αβούσης, οι δυο άλλοι άπλωμένοι φρουροί του, είχαν μπηξει τα άναμμένα δαδιά τους στον τοίχο... Κι' έχοντας τώρα σταυρωμένα τα χέρια τους στο στήθος, στεκόντουσαν σκυθρωποί και βουβοί, ζωντανά έμπόδια κάθε τυχόν άποπειρας δραπετεύσεως του φυλακισμένου.

"Αλλοιμονό!... Καμμία σκέψης δραπετεύσεως δεν περνούσε απ' το μουδιασμένο μυαλό του Μπαρτολομέο... "Αλλά και να περνούσε μια τέτοια σκέψις, τα λυγισμένα γόνατά του και το παραλυμένο απ' την τρομάρα κορμί του θ' άρνούντουσαν να την πραγματοποιήσουν!

Πέρασαν άρκετά λεπτά της ώρας, δυσφορίας για τους δεσμοφύλακας κι' άγωνίας για τον δεσμώτη. Κι' ο ένας από αυτούς, για να πηλή την άνια του, έβγαλε μια πίπα, τη γέμισε με καπνό ξανθόν και μυρωδάτο, την άναψε σ' ένα δαδί, κι' άρχισε να καπνίζει άπολαυστικά...

"Ο Μπαρτολομέο έννοιωσε σκανδαλιστικό γαργαλή στο ρουθούνια του. Η ώρα που περνούσε, τον παρηγορούσε. Θέλησε ν' άνοιξη συζητήσει με τους δυο δημίους του, έλπιζοντας, να τους έμπνευση κάποια συμπάθεια...

Και με το πιο μελιτοστάχτο ύφος του κόσμου, και με τις πιο άθρες και περίπλοκες διπλωματικές φράσεις, έλεπε χαμογελαστός σ' εκείνον που καπνίζει:

—Πάρα πολύ θά με ύποχρεώνατε, φίλτατέ μου κύριε, αν έναγχε την εύγενή καλωσύνη να μου προσέφερετε «λίγον καπνό!... Καί...

Κάμπασε κι' έμπηξε μια κραυγή πόνου: Μια άστραπιαία και πετυχητή καμνισιά, ήταν το είδος του καπνού, το οποίο «είχε την εύγενή καλωσύνη» να του προσφέρει στη ράχι ο τραχύς έλκετος δεσμοφύλαξ...

—Διάβολε! είπε μέσα του ο Μπαρτολομέο, τριβοντας το πονεμένο μέρος της ράχης του. "Εδδ, πρέπει να τσιπαίνω κανένας και να περιμένω ύπομονετικά κι' άγόγγυστα το τέλος του!

Κι' ύπόμεινε φιλοσοφικά, σκούβοντας το κεφάλι του. "Η ώρα περνούσε, άργα, μόνονα, τυραννικά, και χωρίς καμμία μεταβολή εκεί μέσα... "Ο Μπαρτολομέο άρχισε ν' άναρωτιέται, μήπως τον έχασαν εκεί κι' αυτόν και τους δυο του δεσμοφύλακας...

Συνικά, άκούστηκαν θήματα έξω στον πλακόστρωτο διάδρομο. Οι δυο φύλακες παραμέρισαν με σεβασμό, κι' ο πρώτος έκλεισε μουστριώδης άνθρωπος φάνηκε στην πόρτα.

Δέν ήταν μόνος, όμως. "Υποκλινόντας με σεβασμό, κι' άφησε να περάσει πρώτος ο κόμης Σάν-Πέτρο!

Μάλις τον είδε ο Μπαρτολομέο, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει έναν μορσασμό άπερίγραπτης δυσσχεστίας αλλά κι' άνησυχίας! Τιποτα το ένόμιστο δεν του φανόνταν νάχη, η έπίσκεψις αυτή του άλλοτε «δόθεν γιουδι» του, και συνεταίρου του στις παληάνθρωπιές του Παρισίου!

"Ο Σάν-Πέτρο φορούσε σ-ολή Αυστριακού αξιωματικού. Το ταμπού πληθικό του, η χρυσόκνιγτες σειρές των σειρητιών στο γιανόβι του, η λαμπρές σπινθιριώδεις μπόττες του και το σπαθί του, όλα αυτά δεν κατώρθωναν ώσπου να σκεπάσουν την άπεχθή μορφή του άλλοτε άχρεϊου Καθαλκάντι, του κατωπινού τρισεγγείου Βενεδέττο, και του τωρινού τερατωδώς φριχτού κόμητος Σάν-Πέτρο!

Κι' ο Μπαρτολομέο είχε δίκιο ο δυστυχής να μη θέλει με καλό μάτι την άφιξη εκεί του αίσχρου αυτού του άσκημένου...

"Ο Σάν-Πέτρο γύρισε στους τρεις άλλους και τους είπε έπιτακτικά:

—'Αφιστε με!... Θέλω να μιλήσω ιδιαιτέρως με αυτόν τον φυλακισμένο!

Οι τρεις ένστολοι, έκαναν μεταβολή και θγήκαν έξω.

"Ο Μπαρτολομέο θρискό-αν άκόμη καθισμένος κι' έβλεπε τον Σάν-Πέτρο με διαρκή άνησυχία. "Η άπομάκρυνση όμως των τριών φυλάκων του, άρχισε να

τον καθυσυχάζει λίγο: Τουλάχιστον, κι' έπί του παρόντος, δεν έπρόκειτο περί θασανιστηρίων, αλλά περί άκίνδυνης «κουθεν-τούλας» με τον παληό συνεταίρό του!

"Ο Σάν-Πέτρο πλησίασε σιγά-σιγά τον Μπαρτολομέο. Κατόπιν στάθηκε άντικρύ του, σταύρωσε τα χέρια, τον κύπαξε κατάνια και θλασρά, και του έλεπε με τραχεία φωνή:

—Λοιπόν;... Κατάλαβες τώρα, ότι θρискεσαι στην έξουσία μου;... Και κατάλαβες επίσης, ότι δεν πρέπει να περιμένεις από μένα ούτε συμπάθεια, ούτε οίκτο;

—Χούμ!... Χούμ!... Έκανε ο δυστυχής Μπαρτολομέο, ξεροθήχοντας και προτιμώντας να μην άπαντήσει στις άπειλητικές και φοβερές αυτές φράσεις.

—'Αφσέ τα, αυτά! μούγκρισε άγρια ο Σάν-Πέτρο. Κι' όταν άποφασίση να μιλήσει, πρόσεξε μη μου πης ψέμματα!... "Όλα τα ξέρω!... Ξέρω άκόμα, ότι μου προσποιάσουν τον φίλο, για να μου πούν πως καλύτερα τα διασχήματά μου στους 'Ιταλούς συνωμότες!

—'Εγώ!... Μα τί λέτε, λοιπόν, κύριε κόμη; τραύλισε ο Μπαρτολομέο έντρομος.

—Σου είπα να τ' άφήσης αυτά!... Ξέρω καλά, τί άχρεϊο ζω είσαι!... Περιττό να μου λές ψέμματα, άλλωστε!... Μου τά άμολόγησε όλα, η μεσόκοπη εκείνη μέγαιρα, την οποία έχεις συνεταιρίσει κι' έρωμένη!

—Ποιά;... Τί θέλετε να... Για ποιά μιλάτε, κύριε κόμη;

—Για τον ίπποπόταμο εκείνον που βυθίστηκε στο χαρτοπαίγνιό σου!

Για την παστρική κυρά-Καρλόττα Μπερτέλλι!

Διάβολε!... Αυτό ήταν πάρα πολύ!... Η Καρλόττα «μεσόκοπη μέγαιρα»!... Η άγαπημένη του Μπαρτέλλι! "Ιπποπόταμο» και «παστρική»!... "Ο Μπαρτολομέο άναψε από άγανάκτησι!...

—Λές ψέμματα! ούρλιασε άσυγκράτητος. Και σαν να λύθηκε ξαφνικά ο προηγούμενος «γλωσσοςδέτης» του, ξανάπε έντονα κι' άφθοβα:

—'Αν έπιμένεις, μάλιστα, σ' αυτές τις γνώμες σου, έπίτρεψέ μου να σε πω άχρεϊον κι' άναήδ!

"Ο Σάν-Πέτρο θύμωσε απ' το χαλάζι αυτό των ύβριστικών επιθέτων, με τα οποία τόσο άπροσδόκητα τον έλουζε ο άτρόμητος φυλακισμένος... Το πρόσωπό του έγινε κόκκινο, άρχισε κι' αυτός να βρζη χυδασά τον πρώην συνεταίρο του στις κατεργαρίες, κι' έμ' έμ' μάλιστα και τη γροθιά του άπειλητικά έναντιόν του.

Ότε και τώρα τρόμαξε, ο Μπαρτολομέο. "Ισα-ίσα, πετάχτηκε όρθος κι' έδειξε διαδέσει ν' αμυνθή θαρραλέα κι' άποφασιστικά.

"Ο Σάν-Πέτρο, δεν φοβήθηκε βέβαια, απ' τη στάσι αυτή του Μπαρτολομέο. Θά του άρκούσε να φωνάξη σέ βοήθεια, για να καταφθάσουν άμέσως οι τρεις άπλωμένοι δεσμοφύλακες. "Ωστόσο, του έκανε κάποια έντύπωση το άπροσδόκητο θάρρος του φυλακισμένου του, καταπραυνήθηκε άμέσως, και στα τελευταία άρχισε να γελά!

—Χαχαχά! Έξακουρίζομαι. "Ωστε έτσι μου φέρεσαι, λοιπόν, παληέ μου σύντροφε;... "Ενώ είσαι στην άπόλυτη διάθεσί μου, κι' ενώ μπορώ να σε συντρίψω, εσύ με βρίζεις και με άπειλεις με τόση θρασυήτα!... "Ενοιός σου, και θά σε κάνω εγώ άμέσως τώρα, να ξανακαταπής τα λόγια που έσπασαες!... "Ωστόσο, άκούσε με έντοματά: Θά μπορούσες να μου γράψεις μενες πολύ... Και θέλω να γράψω σου... Δέν θέλω όμως να γίνης όργανό μου. Προτίμησε να παίζης δικό σου παιχνίδι, κατασκοπεύοντας τους Αυστριακούς κι' έμεις πρός θεού τους 'Ιταλόν συνωμότες!... "Ισχύαες αυτό το παιχνίδι, τώρα!...

Και με το δίκιο μου εγώ, θά σε κάνω ν' ακριβοπληρώσης!

"Ο Μπαρτολομέο είχε ξανακαθήσει. Μια άλλοκοτη μεταμφώσις γινόταν στην ψυχή του. "Αντί να φοβάται, άπ' να μωρδισθεί από τρόπο, μπρος στις φοβερές άπειλές του Σάν-Πέτρο, αντίθετο ο προηγούμενος φόβος του έξακουσθόσε να μετατρέπεται σέ θυμό παράφορο και σέ μίσος άγριο γι' αυτόν.

Αλλά συγχρόνως, και το ένστικτο της αυτοσυντήσεως του ψιθύριζε στο αυτί, να είναι έπιφυλακτικός και να δείξει φρονιμάδα, στην περίπτωση αυτή την τόσο κοινή. Γι' αυτό, προτιμήσε να μην άποκριθή.

—Δέν μιλάς; ξανάπε έντονα ο Σάν-Πέτρο. "Αλλά και να θέλεις να μιλήσεις, τί διάβολο θά βρής να πης;... Τη γκάφα την έκανες!... "Ενινες όργανο των 'Ιταλών σου νοιζίζοντας ότι η άθλια πατρίδα σου—η 'Ιταλία—θά μωρδισί ν' αντίσταν στα νικηφόρα πάντοτε στρατεύματά μας!

"Ο Μπαρτολομέο, όσα φορές δεν «έπαισε ξύλο», ή όσες φορές συζητούσαν πολιτικά, κατέβηκε πάντοτε να βρική την ψυχραιμία του, σ' οποιαδήποτε κατάσταση και να βρισκόταν. Γι' αυτό, άχι μόνον με ψυχραιμία τώρα, αλλά και μ' άγάλαφρη ειρηνεία στη φωνή του, είπε στον κόμητα Σάν-Πέτρο:

('Ακολουθεί)

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ "MANNEKEN" ... ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Η "ΕΥΑ ΤΩΝ ΤΕΧΝΗΤΩΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩΝ,"

Το ωραιότερο «μαννεκέν» του Παρισιού. Μία αληθινή επιδείξις στον οίκο «Ραβέλ». Το άριστο έργο του γλύπτου Ροζέ Βαλμόν. Τα όνειρα της Σάρας Νάμοβιτς. Το έγκλημα του Μάξ Ρενιέ. Οι θρίαμβοι της ώρας «Εβραίοπολωνέζα». Τα στα «Φολι-Μπερζέρ». Η σκληρή εκδίκησης του αδελφού της της ώρας χορευτριάς, κλπ.

Η τραγική ιστορία της Σάρας Νάμοβιτς, του πιο όμορφου «μαννεκέν» του Παρισιού, είναι ένα συναρπαστικό μυθιστόρημα με παρόξενες περιπέτειες, σκληρούς έρωτες και μυστηριώδεις θανάτους. Καμιά άλλη γυναίκα δεν μπόρεσε ποτέ να πραγματοποιήσει μ' ένα τόσο εκπληκτικό τρόπο όλα τα όνειρά της και καμιά άλλη γυναίκα δεν φάνηκε ποτέ τόσο σκληρόκαρδη στον έρωτα. Γι' αυτό, το εαφνικό τέλος της, έδω και λίγες μέρες, που αναστάτωση την κοσμοπολί, θεωρήθηκε ως μία εκδίκηση στο έρωτα.

Τος, που τόσο πληγώθηκε και περιφρονήθηκε από τη μοιραία αυτή, «Εβραίοπολωνέζικη καλλονή».

Ας αρχίσουμε όμως την εξιστόρηση της τραγωδίας αυτής, από την πρώτη εμφάνιση της Σάρας Νάμοβιτς.

Έδώ και δύο χρόνια, στο μοντέρνο σαλόνι του περιήμου Παρισιού οίκου Μόδας Ραβέλ, ένα πλήθος άριστοκρατών περίμενε ανυπόμονα την επίδειξη των νέων μοντέλων για τη θερινή σαζόν των λουτροπόλεων. Εκείνο λοιπόν το απόγευμα, ανάμεσα στα όμορφα «μαννεκέν» του «Ραβέλ», που τα διεκδικούσαν οι Παρισινοί τραπεζίτες, έκανε την εμφάνισή της μία καινούργια καλλονή, η Σάρα Νάμοβιτς, μία «Εβραίοπολωνέζα» είκοσι χρόνων, που είχε ανακαλυφθεί τυχαία, σ' ένα καλλιτεχνικό ατελίο, από τον πασίγνωστο Μάξ Ρενιέ, το μεγαλοφυή σχεδιαστή φουγιουριών του μεγάλου και άριστοκρατικού οίκου «Ραβέλ». Ο Μάξ Ρενιέ είχε ντύσει εκείνη τη μέρα την όμορφη Σάρα με μία υπέροχη κόκκινη τουαλέττα, που έκανε πιο εκπληκτική και πιο μοιραία τη φλογερή καλλονή της. Ο κόσμος που κίττασε τα μοντέλα έσπασε άμεσως σε ενθουσιώδη χειροκροτήματα, κι' από τη στιγμή εκείνη τ' όνομα της Σάρας Νάμοβιτς ήταν πάντα στα χείλη όλων των ανθρώπων. Κανένα άλλο «μαννεκέν» στον οίκο «Ραβέλ» δεν είχε σημειώσει, με την πρώτη εμφάνισή του, έναν τέτοιο θρίαμβο. Η Σάρα γύρισε στο καμαρίνι της τρισευτυχισμένη. Η Κλίκι και η Τζίνα, οι φίλες της, την ξαναβρήκαν σε λίγο στην έξοδο:

—Δεν είδαμε τον Ροζέ... της είπαν. Πώς λοιπόν; Δεν ήρθε απόψε; Μήπως χωρίσατε για πάντα;

—Μπορεί... έκανε η Σάρα μ' ένα αίνιγματικό χαμόγελο.

—Ε, θέβαινα, ο Μάξ Ρενιέ είναι πιο αξιοπρόσεχτος από ένα άτυχο και άσημο γλύπτη της Μοντιάρτης! της απάντησε η Κλίκι κι' έριξε μία πονηρή ματιά στην ξανθεία Τζίνα.

—Όχι, όχι! φώναξε ζωηρά η «Εβραίοπολωνέζα». Δεν έχεις δικήν Κλίκι! Ο Ροζέ, ο Μάξ, ο Πιέρ, ο Αλόνσο, είναι καλοί φίλοι και τίποτε άλλο!... Κανείς από αυτούς, δυστυχώς, δεν «πραγματοποιεί» το ιδανικό μου. Έπειτα, καθώς ξέρετε, εκείνο που μ' ενδιαφέρει περισσότερο, δεν είναι ο έρωτας, αλλά το βέατρο. Θέλω να γίνω πρώτη χορεύτρια στο «Καζινό» ή στο «Φολι-Μπερζέρ». Και για να πετύχω το σκοπό μου, έχω πάρει την απόφαση να θυσιάσω όλους τους τρελλούς και παράφορους έρωτές μου...

Κι' έπειτα, έπροσέθεσε με πείσμα:

—Μη χαμογελάτε, γιατί θα δώτε πως θα πετύχω μία μέρα!... Και μ' έναν άερα θοιάμβου, η φλογερή αυτή καλλονή, θέβαινα για τα άκοταίμητα θέλητρά της, υπήκει σ' ένα ταξί και πήγε στη Μοντιάρτη. Εκεί πέρα, στο έκτο πάτωμα, μιας πολυκατοικίας, στην όδο Μαρτύρων, είχε το ατελίο του ο Ροζέ Βαλμόν, ένας νεαρός γλύπτης, χλωμός, αδύνατος, με μάτια τρελλού, που με τα νευρικά δάγτυλά του έπλαθε τον πηλό για να φτιάξει το πρόπλυσμα της «Εύας των Τεχνητών Παραδείσων», δηλαδή μιας μοιραίας γυναίκας της εποχής μας, μιας «θάμπε» που άρνιόταν τον έρωτά της στα θύματά της και τ' α-

φινε να παρηγοριούνται με τα φαντασμαγορικά δράματα των ναρκωτικών, της μορφίνης, του όπιου και της κοκαΐνης.

Η Σάρα είχε βρει μία νύχτα στο Μονπαρνάς ένα γλαυκό και πεινασμένο νέο, που δεν συλλογιζόταν πια τίποτ' άλλο, παρά την αυτοκτονία. Ήταν ο Ροζέ Βαλμόν. Η «Εβραίοπολωνέζα» νοιώσε γι' αυτόν μία ξαφνική συμπάθεια, τον παρηγόρησε, έδωσε θάρρος και τον βοήθησε να πουλήσει μερικά έργα του και να ξαναρχίσει να δουλεύει, όπως πρώτα, σ' ένα ατελίο με την ελπίδα ότι δεν θ' αργούσε να γίνει διάσημος. Κι' έτσι, κείνο το απόγευμα, είχε τρέξει άμεσως στο ατελίο του, για να του άφηνη την τόν θρίαμβό της στο «Ραβέλ» και να τον πεί: —Ροζέ, θέλω να γίνω θαυόπλοη για να σε βοηθήσω. Πει να γίνης πασίγνωστος!...

Και κατόπιν έπόχερα λίγη ώρα για την «Εύα των Τεχνητών Παραδείσων» και φεύγοντας είπε στον άπογοητευμένο καλλιτέχνη:

—Μη ξεχάσης νάρθης απόψε στο χορό του Ρουμπινιστάν. Εσσύ γνωρίζω εκεί πέρα, όλους τους άριστοκράτες του Παρισιού.

Η οικογένεια της Σάρας καθόταν στο Μορτελλέρι. Ο πατέρας της είχε ένα μικρό παλαιοπωλείο κι' ο αδελφός της, ο Ελεάζαρ, μαζί με τη μικρότερη αδελφή της Σουζάνα, είχε ένα μικρό κατάστημα φιλικών.

Ο Ελεάζαρ ήταν ένας μυστηριώδης νέος, σιωπηλός που έλειπε από το πρωί ως το βράδυ και υπέφερε κάθε τόσο από κρίσεις επιληψίας. Το περίεργο δε είναι ότι όσο ελάττωνε η ησυχία και διελή Σουζάνα, τόσο μισούσε την όμορφη Σάρα με τα τρελλά όνειρά της. Δεν έβλεπε λοιπόν με καλό μάτι το όνειρό που είχε πάρει η Σάρα και πολλές φορές ήθελε πη να προσέξω να μη την πιάσει τ' όνομα της οικογένειάς τους. Ο τόνος της φωνής της ήταν τόσο απαίσιος, ώστε η Σάρα νόμιζε για μία στιγμή πως είχε να κάνει μ' έναν τρελό. Μά έπειτα, έξαπσε νύχτα τις φοβερές του άδελφού της...

Ο χορός του τραπεζιού Ρουμπινιστάν, όπως πάντα, γε συγκεντρώνει κι' εκείνο το βράδυ όλο το άριστοκρατικό Παρίσι. Η Σάρα με το νέο της ταίο μοντέλο του «Ραβέλ», ήταν η «βασιλίσσα» της βραδιάς μέσα στα φαντασμαγορικά σαλόνια. Εκεί λοιπόν γνώρισε τον λιπρεσσάριο Βερνιέ, «μεγάλο Βερνιέ», όπως τον έλεγαν, η χορευτριά της «Εβραίοπολωνέζα» και την προσέλαβε άμεσως για το «Καζινό».

Η Σάρα Νάμοβιτς από τότε δεν γνώρισε τίποτ' άλλο, παρά εκπληκτικούς θριάμβους, τον έναν ύστερ' από τον άλλο. Το μόνον όμως σύννεφο σ' αυτό τον ούρανο της ευτυχίας της, ήταν ο παράφορος έρωτας του Μάξ Ρενιέ, ο οποίος μισούσε τον γλύπτη Ροζέ Βαλμόν και μάλωνε διαρκώς μαζί του, γιατί νόμιζε πως είχε κρυφές σχέσεις με τη Σάρα.

Η Σάρα ωστόσο δεν ήταν ευχαριστημένη από τους θριάμβους της στο θέατρο. Έπρεπε να συμπληρωθούν κι' από τον θαυόπλοτο φίλο κι' ο Μάξ Ρενιέ, δεν ήταν θέβαινα το πρώτο που της χρειαζόταν. Εκείνος τότε, έπάνω σε μία νύχτα, τρέλλας, σκότασε τον νεαρό γλύπτη Βαλμόν και πέταξε πάνω του στο Σηκουάνα. Το ξαφνικό αυτό δράμα άναστασε το Παρίσι. Ο άνακριτης Ρισαρντό κάλεσε στο γραφείο του την όμορφη Σάρα. Εκείνη πήγε με τον περίοπτο δικηγόρο Κοιμίν, έναν από τους βασιμαστές της, και κατέθεσε διάφορα ελαφροειδή στοιχεία για το δολοφόνο. Ο Ρενιέ λοιπόν έσκέπησε τρελλός και αντί να σ' αλλή στη φυλακή, κλείστηκε σε ένα σανατόριο ψυχοπαθών στην Έλβετία.

Αυτή η υπόθεση, όπως ήταν φυσικό, βοήθησε τεράστια

Η Σάρα κατέθεσε διάφορα ελαφροειδή στοιχεία για το δολοφόνο.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡΤ ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

.. (Ένα συναρπαστικό άρθρο του Αμερικανού δημοσιογράφου Τζίλμπερτ Όουεν για τους παράξενους έρωτες του πιο χαριτωμένου γένους της έθνης)

Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ, ο χαριτωμένος «Μπόμπ», είναι, όπως ξέρετε, ο πιο εύθυμος, ο πιο αμερικανικός κι' ο πιο καλόκαρδος γένους της έθνης. Μά κανείς μέχρι σήμερα δεν μπόρεσε να γνωρίσει από κοντά την ιδιαιτερότητά του και τους παράξενους και μυστηριώδεις έρωτές του. Κανείς; ... Έ, όχι, γιατί εγώ στάθηκα τυχερός ένα βράδυ... Ναι, ένα από εκείνα τα όμορφα βράδια της Καλιφορνίας, με το λευκό κίτρινο φεγγάρι και τις μεθυστικές μυρωδιές των λουλουδιών. Τέτοιες ήσυχες ώρες, υπό «εξάντληση», που κάθονται σε μία άνθισμένη βράντα, μαρσοά σε λουλούδια και τον έρωτα. Ο Μπόμπ, λοιπόν, εκείνο το βράδυ, που διηγήθηκε την πιο παράξενη ερωτική περιπέτεια της ζωής του. Περιπτώσεως που προσέθεσε ότι αυτή η περιπέτεια είναι ο πιο μεγάλος κι' ο πιο τρυφερός έρωτάς του. Και τώρα, ακούστε αυτή την εκπληκτική ιστορία του.

Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ είχε μία μικρούλα και πεντάμορφη θανιά, την Ντόλλυ Τζόνσον, την κόρη ενός από τους πιοσους και πιοσους Αμερικανούς «βασιλείς» του χαμόχατος. Ο πατέρας αυτής της μικρούλας, η οποία ήταν μόλις δεκαεπτά ετών, είχε τρεις οικογένειες στη Νέα Υόρκη και συγκέντρωνε στα χέρια του όλο το έσοδο των γοναγκιών, που έρχόντουσαν από τον Καναδά και την Αλάσκα.

—Δεν μπορείτε να φαντασθήτε τη χάρη και την όμορφη που είχαν τα γράμματα αυτής της μικρούλας... μου εξομολογήθη ο «Μπόμπ», μ' ένα μικρό χαμόγελο στα χείλη. Η Ντόλλυ μου έγραφε ότι μ' αγαπούσε σαν μεγαλύτερο αδελφό της. Κάθε μέρα μου εξιστορούσε όλη τη ζωή της, μου ζητούσε διάφορες συμβουλές και με διασκεδάζει με τις παιδικές ιδέες της και την άπιστη αθωότητά της...

Κι' έτσι, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο ο «Μπόμπ» σιμνιόσε στα γράμματα της όμορφης θανιάς του και τα περιεμένα απάντομα, σαν ένα από τα πιο πολύτιμα δώρα. Έτσι, από μία έννευρη μέρα, έλαβε από την Ντόλλυ, πηγαίνοντας ολόχαρος στη βίλα του, γιατί ήταν βέβαιος πως θα εύρισκε πίνω στο γραφείο του ένα μεγάλο γαλάζιο φάκελλο από τη Νέα Υόρκη. Η Ντόλλυ Τζόνσον του δήγειτο το διάφορο μυστηριώδες της καθημερινής ζωής της, τις πρώτες επιτυχίες της στους χορούς και στις κοινωνικές δεξιότητες, τους θριάμβους της στο τένις και στο γκολφ. Κι' ο «Μπόμπ», πάλι, της απαντούσε με την ίδια ειλικρίνεια, της περιέγραφε τις μαρτυρικές ώρες της δουλειάς της, τους έκτυρωτικούς προβολείς, τα κομμάτια γεγονότα της ζωής του, τις φάσεις που σκαρφάλωνε πάνω του και τις μεγάλες επιτυχίες του στο μαρτί. Ήταν μία αθώα αλληλογραφία, που τους ευχαδούσε και τους δύο.

Μία σπιν-σπιν, στα γράμματα της μικρούλας Ντόλλυ άρχισε να φαίνεται, μια μεγάλη αγάπη, που δεν ήταν διάλοιο αδελφική. Ο «Μπόμπ» αμέσως διαπίστωσε σ' αυτά μερικά παραγράφους, τις οποίες δεν είχε γρά-

φει ποτέ. Η Ντόλλυ, λοιπόν, ήταν απότομος, «ερωτικός». Η Ντόλλυ, όταν εκείνος έφτανε, σφραγίστηκε απορηγμένη σ' ένα νιβάκι κι' άρχισε να κλαίει με θανάσιμα δάκρυα. Αυτός λοιπόν ήταν ο άνδρας που ονειρευόταν; Αυτός ήταν ο τρυφερός και δειλτικός Μπόμπ της; Η Ντόλλυ εξαγώνησε όλη τη νύχτα, περιμένοντας το μαρτί του. Έπειτα, κατάκοπη, κοιμήθηκε πάνω στο νιβάκι. Μά τα ξημερώματα ξύπνησε άξαφνα από και φωνές, που αντίχουσαν μέσα στο δωμάτιο του άγαρμμένου της. Η Ντόλλυ, περιεργή, έσπρωξε άδουρα την πόρτα και κρύφτηκε γρήγορα πίσω από ένα παραπέτασμα, για να παρακολουθήσει τι συνέβαινε εκεί μέσα. Είδε λοιπόν τον Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ να κάθεται μπροστά σ' ένα πορτοφόλι τραπεζιού και να παίζει χαρτιά με τρεις αγνώστους. Το πρόσωπό του ήταν άτακτο, όπως ήταν απολαυστικό από το πάθος του γάμου...

Κατόπιν ο Μοντγκόμερυ έφυγε και δεν γύρισε στη βίλα του, ποτέ πάλι. Ο πατέρας της Ντόλλυ, που είχε πάει στο σπίτι της φίλενάς του, μ' ένα χορευτριάς από το Λος Άντζελες. Κι' η κόρη του «βασιλέως» των γοναγκιών, άπορηγμένη, έδωσε τις βαλίτσες της κι' έφυγε άμεσως για τη Νέα Υόρκη. Ο «Μπόμπ», όταν γύρισε, βρήκε άδεια τη βίλα του.

—Μά δεν την αγαπούσατε διόλου; ρώτησα τότε τον φίλο μου. —Ω, την ελάτρευα! Και τώρα ακόμη είμαι τρολλά ερωτευμένος μαζί της. Μά δεν μπορούσα να την παντρευτώ. Ο γάμος καταστράφηκε όλα τα όνειρά μου... Κι' εγώ είμαι τόσο άφροσύμηνος στην τέχνη μου!...

Ήα! Ήλ' αυτά όμως, ούτε κι' η Ντόλλυ δεν έλασε τον «Μπόμπ» της, γιατί ο πατέρας της παύσε την εδνότητα του γάμου της και έχει άρχεις κι' άλλες διάφορα διαβήματα για να τον δώσει την όμορφη Ντόλλυ και να τον κάνει γενικό κληρονόμο της βασιλικής περιουσίας του...

ΠΩΛ ΝΤ' ΑΣΤΙ

Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ

φει πια ένα αθώο κορίτσι, αλλά μία έμπειρη γυναίκα.

Ίδου τι του έγραφε η κόρη του «βασιλέως» των γοναγκιών: «Σήμερα δεν βγήκα καθόλου, δεν ήθελα να σε κανένα. Έμεινα στο δωμάτιό μου και σε συλλογιζόμουν. Μπόμπ! Χθες το απόγευμα είδα το φίλμ σου, στο οποίο παίζεις με την Τζόαν Κράουφορντ, και το βρήκα λίγο ψεύτικο. Ή Τζόαν δεν ξέρει να σε φιλήσει και να σε κυτάξει, όπως φιλάει και κυτάζει μία έρωτευμένη γυναίκα. Ήταν προσποιητή, ψεύτικη, άνοστη!... Μπόμπ, με κατάνυκτες σήμερα που σου χάρεινα τα χέρια; Ναι, ναι, σε φανταζόμουν κοντά μου και κρατούσα τρυφερά τα χέρια σου μέσα στα δικά μου...»

Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ, ανήσυχος λόγω από την ξανική τραπιά που άρχισε να παίρνει αυτή η άθωα φίλη του, βιάστηκε να γράψει στη Ντόλλυ πως δεν έπρεπε να κάνει τέτοιες σκέψεις και πως εκείνος εξακολούθησε να την θεωρεί σαν μία φρόνιμη και λογική αλληλούχια του.

Μά η συμβουλή του αυτής πήγαν όλες χαμένες. Η Ντόλλυ, την άλλη μέρα, του έγραψε καθαρά και ξάστερα:

«Μπόμπ! Αγάπη μου! Σε λατρεύω! Αποφίε δεν μπόρεσα να κοιμηθώ... Είναι τόσο όμορφη η ζωή!... Μπόμπ, πήρα μία μεγάλη απόφαση. Έφυγα από το σπίτι μου και σε λίγο θα είμαι μέσα στην αγκαλιά σου... Μη θυμώσεις, Μπόμπ! Δεν μπορώ πια να ζω μακριά σου... Μπόμπ, αγάπη μου, σε λίγο θα είμαι δική σου για πάντα!»

Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ, αστασιμένος από την απόφαση αυτή άποκαλυσή, άρταξε το τηλέφωνο και συνεννοήθηκε άμεσως με τον πατέρα της Ντόλλυ, ο οποίος πήγαγε να τη ρελλαφή από την παράξενη εξαφάνισή της κόρης του.

—Η Ντόλλυ, του είπε, είναι ένα ζωηρό κι' ελεύθερο κορίτσι, και μπορεί να της τύχουν τίποτε άλλες περιπέτειες, με ανθρώπους μεγαλύτερους από μένα. Ακούστε λοιπόν: εγώ θα την γατρούω μία για πάντα από τον έρωτα! Μά έχετε άποληνη εμπιστοσύνη; Μπορείτε να την αφήσετε μία εβδομάδα στο σπίτι μου, κάνοντας τάχα πως έχετε χάσει τα ίχνη της; Θα έλτε πως η Ντόλλυ θα ξαναγυρίσει στη Νέα Υόρκη από λογική και πιο φρόνιμη από πρώτα...

Ο μίστερ Έρικ Τζόνσον, δέχτηκε πρόθυμα την πρόταση του γένους κι' όταν έφτασε στο Χόλλυγουντ, η Ντόλλυ, ο «Μπόμπ» την υπεδέχτηκε μ' ένα κορμαμένο ύψος, τη φίλησε αδιάφορα και της είπε με μία φωνή που δεν έμοιαζε διόλου μ' εκείνη που είχε ακούσει η Ντόλλυ στον κινηματογράφο:

—Έκανε πολύ άσχημα που ήρθες στο Χόλλυγουντ. Μά τώρα πια ότι έγινε έγινε... Υπομονή!... Προσέτι όμως να ξέρεις ότι είμαι άφροσύμηνος στην τέχνη μου κι' ότι δεν θα παντρευτώ ποτέ μου. Κατάλαβες, Ντόλλυ;

—Μπόμπ! Σ' αγατώ! του απάντησε ζεστή. Δεν μ' ενδιαφέρει τίποτε άλλο!...

Κι' εγώ σ' αγατώ, της απάντησε, χωρίς χαμιά τρυφερότητα, ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ. Μά οι καλοί λογαριασμοί κάνουν τους καλούς φίλους... Εγώ θα βγω τώρα... Το δωμάτιό σου είναι στο δεύτερο πάτωμα. Θα κινήσει καλά, Ντόλλυ, να μ' η με περιμένει, γιατί θ' άσχημα να γυρίσω...

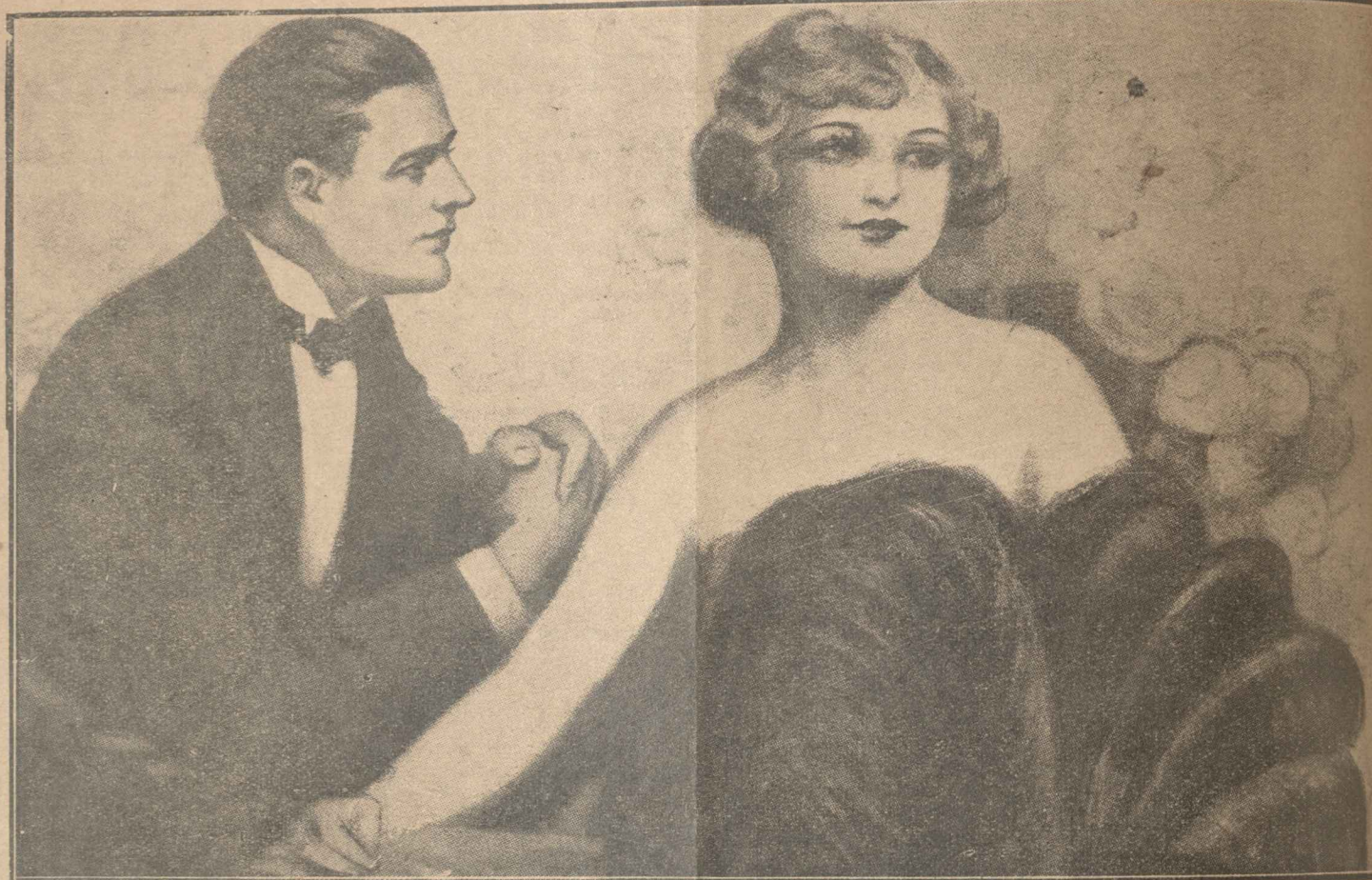
Ο τόνος της φωνής του ήταν απότομος, «ερωτικός». Η Ντόλλυ, όταν εκείνος έφυγε, σφραγίστηκε απορηγμένη σ' ένα νιβάκι κι' άρχισε να κλαίει με θανάσιμα δάκρυα. Αυτός λοιπόν ήταν ο άνδρας που ονειρευόταν; Αυτός ήταν ο τρυφερός και δειλτικός Μπόμπ της; Η Ντόλλυ εξαγώνησε όλη τη νύχτα, περιμένοντας το μαρτί του. Έπειτα, κατάκοπη, κοιμήθηκε πάνω στο νιβάκι. Μά τα ξημερώματα ξύπνησε άξαφνα από και φωνές, που αντίχουσαν μέσα στο δωμάτιο του άγαρμμένου της. Η Ντόλλυ, περιεργή, έσπρωξε άδουρα την πόρτα και κρύφτηκε γρήγορα πίσω από ένα παραπέτασμα, για να παρακολουθήσει τι συνέβαινε εκεί μέσα. Είδε λοιπόν τον Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ να κάθεται μπροστά σ' ένα πορτοφόλι τραπεζιού και να παίζει χαρτιά με τρεις αγνώστους. Το πρόσωπό του ήταν άτακτο, όπως ήταν απολαυστικό από το πάθος του γάμου...

Κατόπιν ο Μοντγκόμερυ έφυγε και δεν γύρισε στη βίλα του, ποτέ πάλι. Ο πατέρας της Ντόλλυ, που είχε πάει στο σπίτι της φίλενάς του, μ' ένα χορευτριάς από το Λος Άντζελες. Κι' η κόρη του «βασιλέως» των γοναγκιών, άπορηγμένη, έδωσε τις βαλίτσες της κι' έφυγε άμεσως για τη Νέα Υόρκη. Ο «Μπόμπ», όταν γύρισε, βρήκε άδεια τη βίλα του.

—Μά δεν την αγαπούσατε διόλου; ρώτησα τότε τον φίλο μου. —Ω, την ελάτρευα! Και τώρα ακόμη είμαι τρολλά ερωτευμένος μαζί της. Μά δεν μπορούσα να την παντρευτώ. Ο γάμος καταστράφηκε όλα τα όνειρά μου... Κι' εγώ είμαι τόσο άφροσύμηνος στην τέχνη μου!...

Ήα! Ήλ' αυτά όμως, ούτε κι' η Ντόλλυ δεν έλασε τον «Μπόμπ» της, γιατί ο πατέρας της παύσε την εδνότητα του γάμου της και έχει άρχεις κι' άλλες διάφορα διαβήματα για να τον δώσει την όμορφη Ντόλλυ και να τον κάνει γενικό κληρονόμο της βασιλικής περιουσίας του...

ΤΖΙΛΜΠΕΡΤ ΟΟΥΕΝ

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕ

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Θ' ανακουφίζονταν με τὸ νὰ ξέρη πὼς κάποτε ὁ νοὺς τοῦ Σουέν τρέχει γύρω τῆς, πὼς ἡ θύμησ. τῆς ἀπασχολεῖ τοὺς στο-
χασμούς του. Ὅπως ἀναμφιβόλως θὰ συλλογιζόταν καὶ τὴν
Λυδία, τὴ μητέρα του, χωρὶς νὰ ὑποφέρει ἡ ψυχὴ του.

Ναί, ναί... Νὰ θυμᾶται, με τὸν ἴδιο τρόπο, δυὸ Λυδίες πού ἔ-
χασε. Κι' ὅταν, ὕστερα ἀπὸ καιρὸ, θὰ παντρευόταν, τότε θὰ
μιλοῦσε καὶ γι' αὐτὴν σὴν γυναικα του, χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ ἀ-
φορμὴ γιὰ ζήλεια. Ἡ Σουζέτ ἔθνα περὶ ἀπὸ τὴν δώση ἀ-
μενὴ ὡς τότε, μὰ καὶ στὴ ζωὴ νὰ βρίσκεται θάνε τὸ ἴδιο, ἀφού
θὰ ζῇ μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμο, περιμένοντας στὴ μοναξιά τῆς
τὴ μέρα πού θὰ τῆς φέρῃ τὴ παντοτεινὴ, τὴν ἀληθινὴ γαλήνη.

Ἡ ἀπάντησι τοῦ ἐπιστάτη πληροφοροῦσε τὴ Σουζέτ πὼς εἴ-
χαν ἐκτελεσθῇ ἡ διαταγὴς τῆς, πὼς ὅλα στὸν πύργο ἦταν εἰ-
μα, σύμφωνα με τὴν ἐπιθυμία τῆς. Ἦταν καιρὸς συνεπὼς νὰ
φύγῃ... νὰ φύγῃ. Ἡ ζωὴ τῆς ἐκεῖ μέσα, κοντὰ στὸν ἄντρα αὐ-
τόν, στὸν ἄντρα τῆς, ἦταν ἀνυπόφορη. Θάπαιρνε τὸ τραῖνο, τὸ
βράδυ τῆς ἄλλης μέρας. Κι' ἐνοίωθε τὴν γαλήνη τῆς ἀδι-
αφορίας πούχουν οἱ ἀποφασισμένοι ν' αὐτοκτονήσουν. Στὸ
Λεμπὸν θάφταν πρῶτ, καὶ τ' ἀμᾶξι θὰ τὴν περίμενε στὸ στα-
θμό. Νᾶχε, ἄραγε, ξεχάσει τίποτα;

Ὡ, τί ἀχαριστία! Ξεχνοῦσε τὴν καλὴ ἐκεῖνη ἐξαδέλφη πού
τὴν εἶχε ἀναθρέψει, τὴν Ἰσαυρίνα θὰ πῆγαινε, βέβαια, νὰ τὴν
ἀποχαριτεῖται, νὰ τὴν φιλήσῃ πρὶν φύγῃ. Κι' ἐπῆγε τὴν ἴδια
μέρα. Καθὼς ἔβγαίνει ἀπ' τ' ἀμᾶξι, μπρὸς στὸ μέγαρο Ἀθελέν,
πῆρε τὸ μάτι τῆς κάποιον κεφάλι, πού τὴν κύτταξε πίσω ἀπ' τὸ
τῆς ἐνὸς ἀγοράου ἀμᾶξι. Στάθηκε νὰ δῇ μὴπως ἦταν κα-
νένας γνωστός τῆς, μὰ τὸ ἀγνωστο ἐκεῖνον κεφάλι ἀποσύρθηκε
ἀπότομα. Ἡ Σουζέτ ἀδιαφόρησε. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού
ὁ κ. Νορβᾶζυ ἔθεός ἀνθρώπους νὰ τὴν παρακολούθησαν. Μὰ
τώρα καὶ δὲν τὴν ἐνοιάζε. Ὅλα μποροῦσε νὰ τὰ περιμένῃ
κανεὶς ἀπὸ ἕναν ἄντρα σὰν κι' αὐτὸν, ἀπὸ ἕναν ἐγκληματία!

Χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιὰ προσοχὴ, ἀπὸ ἕναν ἐγκληματία!
Σουζέτ μῆκε, ἀγέρωχη, στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου τῆς ἐξαδέλφης
τῆς. Δίστασε κάπως μπρὸς στὴν ἐξώπορτα. Φοδὸταν, θάλεγε
κανεὶς, ν' ἀντικρύσῃ τὰ μέρη πού ὅταν ἦταν κοριτσάκι τῆς εἴ-
χαν δώσει τὸση χαρὰ καὶ τὸση εὐθυμία, μὰ καὶ τὸσες θλίψεις
καὶ τὸσες μελαγχολίες ὅταν ἔγινε γυναίκα.

Εἰκεί, στὸν κῆπο μετὰ τοὺς καὶ τὰ λούλουδα, ὁ Σουέν
τῆς ἀπήγγελλε τὰ ἥρωϊκά ποιήματά τῆς πατρίδος του. Ἐκεῖ τὰ
βλέμματά τῆς χανόντουσαν μέσα στὰ μεγάλα, ἀθῶα του μάτια,

Αλλοίμονο! Πόσες καὶ πόσες ὥρες δὲν εἶχε περάσει με-
σὲ κείνον τὸν κῆπο! Ἡ μυρωδιὰ τῶν λούλουδων τὴν κοί-
καὶ τὰ ποὺλιά τὴν νανούριζαν.

Ὅπως καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, πού σκύβοντας πάνω στὸ Σουέν,
μὰ ἔπρεπε τὴν ὥρα νὰ τὰ ξεχάσῃ αὐτὰ ὅλα.

Γι' αὐτὴν, ὅλα τώρα εἶχαν τελειώσει. Δὲν ἤθελε νὰ θυμᾶται
τὰ παλιὰ. Προχώρησε, περᾶσε βιαστικά τὸν κῆπο, καὶ μῆ-
στον ἀντιθάλαμο, ὅπου ἡ δυὸ γρήγες ὑπηρετρίες καθόντουσαν
μετὰ μάτια δακρυσιμένα.

—Μὰ τί τρέχει, λοιπὸν; τίς ρώτησε ἡ Σουζέτ. Τί κά-
καὶ κάνετε ἐδῶ;... Γιατί κλαίτε;

—Ὡ, Θεέ μου! Ἡ κυρία Σουζέτ! φώναξε ἡ μιά ἀπ' τὰς ὑ-
πηρετρίες, ἀνασηκώνοντας τὰ χέρια τῆς. Γυρίσατε; Ἡ κυρία
εἶν' ἀρρωστή. Ξέραμε πὼς ταξιδεύετε... πὼς ἤραστε πού
μακριὰ, καὶ γι' αὐτὸ δὲν σὰς εἰδοποιήσαμε. Κανεὶς δὲν ἤξε-
σε ποῖο μέρος βρισκόσαστε! Ἡ δεσποινὴς ἔλεγε πὼς θ' ἀρ-
σατε ἀκόμα νάλθετε. Ἐπειτα, χθὲς ἀκόμα, ἡ κατὰστασι
δὲν ἦταν τόσο πολὺ σοδαρή... Κανεὶς δὲν ἀνηγοῦσε. Μὰ τὴν
νύχτα... Θεέ μου! Τί τράθηξε ἡ καὶ μὲν ἡ δεσποινὴς!

Μὰ καρδιά πού τὴ γεμίζουν λύπες, ἔχει πάντα θέσι γιὰ νὰ
δεχθῇ καὶ μὴ νὰ λυπῇ.

Βαθεῖα συγγινόμενη λοιπὸν ἡ Σουζέτ ρωτοῦσε νὰ μάθῃ
συνέβαινε ἀκριβῶς.

—Τελειώσαν ὅλα πεῖα!... Ξανάπε ἡ γρηὶ ὑπηρετρία. Ὁ νο-
τρός εἶπε, πὼς δὲν θὰ ξανάρθῃ... Δὲν μπορεῖ, λέει, νὰ κἀν
ποτα... Θὰ τὴν πνίξῃ τὸ ἀσθμα, στὸ τέλος... Θεέ μου! Κι-
ἐτε...

Κατέβαινε τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀπὸ πάνω ὁ παπᾶς, καὶ τὸ
μὲνο πρόσωπό του μαρτυροῦσε πὼς ὅλα πεῖα εἶχαν τελειώ-
σῃ. Ἡ δὴ ὑπηρετρίες ἀναλυθῆκανε σὲ κλάμματα καὶ ξεσποῦ-
σαν.

Ἡ Σουζέτ ἔτρεξε νὰ τὸν ρωτήσῃ, νὰ μάθῃ.

Μὰ ὁ παπᾶς, πού κατάλαβε πὼς θάταν καμμιὰ συγγιν-
στρεψε τὸ βλέμμα του στὸν οὐρανὸν, χαίρετσε, κι' ἔφυγε χω-
νὰ τῆς δώσῃ καμμιὰ πληροφορία.

Τρεχάτι, ἡ Σουζέτ ἀνέθηκε στὴν κάμαρα τῆς Ἰσαυρίνας.

Τὸ λίγο φῶς κ' ἐμέσα, δὲν τὴν ἄφησε νὰ διακρίνῃ καμμιὰ
Μὰ γρήγορα τὰ μάτια τῆς συνήθισαν στὸ θαμπόφωτο τοῦ
ματιού... Μικροῦλα χαμένη μέσα στὸ μεγάλο κρεβάτι, μετὰ
ἀσάρκο, χλωμὸ προσώπακι τῆς βυθισμένο στὶς δαυτέλλες
μαξιλιάρων, ἡ Ἰσαυρίνα ξεψυχούσε.

Γονατιστὴ τὴν ὥρα δίπλα τῆς, ἡ Σουζέτ τὴν παρακολού-
σε.

φανὴ τὴν ὅποια διέκοπταν τ' ἀναφυλλήτᾳ τῆς:

—Ξαδελφούλα μου, μίλησέ μου! Πές μου πὼς δὲν εἶνε ἀλ-
θια!... Πές μου πὼς δὲν εἶνε τίποτα τὸ σοδαρὸ...

Μὰ ἡ Ἀθελέν δὲν ἀπαντοῦσε. Ἀκουγόταν μόνον ὁ πνιχτὸς
ρόγχος τῆς ἀγωνίας τῆς.

Ἡ Σουζέτ ἐπῆσε τὰ ἀδυνατισμένα χέρια τῆς ἐξαδέλφης
τῆς, τὰ φίλησε, τᾶρεξε μετὰ τὰ δάκρυά τῆς, καὶ γύρισε πάλι τὸ
βλέμμα τῆς στὴν ἐτοιμοθάνατη. Τὰ μάτια τῆς Ἰσαυρίνας γυ-
λοκοποῦσαν τώρα, θολά...

Δὲν ἀκουγε κανεὶς, παρὰ τοὺς λυγμούς τῶν ὑπηρετριῶν ἔ-
ξω στὸν διάδρομο, καὶ τὸ ρόγχο τῆς ἀρρωστής. Ἀξαφνα, κά-
τι σὰ σφύριγμα, σὰν γέλιο ἀντήχησε μέσα στὴν κάμαρα. Ἦ-
ταν ὁ Σουέν, ὁ παπαγάλος τῆς Ἰσαυρίνας, ποῦχε πηδήσει
στὸ σίδερο τοῦ κρεβατιοῦ καὶ τραγουδοῦσε τὸν σκοπὸ πού
τοῦχε μάθει ἡ κυρία του.

Ἡ Σουζέτ θέλησε νὰ τὸν διώξῃ, μὰ σταμάτησε. Τὰ χεῖλη
τῆς ἐτοιμοθάνατης χαμογελοῦσαν τώρα, τὸ δαχτυλάκι τῆς σά-
λευσε, σὰν νόθελε νὰ κρατῇ τὸν χροῖνο τοῦ τραγουδιοῦ. Τὴ
στιγμὴ αὐτὴ ἡ ἀρρωστήτη γινώρισε τὴ Σουζέτ, καὶ τὰ μάτια τῆς
ἐδείξαν κάτι σὰν εὐχαρίστησι. Ἀκατάληπτες λέξεις διέκοψαν
τὸν ἐπιθανάτιον ρόγχο τῆς.

—Σὺ... σὺ εἶσαι;... Πεθαίνα... Ξεσάδελφ!

Πνιγμένη στὰ δάκρυα, ἡ κυρία ντὲ
Νορβᾶζυ τὴν ἀγκάλιασε, με φόβο μὴ
τῆς προενησῇ κακὸ, κι' ἄρχισε νὰ τὴν
χαίρει. Εὐχαριστήμενη ἡ Ἰσαυρίνα ἔ-
κλεισε τὰ μάτια τῆς. Λίγες στιγγές πέρα-
σαν.

Κι' ἀξαφνα ἡ ἀρρωστή, κούνησε τ' ἀ-
δυνατισμένα χέρια τῆς καὶ θέλησε κάτι
νὰ πῇ.

Μὲ δυσκολία, τέλος, πρόφερε τὴ λέξι:

—Παράθυρο!

Ἡ Σουζέτ, ἔτρεξε ἀμέσως, τράθηξε
τὴς κουρτίνες, κι' ἀνοίξε τὸ παράθυρο.

Ὁ ἥλιος, κι' ὁ ἀρωματισμένος ἀέρας
τοῦ κῆπου, πλημμύρισαν τὴν κάμαρα.
Ἡ ἐτοιμοθάνατη ἀκουγε τώρα τὰ πρόσ-
χαρὰ κελσῶματα τῶν πουλιῶν, κι' ἀνά-
πνεε μ' ἀγαλλίασι τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Ἡ Σουζέτ τὴν ὑποθάσταζε, γιὰ νὰ
μπορῇ νὰ κάθεται στὸ κρεβάτι, μὰ ἔ-
κλειν, σὰν κάτι ἄλλο νὰ γύρευε, ἔσκυβε
κι' ἔδειχνε μετὰ τὸ τρεμάμενο χέρι τῆς, τὸ
κλουθὶ τοῦ παπαγάλου.

Εἶχε διακρίνει μέσα στὸ κλουθὶ ἕνα
μισοφαγωμένο παίμαδι...

Καὶ τ' ἀχρῶμα χεῖλη τῆς ψιθύριζαν:

—Δόσε μου!... Δόσε μου!

Ἦθελε, βέβαια, τὸ παξιμάδι κείνο,
κι' ἡ Σουζέτ ἔτρεξε νὰ τῆς τὸ φέρῃ.
Προσπάθησε, τότε, νὰ τὸ βρέξῃ καὶ
νὰ πετάξῃ τὰ ψιχουλά στὰ πουλάκια—
πού θάλεγε κανεὶς πὼς τῆς τὰ ζητοῦσαν
ἀπ' τὸ παράθυρο—μὰ δὲν εἶχε, ἡ καὶ
μὲν τὴ δύναμι.

Τὰ ψιχουλά ἔπεσαν πλάι στὸ κρεβά-
τι καὶ χάμω στὰ σανίδια.

Μὰ καρδερὶνα, πετώντας δειλὰ-δει-
λὰ, ἦρθε καὶ στάθηκε στὸ πρεβάζι
τοῦ παραθύρου. Τὴν ἀκολούθησε μὴ
δεύτερη καρδερὶνα, ἕνα τρίτο πουλάκι,
καὶ σιγά-σιγά μαζεῦτηκε ὀλόκληρο κα-
πάδι, πού ἀφοδὰ πειὰ, καὶ μετὰ γοργά
περνούσαν πάνω στὸ μαξιλάρι τῆς καλῆς τῶν φίλης.
Μὰ ἀξαφνα, ἕνας τιναγμός τῆς τὰ φόβισε καὶ πέταξαν μα-
κριά.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ φτερούγιζε, ἐπίσης μακριὰ, κι' ἡ ἀγα-
θὴ—σαν τοῦ ποὺλι—ψυχουλά τῆς Ἰσαυρίνας!...

Ἡ Σουζέτ ἀναλυθῆκε σὲ γοερὰ κλάμματα.

Μὰ ὁ χάρος, ἀναισθητός σὲ κάθε ἐκδήλωσι ζωῆς, ἐρχόταν ἀ-
μελητὸς γιὰ νὰ τὴ χτυπήσῃ.

Τὸ παίμαδι γλυττήρησε ἀπ' τὰ χέρια τῆς Ἰσαυρίνας, κι' ἔ-
πεσε τινα στὰ σανίδια. Ἰὰ πουλάκια, ἄκομῃ πὺ ἀφοδὰ τώ-
ρα, σπερνοῦσαν πάνω στὸ μαξιλάρι τῆς καλῆς τῶν φίλης.

Μὰ ἀξαφνα, ἕνας τιναγμός τῆς τὰ φόβισε καὶ πέταξαν μα-
κριά.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ φτερούγιζε, ἐπίσης μακριὰ, κι' ἡ ἀγα-
θὴ—σαν τοῦ ποὺλι—ψυχουλά τῆς Ἰσαυρίνας!...

Ἡ Σουζέτ ἀναλυθῆκε σὲ γοερὰ κλάμματα.

Ὁ παπαγάλος τοιμποῦσε, ἔλαφρά, τὰ βλέφαρα τῆς κυρίας
τοῦ, ὅπως συνήθειε νὰ κἀν κάθε πρωτὶ γιὰ νὰ τὴν ἐνηπῇ.

Ἡ ὥρα περνοῦσε. Ἡ Σουζέτ ἔκλεισε τὸ παράθυρο καὶ τρά-
θηξε τὴς κουρτίνες. Κύτταξε τὴν κοιμισμένη γιὰ πάντα ἐξαδέλ-
φη τῆς, μὰ χωρὶς πραγματικά νὰ τὴν λυπᾶται!... Θάθελε νὰ
πῇ αὐτῇ ἡ ἴδια.

Ὡ, πόσο θὰ ἔθελε!...

Γοντῆς μπροστὰ στὸ κρεβάτι γιὰ νὰ προσευχηθῇ, καὶ δὲν
σημάδεψε παρὰ ὅταν πειὰ ἡ κάμαρα βυθίστηκε στὸ σκοτάδι.

Ἐπρεπε τώρα νὰ εἰδοποιήσῃ τὴς ὑπηρετρίες νάρθουν νὰ νύ-

σούν τὴν πεθαμμένη. Ν' ἀνάψουν τὰ κεριὰ στὸ κεφάλι τῆς καὶ
στὰ πόδια.

Τὸ κουδοῦνι βρισκόταν δίπλα στὸ τζάκι, κι' ἡ Σουζέτ πλη-
σίασε πρὸς τὰ κεί γιὰ νὰ τὸ χτυπήσῃ, μὰ τὸ μάτι τῆς καρφώ-
θηκε, χωρὶς νὰ τὸ θελήσῃ, σ' ἕνα φάκελλο πού βρισκόταν μέ-
σα σ' ἕνα σωρὸ κομφοτεχνήματα κι' ἐφημερίδες.

Γιατί, ἄραγε, ὁ φάκελλος κείνος νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ
τῆς, σὲ μὴ τέτοια στιγμὴ;

Ἦταν μοῖροιο ἴσως... Ἡ Σουζέτ ἔσκυψε γιὰ νὰ τὸν δῇ ἀπὸ
πὺ κοντὰ. Τὴν παραέειψε ἡ περιεργὴ σφραγὶς πάνω στὸ
γραμματόσημο, ποῦχε τὴν εἰκόνα ἑνὸς ἀγνωστοῦ μονάρχου...
Νᾶταν τάχα γράμμα ἀπ' τὸ Σουέν;... Ν.χι! Μὰ να, τοῦ Σου-
έν ἦταν!... Τὸ ἐνοίωθε καλὰ αὐτὸ ἡ Σουζέτ. Δὲν τολμοῦσε
νὰ γράψῃ στὴν ἴδια, κι' ἔγραφε στὴν Ἰσαυρίνα. Ὡ! Ἀφα-
λῶς! Ἦταν δικὸ τοῦ γράμματος! Μὴ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία ἐ-
σπρωχνε τώρα τὴν Σουζέτ νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα αὐτό.

Μποροῦσε νὰ μὴ γράψῃ γι' αὐτὴν;...

Πῆρε, τέλος, τὸν φάκελλο. Τὸ γραμματόσημο ἦταν πράγμα-
τι, τῆς Μυσίας. Μὰ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸ ἀνοίξῃ μπροστὰ
στὴν πεθαμμένη.

Γύρισε καὶ τὴν κύτταξε μ' ἐνωμένα τὰ χέρια, σὰν νὰ τῆς ζη-
τοῦσε συγγνώμην. Μὰ ἡ νεκρὴ Ἰσαυρίνα, μετὰ τὸ τελευταῖον τῆς
χαμόγελο ἀποκρουσταλωμένο στὰ χει-
λη, φαίνονταν σὰν νὰ τῆς ἔλεγε: «Πάρε
το! Διάθασε! Σοῦ τὸ ἐπιτρέπω!»

Ἡ Σουζέτ ἔθγαλε τὸ γράμμα ἀπ' τὸν
φάκελλο, κι' ἔτρεξε νὰ τὸ διαβάσῃ,
στὸ παράθυρο.

Μὰ τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν ἦταν ἀπὸ τὸ
Σουέν! Ὁ Σουέν δὲν θὰ ἔγραφε στὴν
Ἰσαυρίνα μετὰ τὴν ἐπιστημότητα, ἀρχί-
ζοντας μετὰ τὴν λέξι «Δεσποινίς».

Ἡ Σουζέτ γύρισε, ἀνυπόμονα τὸ φύλ-
λο γιὰ νὰ δῇ τὴν ὑπογραφή. Ἦταν κα-
κογραμμένη, δὲν διαβαζόταν. Μὰ δὲν ἔ-
μοιάζε καὶ καθόλου μετὰ τὸ ὄνομα Γε-
σι—Καλῆς.

Ἐνοίωσε, τότε, κάποιοι ἀόριπτο φό-
βο. Δὲν εἶχε, πειὰ, τὸ θάρρος νὰ διαβά-
σῃ τὸ γράμμα αὐτό. Ἡ δεσποινὴς Ἀθε-
λέν δὲν εἶχε κανέναν γνωστὸ στὴ Μυ-
σία. Μὰ ἂν τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν ἦταν
ἀπὸ τὸ Σουέν, ἀπὸ ποῖον ἄλλον θὰ
μποροῦσε νάνε; Τί θάγραφε ἕνας ἄ-
γνωστος, ἀπ' τὴ Μυσία, στὴν Ἰσαυρί-
να;

Οἱ στοχασμοὶ αὗτοι ἔκαναν τὴν Σου-
ζέτ νὰ ἀνατριχιάσῃ. Τὴν ἔκαινε ἡ περι-
έργεια νὰ μάθῃ τὸ περιεχόμενο τοῦ
γράμματος.

Κι' ἄρχισε τέλος νὰ τὸ διαβάσῃ, ἐνῶ
μὴ κακὴ προαισθησι τῆς ἐσφίγγε τὴν
καρδιά.

Ἐκεῖνος πού ἔγραφε τὸ γράμμα αὐ-
τὸ στὴν Ἰσαυρίνα, δὲν φαίνονταν νᾶρεσε
καλὰ τὰ Γαλλικά. Ἡ Σουζέτ διάβαζε
τὸ γράμμα με μεγάλη δυσκολία:

«Λυποῦμαι πολὺ... Ὁ κόμης Τσελο - Κά-
λῆς μοῦ ἀνέθεσε...»

Ἦταν, ἔπειτα, μὴ λέξι κακογραμμέ-
νη, πού ἡ Σουζέτ φοδὸταν νὰ μαντεύ-
τὴ ἔγραφε. Μὴ ἀγωνία τὴν κυρίεψε, τὸ
μετὰ τῆς ἰδρώσε. Προχώρησε ὡστόσο
παρακάτω. Καὶ διάθασε, πηδώντας τις
λέξεις πού ἦσαν πολὺ κακογραμμένες:

«Βίκαμε τὸ καθῆκόν του... νεαρός ἦρας...
με δώδεκα μόνον ἐθελοντὰς, ἀγμετώπησε ἔ-
να ὀλόκληρο ἀπόσπασμα... ἔπεσε σὲ ἐνέδρα...»

Τὸν ἔπαισαν πληρωμένο στὸ στρατόπεδο...»

Πληγωμένοι! Ἡ Σουζέτ ἐνοίωθε τις δυνάμεις τῆς νὰ τὴν ἐγ-
καταλείπουν. Τὸ φύλλο τοῦ χαρτίου ἔτρεψε στὰ χέρια τῆς!

Μὰ ἐξακολουθῆσε νὰ διαβάσῃ.

«Μοῦ ἔδωσε τὴ διέησινι σὰς καὶ μ' ὥρκισε νὰ σὰς γράνω...»

Τὸ βλέμμα τῆς σταμάτησε πάλι τώρα στὴ δυσανασχετητὴ λέ-
ξι, πού ἦταν παρακάτω! Καὶ τὴ διάθασε τέλος. Τὴ διάθασε κι'
ἐνοίωσε τὴν καρδιά τῆς νὰ γίνετα κομμάτια. Ἡ λέξι αὐτὴ εἶ-
λεγε:

«Πεθαίνοντας...»

Διάβαζε τώρα τὴ φράσι ὀλόκληρη καθαρά:

«Μοῦ ἀνέθεσε, πεθαίνοντας...»

Ὁ Σουέν! Εἶχε πεθάνει!...

Θεέ μου!

Ὁ Σουέν δὲν ὑπῆρχε πειὰ!

Ὡστε, λοιπὸν, αὐτὸ θὰ εἶχε συμβῇ: Ὁ Σουέν, πολεμῶντας
ἐκεῖ κάτω, θὰ εἶχε πέσι σ' ἐνέδρα ἐθρῶν!... Πολέμησε ἥρω-
κά, μὰ πληγώθηκε θανάσιμα στὰ τελευταῖα!... Τὸν πῆγαν στὸ
χειρουργεῖο!... Ἡ σκέψι του θὰ πετοῦσε μετὰ ἀγωνιώδη λαχτά-
ρα στὴ λατρευτὴ του Σουζέτ!... Καὶ ξεψυχώντας, ἀνέθεσε σὲ

Τὸν ἄνθρωπο πού τόσο ἐλάτρευε, πού στὴν ἀγκαλιά
τοῦ περᾶσε τόσες ἡμέρες εὐτυχίας, χαρᾶς ἡδονῆς!

κάποιον, σὲ νοσοκόμο ἴσως ἢ σὲ γιατρό, νὰ γράψῃ ἐκ μέρους τοῦ λίγης λέξεις, τίς στερνές λέξεις, σ' Ἐκείνῃ που ὑπῆρξε ἡ μόνη λατρεία κι' ὁ μόνος ἔρωτς τῆς ἀχαρῆς, ἀλλὰ κι' ἀγνῆς ζωῆς του...

Ἡ Σουζέτ ἄφησε μιὰ κραυγὴ ἀνεκφράστου πόνου... Τόσο σπαραχτικὴ, τόσο γοερὴ ἦταν ἡ κραυγὴ τῆς αὐτῆς, ὥστε ἡ ὑπηρετριάς ἔτρεξαν ἐντρομέες ἐπάνω γιὰ νὰ δοῦν τί συνέβαινε.

Βρήκαν τὴν Ἰσαυρίνα νεκρή, μὲ τὸ τελευταίον τῆς χαμόγελο ἀκόμα στὰ χεῖλη, καὶ τὴν Σουζέτ πεσμένη κατὰχαμα—πεθαμένη ἴσως κι' αὐτήν.

V

Ἦταν ἓνα δειλινὸ τοῦ Νοεμβρίου. Μιὰ πηχτὴ, παγερὴ κι' ἀποπνιχτικὴ καταχνιά βάρινε τὴ γῆ. Θάψετε, ἀσφαλῶς, χιόνι τὴ νύκτα κενή. Τὸ χωριὸ ὅλο ἦταν σὰν ναρκωμένο. Κάπου-κάπου φαινόταν κανέναν ἀργοπορημένο χωρικό που θάδιζε κουρασμένος, ἐπιστρέφοντας στὸ φτωχὸ τοῦ σπιτί. Ἀπ' τὴν ταβέρνα ἀκουγόντουσαν κάθε τόσο φωνὲς καὶ τραγούδια μεθυμένων.

Ἐξω ἀπ' τὸ χωριὸ καὶ κοντὰ στὸ σκοτεινὸ δάσος, ὠφειόταν ἓνα μεγάλο, λιθόκτιστο σπιτί. Μὲ τὸν μαῦρο του ὄγκο καὶ μὲ τὰ κλειστά του παράθυρα, ἐμοιάζε σὰν ἓνας πελώριος τάφος. Τὰ χρόνια εἶχαν καταστρέψει τὸ πέτρινο οἰκόσημο, ποῦχαν στερεώσει πάνω ἀπ' τὴ μεγάλη πόρτα. Καὶ τώρα, δὲν ἔβλεπε κανεὶς, παρὰ μερικά κομμάτια του, δῶ καὶ κει, ποῦ μαρτυροῦσαν γιὰ τὸ παλὸ τοῦ μεγαλείου.

Τὸ λεωφορεῖο τοῦ χωριοῦ σταμάτησε μπρὸς τὴν πόρτα τ' ἀρχοντικό τοῦ σπιτιού. Ἡ γυναίκα ποῦ κατέβηκε ἀπὸ μέσα φαινόταν πλούσια, γιὰ ἦταν καλοντυμένη καὶ φοροῦσε πολὺτιμα γουναρικά.

Ἡ κυρία αὐτὴ στάθηκε μιὰ στιγμή νὰ ρωτήσῃ τὸν ἀμαξηλάτη:

—Θὰ μποροῦσε νὰ μὲ περίμενης στὸ χωριὸ ;
—Φτάνει νὰ μὴν ἀργήσετε πολὺ, κυρία μου, τῆς ἀπάντησε αὐτός.

—Ὅχι. Μιὰ-δὺὸ ὥρες, μονάχα!

—Λυπούμαι, κυρία μου. Δὲν μπορῶ!.. Θὰ φύγω, γιὰτί πρέπει νὰ προλάβω τὸ τραῖνο τοῦ Βερντέν!

—Ξέρετε ἀν ὑπάρχει στὸ χωριὸ ἄλλο ἀμάξι ποῦ νὰ μπορῇ νὰ μὲ πάρῃ ;

—Μάλιστα, κυρία μου... Ὁ Νικῶ, ὁ διανομέας, ἔχει ἀμάξι καὶ δέχεται ἀνάγνια. Μὰ καὶ τὸ καπιλειό, ἐπίσης, ἔχει τὸ δικό του... Ἄμα πληρώσετε, ἓνα ἀπ' τὰ δύο θὰ σὰς πάῃ ὅπου θελήσετε!

—Σ' εὐχαριστῶ πολὺ.

Τὸ λεωφορεῖο προχώρησε στὸ δρόμο του. Ἡ κυρία ἦρθε στὴ μεγάλη ἐξώπορτα τοῦ κλειστοῦ ἐκεῖνου σπιτιοῦ, καὶ χτύπησε νὰ τῆς ἀνοίξουν. Ὁ κρότος ποῦ ἔκανε τὸ βαρὺ ρόμπρο τῆς ἐξώπορτας, ἀντήχησε βαρεῖα κι' θλιμμένα σὺν ἑσώτερικῷ τοῦ σπιτιοῦ κι' ἐσθῆτος, σιγὰ-σιγὰ, στὸ βάθος. Στὸ σπιτί μέσα χύθηκε πάλι ἡ προηγούμενη αἰωπὴ. Κανεὶς δὲν ἦρθε στὴν πόρτα ν' ἀνοίξῃ.

Ὁ Νικῶ, ὁ διανομέας, ἐπέστρεψε τὴ στιγμή αὐτὴ ἀπ' τὴ δουλειά του, στὸ χωριὸ. Ὁ δρόμος του ἦταν νὰ περάσῃ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ ἀρχοντικό σπιτί, ποῦχε χρόνια πολλὰ νὰ τὸ δῇ ἀνοιχτό. Γι' αὐτὸ, ἄμα εἶδε τὴν ἀγνωστὴ κυρία, μπρὸς τὴν ἐξώπορτα, νὰ περιμένῃ, ἀπόρησε. Ἐκείνη, σὰν νὰ ἀνακουφίστηκε ποῦ τὸν εἶδε, βιάστηκε νὰ τὸν ρωτήσῃ:

—Ξέρετε ἀν κάθεται ἀκόμη δῶ μιὰ γρηά ;
—Ἐχῶ πολλὰ χρόνια νὰ τὴν ἰδῶ. Καὶ δὲν γινώσκω ἀν μένῃ τώρα σ' αὐτὸ τὸ σπιτί... οὔτε κι' ἀν ζῇ, κἀν, ξέρω!...

—Λέτε γιὰ τὴν γρηά-Μαγκέ; ρώτησε ὁ Νικῶ.
—Ναί, γιὰ τὴν γρηά-Μαγκέ!...

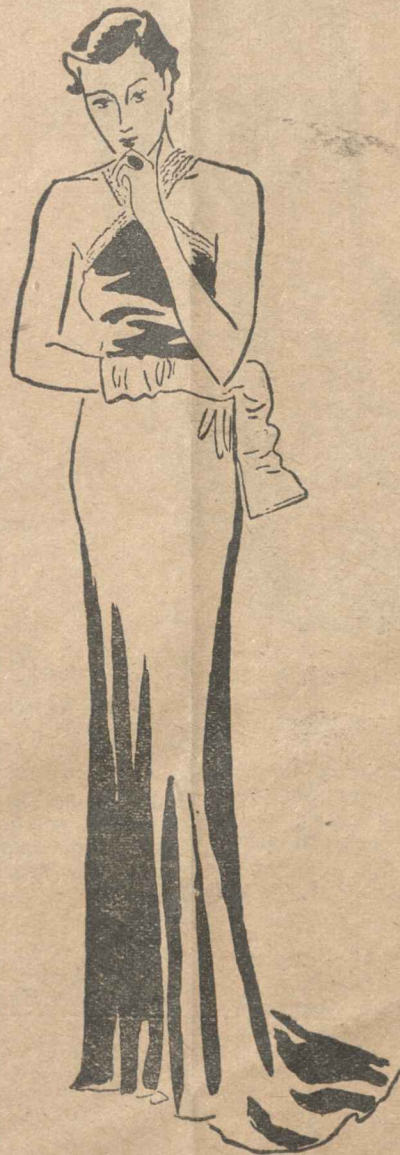
—Ζῇ, ἀπάντησε ὁ Νικῶ, γελώντας. Καὶ θὰ ζῇ πολλὰ ἀκόμη χρόνια!... Γρηές σὰν κι' αὐτὴν, ζοῦν τὰ χρόνια τοῦ διαβόλου!...

—Δὲν θὰ κατοική, λοιπόν, ἐδῶ τώρα πειά!... εἶπε ἡ κυρία δείχνοντας πρὸς τὸ σπιτί.

—Ἐδῶ εἶνε!... μὰ ἡ γρηά δὲν ἀνοίγει σὲ κανέναν, ὅσο κι' ἀν χτυπᾷ!... Κανεὶς δὲν ξέρει πὼς ζῇ. Θὰ τρέφεται, ἴσως, μὲ χόρτα σὰν ἀγρί-μι!... Ὅπως εἶνε ψηλὴ, κοκκαλιάρικα, κι' ὀλότε-λα τρελλή, τὴν φοβοῦνται ὅλοι!... Στὸ χωριὸ, φοβερίζουν τὰ μικρὰ παιδιὰ πὼς ἀν κάνουν αἰ-τατικά, θὰ τὰ πάρῃ ἡ γρηά-Μαγκέ!

—Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπε ἡ ἀγνωστὴ κυρ'α!... Καὶ χτύπησε πάλι τὴν ἐξώπορτα, σὰν νᾶταν βέβαιη πὼς ἡ γρηά-Μαγκέ θὰ τῆς ἀνοίγει.

—Ἀδίκᾳ κοπιᾶτε, κυρία! τῆς εἶπε ὁ Νικῶ. Χάνετε τὸν καιρὸ σας!... Πρέπει νὰ περιμένετε

πολὺ, γιὰ νὰ δῆτε τὴν γρηά ἀπόψε!...

—Ξέρετε, λοιπόν, πὼς δὲν εἶνε μέσα στὸ σπιτί αὐτὴ τὴν ὥρα...
—Ξέρω πὼς τώρα καὶ καμποσο καιρὸ, ζυγαίνει ἀπ' τὸ σπιτί τὴν ὥρα ποῦ τὸ σούρουπο κοντοζυγώνει!... Καὶ δὲν γυρίζω πῶς, παρὰ ἀφοῦ σκεττεινίσω γιὰ καλὰ!

—Καὶ ποῦ πηγαίνει ; ... Ξέρετε ; ρώτησε μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον, ἡ κυρία.

—Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, γιὰ νὰ τὴν ποῦ πηγαίνει καὶ τί κάνει!... Φοβοῦνται ὅλοι τους!... Φοβοῦνται μὴν τυχόν καὶ τοὺς κἀν μάγια!... Μὰ γὰρ δὲν φοβόμην αὐτὰ μάγια αὐτῆς τῆς τρελλῆς... καὶ μιὰ μέρα τὴν παραμνεῖα!...

—Κι' εἶδατε ποῦ πηγαίνει καὶ τί κάνει ; ρώτησε πάλι, μὲ καποια συγκίνησι, ἡ κυρία.

—Ναί... Παίρνει γύρο τὸ λόφο, καὶ πηγαίνει στὸ παλὸν κροταφεῖο!... Δὲν θάβουν πειὰ ἐκεῖ, κανένα... γιὰτί δὲν ἔχει ἄλλο χωρὶ!... Θάνε τώρα καμμιὰ δεκαριά χρόνια, ποῦθην ἐκεῖ μιὰ νέα κυρία... Νὰ σας πῶ πὼς τὴν ἔλεγον... Τὴν ἔλεγον Χμ...!

—Ξέρω! Ξέρω! φώναξε μὲ τρεμάμενη φωνὴ ἡ ἀγνωστὴ κυρία.

—Ὁ Νικῶ τὴν κύτταξε μὲ περιέργεια.

—Ξέρετε, λοιπόν, γιὰ ποιά σας λέω ; ρώτησε.

—Ναί!

—Λοιπόν... Μιὰ νύχτα ἀκολούθησα τὴ γρηά Μαγκέ. Καὶ τὴν εἶδα ποῦ πῆγε καὶ γονάτισε πάνω στὸ μῆμα τῆς κυρίας... Νορδιστῶ!

Ἡ ἀγνωστὴ κυρία ἀνατινάχθηκε σύγκορμη.

—Στὴν ἀρχή, νόμισα πὼς ἤθελε νὰ κἀν τὴν προσευχὴ τῆς ἐξακολούθησε ὁ Νικῶ. Μὰ, ἀσάφια, τὴν εἶδα ν' ἀγκαλιάζει καὶ νὰ σφιγγῇ τὸν σταυρὸ τοῦ τάφου!... Σας εἶπα, εἶνε τέλεια τρελλή!... Δὲν ξέρει τί κάνει!

—Ὦστε, λέτε νάνε καὶ σήμερα ἐκεῖ ἡ γρηά Μαγκέ ;

—Βέβαια, ἐκεῖ θὰ βρίσκεται!... ἀπάντησε, αἰσάφορα, ὁ Νικῶ.

—Καὶ ποιά ὥρα, λέτε νὰ γυρίσῃ στὸ σπιτί τῆς ; ρώτησε ἡ ἀνυπομονησις, ἡ κυρία.

—Σὲ μιὰ-δὺὸ ὥρες... ποῦ θάχῃ καλὰ σκεττεινίσω!... Ἔτσι, πάντα, κάνω. Νὰί! Βλέπετε τὸ δρόμο πέρα κε, ποῦ βγαίνει ἀπ' τὸ δάσος. Ἀπο κεὶ θὰ τὴν δῆτε νὰ ἐκπροβάλλῃ!

—Καλὰ, σας εὐχαριστῶ, εἶπε ἡ κυρία... θὰ μὴν ἐδῶ θὰ τὴν περιμένω, γιὰτί ἔχω νὰ τὴν μιλήσω.

Μὰ ὁ Νικῶ εἶχε, τώρα, περιέργεια νὰ μὴν περιμένῃ... Ἔτσι, πάντα, κάνω. Νὰί! Βλέπετε τὸ δρόμο πέρα κε, ποῦ βγαίνει ἀπ' τὸ δάσος. Ἀπο κεὶ θὰ τὴν δῆτε νὰ ἐκπροβάλλῃ!

—Μὰ δὲν βλέπετε, κυρία, πὼς δὲν χιόνει; εἶπε ὁ διανομέας. Ἐδῶ τὸ χιόνι δὲν εἶνε ὅσοι μέσα στὴν πόλη. Πέφτει πυκνὸ. Τὰ σκεπάζει ὅλα. Σὰς συμβουλεύω λοιπόν νὰ φέρετε στὸ καπιλειό, ποῦνε καὶ δικό μου μαγαζί. Ἄμα θὰ σῆσετε κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ προσέχετε ἔξω, θὰ δῆτε τὴ γρηά ποῦ θὰ ἐπιστρέφῃ.

Ἡ ἀγνωστὴ κυρία σκέφθηκε λίγο.

—Ἄς εἶνε!... εἶπε στὸν Νικῶ. Πάμε, ἀπὸ εἶνε τόσο κοντὰ ἐδῶ, τὸ μαγαζί σας.

Στὸ δρόμο ποῦ πηγαῖαν, ἡ ἀγνωστὴ κυρία κα σκεπτόταν πὼς εἶται ἦταν προτιμότερο δὲν θ' ἀναγκάζονταν νὰ μὴν μέσα σὲ κενὸ παραμελημένο σπιτί. Θὰ μιλούσε στὴ γρηά Μαγκέ ἔξω στὸν δρόμο!

Ἡ ἀγνωστὴ κυρία ἐνοίωσε μεγάλη ταρταρὸς ὅταν μῆκε κι' εἶδε τὸ καπιλειό. Τῆς φάνηκε πὼς δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἐρχόταν στὸ μέρος αὐτό. Εἶχε, πραγματικὰ, ξαναῖρη!...

Τὴν ἔπιασε ἓνας ἀόριστος φόβος. Κόπτησε, ὅλος, σ' ἓνα τραπέζι κοντὰ στὸ παράθυρο, καὶ τακτοποιήσε τὰ γουναρικά τῆς.

Ὁ Νικῶ, χαρούμενος ποῦ εἶχε στὸ καπιλειό του μιὰ τέτοια κυρία, περιμένε ἀνυπόμονα τὴς διαταγῆς τῆς.

—Ἄν σας χρειασθῶ, θὰ σὰς φωνάξω!... εἶπε ἐκείνη.

—Δὲν θέλετε νὰ σὰς ἀνάγω τὴ φοιτῶν τῆς, παραπονεμένη ὁ Νικῶ.

—Ὅχι... Δὲν μοῦνε ἀπαραίτητη... Ποιά ἔκρηξῶς, ὦρα νομίζετε πὼς θὰ γυρίσῃ στὸ σπιτί τῆς, ἡ γρηά-Μαγκέ ; ρώτησε καὶ πάλι ἡ ἀγνωστὴ κυρία.

—Κατὰ τίς ἐννέας!

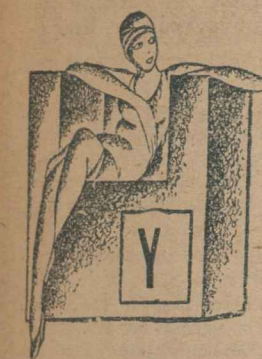
—Καὶ τ' ὥρα εἶνε τώρα ;

—Ἐπτάμισθ! τῆς ἀπάντησε ὁ Νικῶ.

—Σὰς εὐχαριστῶ... Δὲν σας χρειάζομαι πειά... Κάνετε τὴ δουλειά σας! (Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΕΡΛΑΙΝ

ΣΤΕΡ' ἀπὸ δύο ὥρες, ὁ Βερλαῖν ζήτησε τὸν ἐφημέριον τῆς φυλακῆς καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ πάῃ μιὰ Κατήχησι. Ὁ ἐφημέριος τοῦ ἔδωσε τὸ βιβλίο ποῦ τοῦ ζήτησε καὶ ὁ ποιητὴς βυθίστηκε ἀμέσως στὴν ἀνάγνωσί του. Ἡ σελίδες, ἡ σχετικὴ μὲ τὴν εὐχαριστία, τὸν ἐνθουσίασαν καὶ σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ νοιώθῃ τὴ γοητεία τῆς θρησκείας.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ἓνα πρωτὸ τοῦ Ἰουνίου, ὁ Βερλαῖν, ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ νύχτα ποῦ τὴν πέρασε σκεπτόμενος τὸν Θεὸ, ῥίχτηκε ἔξω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ γονάτισε πλημμυρισμένος ἀπὸ δάκρυα μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο, ποῦ ἦταν κρεμασμένος στὸν τοῖχο τοῦ κελιοῦ του. Ὅταν σὲ λίγο, προσκαλεσμένος ἀπὸ τὸν φύλακα ἐπειγόντως, ἔβησε ὁ ἐφημέριος τῆς φυλακῆς, ὁ ποιητὴς τοῦ ἀνέγγυε τὴν ἐπιστροφή του στὸ Θεό.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ, ὁ Βερλαῖν ἄρχισε νὰ γράφῃ τὰ ἀριστουργηματικὰ ποιήματα τῆς συλλογῆς του «Σοφίας», τὰ ὅποια διατινέται ὡς ῥαβδωτὸ θρησκευτικὸ ἀσθεῖμα. Συγγράφων ὅμως ἐστὶν ὁ ὁ Παύλος, στὴν φιλίαν του, ἐπιστολῆς, στὴς ὁποῖες ἐξέθρεψε χυδαῖα, μὲ λόγια ποῦ καθε ἄλλο ταίριαζαν παρὰ σ' ἓνα καλὸ χριστιανὸ, τὴν Ματθίδη, τὴν πρὴν σύζυγό του...

Μήπως λοιπὸν αὐτὰ δὲν ἦσαν παρὰ «ματωμένα», ὅπως πιστεύαν πολλοὶ σύγχρονοί του ; Ὅχι, ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς ἀπλῆ : Ὁ Βερλαῖν εἶχε ξαναθῆ τὴν πίστι του, μὰ δὲν εἶχε πάλιν νὰ εἶνε ἀμαρτωλός.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πολλοὶ φίλοι τοῦ Βερλαῖν ἐσπευσαν νὰ τοῦ ἐκδηλώσουν τὴν συμπάθειά τους μὲ θερμὰς ἐπιστολὰς. Πολλοὶ μάλιστα πῆγαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν στὴ φυλακὴν του. Μεταξὺ τῶν τελευταίων ἦταν καὶ ὁ περὶ τῆς συγγραφῆς τῶν «Συλλογῶν Διηγημάτων», Βιλνι ντὲ λ' Ἀντιάν, ὁ ὁποῖος εἶχε περὶ τότε στὸ Βέλγιο γιὰ διαλέξεις.

«Ἄ ! σκότωσε τὸ πνεῦμα μου καὶ τὴν καρδίαν μου καὶ τίς αἰσθήσεις μου !...»
Π. Βερλαῖν

Ὁ Βερλαῖν γέννησε ἀπὸ τὴ φυλακὴν του στὴς 16 Ἰανουαρίου 1875. Τὸ καὶν, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1873, καὶ πολλὰς φορὰς, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἡ μητέρα τοῦ ποιητοῦ εἶχε κάνει διαβήματα στὸ ἐπικείμενο τοῦ Βελγίου καὶ εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸν Βερλαῖν.

Τὸ καὶν, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1873, καὶ πολλὰς φορὰς, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἡ μητέρα τοῦ ποιητοῦ εἶχε κάνει διαβήματα στὸ ἐπικείμενο τοῦ Βελγίου καὶ εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸν Βερλαῖν.

Τὸ καὶν, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1873, καὶ πολλὰς φορὰς, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἡ μητέρα τοῦ ποιητοῦ εἶχε κάνει διαβήματα στὸ ἐπικείμενο τοῦ Βελγίου καὶ εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸν Βερλαῖν.

Τὸ καὶν, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1873, καὶ πολλὰς φορὰς, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἡ μητέρα τοῦ ποιητοῦ εἶχε κάνει διαβήματα στὸ ἐπικείμενο τοῦ Βελγίου καὶ εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸν Βερλαῖν.

Τὸ καὶν, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1873, καὶ πολλὰς φορὰς, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἡ μητέρα τοῦ ποιητοῦ εἶχε κάνει διαβήματα στὸ ἐπικείμενο τοῦ Βελγίου καὶ εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸν Βερλαῖν.

Τὸ καὶν, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1873, καὶ πολλὰς φορὰς, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἡ μητέρα τοῦ ποιητοῦ εἶχε κάνει διαβήματα στὸ ἐπικείμενο τοῦ Βελγίου καὶ εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸν Βερλαῖν.

Τὸ καὶν, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1873, καὶ πολλὰς φορὰς, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἡ μητέρα τοῦ ποιητοῦ εἶχε κάνει διαβήματα στὸ ἐπικείμενο τοῦ Βελγίου καὶ εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸν Βερλαῖν.

Τὸ καὶν, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1873, καὶ πολλὰς φορὰς, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἡ μητέρα τοῦ ποιητοῦ εἶχε κάνει διαβήματα στὸ ἐπικείμενο τοῦ Βελγίου καὶ εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸν Βερλαῖν.

Τὸ καὶν, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1873, καὶ πολλὰς φορὰς, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἡ μητέρα τοῦ ποιητοῦ εἶχε κάνει διαβήματα στὸ ἐπικείμενο τοῦ Βελγίου καὶ εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸν Βερλαῖν.

Τὸ καὶν, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1873, καὶ πολλὰς φορὰς, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἡ μητέρα τοῦ ποιητοῦ εἶχε κάνει διαβήματα στὸ ἐπικείμενο τοῦ Βελγίου καὶ εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸν Βερλαῖν.

Τὸ καὶν, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1873, καὶ πολλὰς φορὰς, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἡ μητέρα τοῦ ποιητοῦ εἶχε κάνει διαβήματα στὸ ἐπικείμενο τοῦ Βελγίου καὶ εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸν Βερλαῖν.

Τὸ καὶν, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1873, καὶ πολλὰς φορὰς, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἡ μητέρα τοῦ ποιητοῦ εἶχε κάνει διαβήματα στὸ ἐπικείμενο τοῦ Βελγίου καὶ εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸν Βερλαῖν.

Τὸ καὶν, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1873, καὶ πολλὰς φορὰς, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἡ μητέρα τοῦ ποιητοῦ εἶχε κάνει διαβήματα στὸ ἐπικείμενο τοῦ Βελγίου καὶ εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸν Βερλαῖν.

Τὸ καὶν, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1873, καὶ πολλὰς φορὰς, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἡ μητέρα τοῦ ποιητοῦ εἶχε κάνει διαβήματα στὸ ἐπικείμενο τοῦ Βελγίου καὶ εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸν Βερλαῖν.

Τὸ καὶν, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1873, καὶ πολλὰς φορὰς, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἡ μητέρα τοῦ ποιητοῦ εἶχε κάνει διαβήματα στὸ ἐπικείμενο τοῦ Βελγίου καὶ εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸν Βερλαῖν.

Τὸ καὶν, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1873, καὶ πολλὰς φορὰς, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἡ μητέρα τοῦ ποιητοῦ εἶχε κάνει διαβήματα στὸ ἐπικείμενο τοῦ Βελγίου καὶ εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸν Βερλαῖν.

Τὸ καὶν, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1873, καὶ πολλὰς φορὰς, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἡ μητέρα τοῦ ποιητοῦ εἶχε κάνει διαβήματα στὸ ἐπικείμενο τοῦ Βελγίου καὶ εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸν Βερλαῖν.

ΤΟΥ ΛΕ ΠΕΛΕΤΙΕ

ΤΟΥ ΛΕ ΠΕΛΕΤΙΕ

ἀποφασισμένος νὰ γίνῃ καλόγερος !...

Μὰ μιὰ βδομάδα δογματικῆς παραμονῆς στὸ μοναστήρι, τὸν ἔκανε νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν ἦταν ἀπὸ τὴν πάστα ποῦ γίνονται οἱ καλόγεροι... Ὁδὸ !... νὰ ξαναγυρίσῃ γρήγορα στὸ Παρίσι ! Μετανόησε μάλιστα τώρα, ποῦ δὲν εἶχε βγάλει εἰσιτήριο ἐλὼλ-ρετούρ.

Τότε ὁ Βερλαῖν θυμήθηκε τὸν Ρεμπώ ! Καὶ τοῦ ἔγραψε μιὰ θερμὴ ἐπιστολή, στὴν ὁποία τοῦ μιλοῦσε περὶ Θεοῦ, θρησκείας κλπ. Ὁ φίλος τοῦ Ρεμπώ Ντελααὶ ἀνέλαβε νὰ στείλῃ τὴν ἐπιστολή αὐτὴ στὸν προσκομιστὴ τῆς, ἐγὰτὶ ὁ Βερλαῖν δὲν ἤξερε τὴ διεύθυνσίν του καὶ ὁ Ρεμπώ εἶχε ἀπογορευτοῦ στὸν Ντελααὶ νὰ τοῦ τὴν πῇ.

Ὁ Ρεμπώ ἔλαβε τὴν ἐπιστολή αὐτὴ στὴ Στουτγάρτῃ τῆς Γερμανίας, ὅπου βρισκόταν τότε. Μόλις ἔλαβε δὲν ἔγραψε δὲν ἔγραψε περὶ Θεοῦ ὁ παλιὸς του φίλος, ἔσπασε σὲ ἄσχετους καὶ οὔτε τοῦ ἀπάντησε κἀν. Ἐπανελάβε μάλιστα τὴν ἀπαγορεύσιν του στὸν Ντελααὶ νὰ μὴ φανερῶσθῃ τὴ διεύθυνσίν του στὸν Βερλαῖν.

Μὰ ὁ Πῶλ ἐπέμενε, ἐκτενε... Τέλος μιὰ μέρα ὁ Ρεμπώ ἔγραψε στὸν Ντελααὶ :

«Τὸ ἴδιό μου κάνει ! Ἄν θέλεις, δώσε του τὴ διεύθυνσίν μου».

Ὁ Βερλαῖν ἔστρεψε ἀμέσως στὴν Στουτγάρτῃ, ὅπου καὶ σπάνησε τὸν φίλο του. Μὰ τὴν ἄλλη μέρα κίβλας τὸ βράδυ, ὁ διὸ φίλοι, καθὼς ἔκαναν ἓναν περίπατο στὸ σελινόφως, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, στὴς ὀχ

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΟΥ

ΠΩΣ ΓΛΥΤΩΝΟΥΝ ΟΙ ΚΑΤΑΔΙΚΟΙ ΤΗ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟ

Η τρομερές στιγμές των μελλοθανάτων. Μιά εφιαλτική νύχτα αγωνίας. Η εδύνη των διαφόρων δικηγόρων. Το έγκλημα του Μωχαμέτ μπέν 'Αμέντ ελ Κεφί. Πώς έκφυε το λαίμα του δολοφόνου σε θάνατο. Η προσπάθειες του δικαστικού διηγήρου των ο δολοφόνος του 'Αρμάν Σολέν, κλπ.

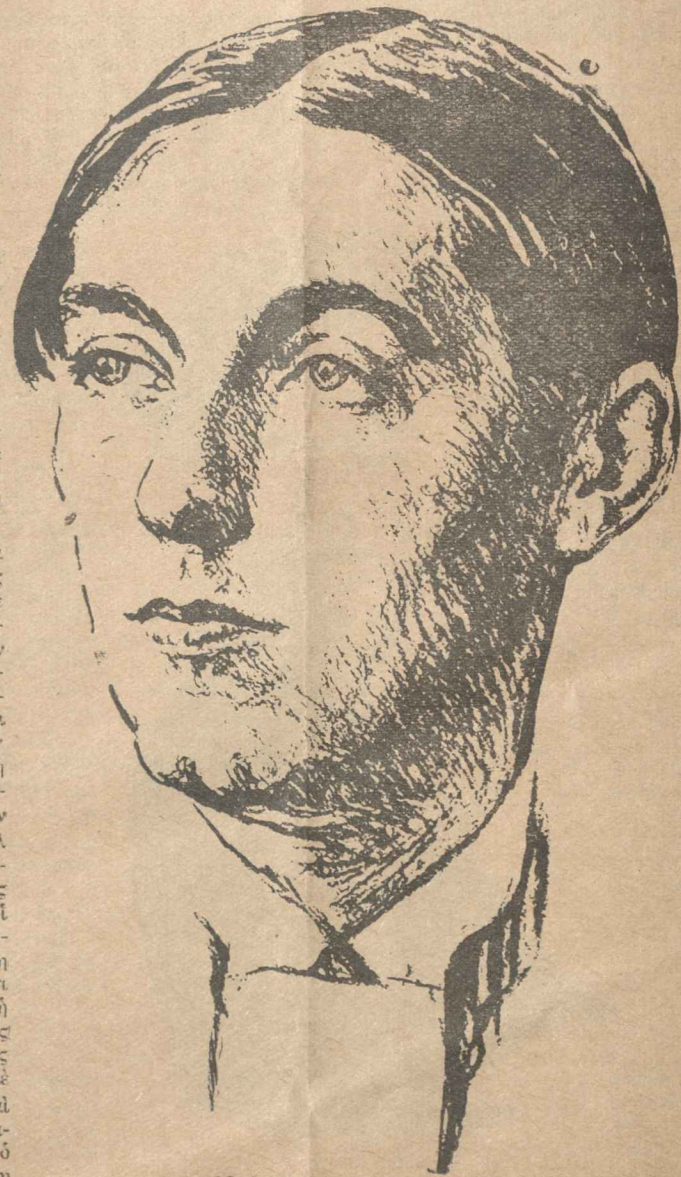
ΤΑΝ το Κακούργοδικείο καταδικάζει έναν κακοποιό εις θάνατον μη φαντασθήτε, ότι έχει τελειώσει πειρά ή δουλειά του δικηγόρου του. Τότε ακριβώς αρχίζει ή πιο καταπικτική και ή πιο αγωνιώδης προσπάθειά του. 'Ός έκαινε τη στιγμή προσπαθούσε να πείσει τους δικαστές, ότι ο πελάτης του ήταν... άθωπος. Τώρα μεταχειρίζεται κάθε μέσο για να τον γλυτώσει από τα χέρια του δημίου.

— Δεν μπορείτε να φαντασθήτε, μου έλεγε, δα και λίγον καιρό ο δικηγόρος Μωρίς Γκαρσόν, την αγωνία του μελλοθανάτου. Είπε κάτι τρομερό... 'Ο κατάδικος έχει χάσει τον ύπνο του, τρέμει και κλαίει. — Είδα στυγερούς δολοφόνους να χύνουν δάκρυα μετανοίας και να ζητούν έλεος. 'Αλλους πάλι να σφάζουν σαν τρελλοί και να τρέμουν από την αγωνία του θανάτου κι' άλλους επίσης να προσεύχονται γαστριπτοί μπροστά στον παλά των φυλακών για την σωτηρία της ψυχής τους. Κι' αυτό πδ θέαμα ήταν τόσο τραγικό, ώστε μου έδινε πάντοτε δυνάμεις για να γλυτώσω αυτούς τους παραστρατημένους ανθρώπους από τον θάνατο. 'Αλλωστε, είναι γνωστό, ότι ή έκκλησέσις ποτέ δεν συμμορφώνουν τους έγκληματίας. 'Η στυγερός δολοφόνος εξακολουθούν να γίνονται με την ίδια πάντα άγριότητα και μάλιστα τις ίδιες σχεδόν χρονολογίες.

— Έπειτα υπάρχουν μερικές περιπτώσεις στις οποίες πρέπει κανείς να βάλει όλα τα μέσα για να δοθεί χάρις στον κατάδικο. Κι' αυτές είναι, όταν δεν έχει αποδειχθεί πλήρως ή ενοχή του κι' όταν κανονική να θανατωθεί ένας άθωπος.

Θα σας διηγηθώ μιά τέτοια περίπτωση για να καταλάβετε πόσο δύσκολο είναι το επάγγελμα του δικηγόρου και τί μεγάλη εδύνη αναλαμβάνει απέναντι του πελάτου του. Πρέπει με κάθε τρόπο να πείσει τους δικαστές ότι ο κατηγορούμενος δεν είναι τόσο ένοχος, όσο τον παρουσιάζουν ή ανακρίσεις και ότι έξετελέσε το αδίκημά του για τον ύπλο ή τον δήτα λόγο, ο οποίος έχει και μερικά ελαφρυντικά. 'Όποτε μιά ισχυρή ιστορία:

Το Μάρτη του 1930, στά περίχωρα του Σαιν - Σιρ, βρέθηκε το πτώμα ενός στρατιώτη με κομμένο τον λαιμό και με άγριες μαχαίρες στο στήθος. 'Ο δολοφόνος του, φάνεται, αισθανόταν κι' αυτόν ένα άσπονδο μίσος, γιατί τον είχε αρνηθεί με πρωτοφανή λύσσα. 'Η ανακρίσεις των αστυνομικών είχαν αποδείξει ότι ο στρατιώτης αυτός λεγόταν 'Αρμάν Σολέν, ότι υπηρετούσε στην 'Ιππικική Σχολή και ότι είχε δολοφονηθεί για λόγους ερωτικής αντίζηλιας από κάποιον μοικει-θανό Μωχαμέτ - μπέν - 'Αμέντ - ελ - Κεφί. Αυτήν την κατηγορία οι αστυνομικοί την είχαν στηρίξει στις πληροφορίες που τους είχαν δώσει δύο χωρικοί, οι οποίοι είχαν δει τον μοικει-θανό, λίγη ώρα πριν από το έγκλημα να τριγυρίζει στο Σαιν - Σιρ, και να φάνεται ότι κάποιον περιμένει. Έπειτα και άλλες ή άλλες πληροφορίες ήταν επιβεβαιωτικές για τον 'Ελ Κεφί. 'Ο άνθρωπος αυτός συνδεόταν από καιρό με στενή φίλια με το θύμα. Παντού τους έβλεπαν μαζί και τακτικά διασκεδάζαν επίς διάφορες ταβέρνες. Τους τελευταίους δυο μήνες, ο Σολέν είχε γνωρίσει μιά πολύ όμορφη

Ο δικηγόρος Μωρίς Γκαρσόν

νέα, την οποία δεν άργησε ν' αγαπήσει. 'Αλλά το ίδιο έκανε κι' ο Μωχαμέτ, γιατί αυτή ή Γαλλίδα, καθώς απέδειχθη, έπαιζε και με τους δυο τους. Οι άχωριστοι λοιπόν φίλοι άρχισαν να μιλάουν για τη καρδιά της έλλεικτής τους.

— 'Αν μου την πάρης, του έλεγε ο Μωχαμέτ, θα σου κόψω το ρούχι!

— Φρόντισε ν' αγωνισής καλά το μαχαίρι σου, που άπαντοίσε ή λέν, γιατί θα μου χρειαστή να σου κόψω τ' αυτά!

Και ή καυγάδες τους πού γίνοντοσαν πάντα μπροστά στις πόλεις τους διασκεδάζαν έλο το σινταγμα κι' όλοι ήξεραν ότι αν Ζαννέ, άγαπημένη τους, έδειχνε την παραμυθική προθυμία στον έναν ή τους δυο, ο άλλος θα πραγματοποιούσε την άπειλή του.

Και ξαφνικά, άπτεα' από λίγο διαδόθηκε ότι ο Σολέν θα παντρευόταν την Ζαννέ. 'Ο 'Ελ Κεφί έξαγριώθηκε τότε. 'Η φροσύνη άπέστη του, τον τρέλλανε. 'Αρχισε ν' αποφεύγει τον Σολέν και τους φίλους του και να γυρίζει μόνος σαν χαμένος. Τη μέρα της δολοφονίας, Μωχαμέτ είχε έξαγριωθεί από πδ σινταγμα. Μερικά στιγμιότυπα βρήκαν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Μωχαμέτ, που είναι πδ μαχαίρι σου; τον ρώτησαν.

— Το πέταξα, τους άπάντησε. Δεν μου χρειάζεται πια.

— Κι' όμως οι αστυνομικοί το βρήκαν κρυμμένο στο στήθος σου!

— Σολέν! Τόν πληροφόρησαν. Γιατί τον σκότωσες, Μωχαμέτ;

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

— Έκείνος τούς κίτταξε κι' ένα ήλθιο βλέμμα μεθυμένο. Άντα σήκωσαν να τον παραδώσουν στους αστυνομικούς. Στην άναρχία που ήταν άνασθίρητο από το μεθύσι σ' ένα μπαρ του Σαιν-Σιρ, τα έμμερμένα της άλλης μέρας.

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η γυναίκες παίζουν με την όμορφιά τους, όπως τα μικρά παιδιά με το μαχαίρι: Δηλαδή, πληγώνονται μόνες τους.

(Β. Ούγκω)

Όταν μιά γυναίκα έχει την εμπιστοσύνη του άνδρά της, και είναι αξία αυτής, τότε είναι άσχετα δυνατή, και είναι επίσης σε θέση να συμβουλεύει τις άλλες...

(Κυρία Μπωμόν)

Μεταξύ δύο εραστών, μιάς και της αυτής γυναίκας, όταν δεν υπάρχει ένας άπατομένος, υπάρχουν... δύο τοιοῦτοι!

(Αίμ. Ζολά)

Άλλοτε έβρισκε κανένας εύκολα στη Γαλλία γυναίκες, όμορφες σαν τις 'Αρτέμιδες και σαν τις 'Αφροδίτες... Σήμερα όμως δεν βρσκει παρά μόνον γυναίκες - σφήκες!... Έτσι τις κατόντησε τις καίμηνες, ο καρσές...

(Κάρολ ος Α' της Γαλλίας)

Ο έρωτας είναι ο μόνος λόγος της ζωής, και όχι σπάνια ο αιώνας λόγος του θανάτου.

Ο έρωτας είναι κάτι, που σχεδόν πάντα άρχίζει με ένα χαμόγελο και τελειώνει με ένα στεναγμό...

Ο γάμος είναι μιά έπιστημη. Μην τη μαθαίνετε λοιπόν επιπόλεια και διασκεδά...

(Ο ν. ντ Μπαλζάκ)

Υπάρχει πολλές φορές μεγάλη λογική, στην έπιθυμή της γυναίκας να μιν έξη... λογική!

Μωπισσάν

Η γυναίκες προτιμούν να κακο-λογή κανένας την ήθηή τους, παρά την όμορφιά τους...

Ο έρωτας είναι μιά άρρωστία, ή οποία αν δεν σε σκοτώσει στον πορ-φύρο της, εξαπλώνει τις γασ-τρικές άσθενείες, με το πέρασμα του χρόνου...

Σαφή ιδέα του τι εστ έρωας, έχουν μονάκι εκείνοι που... δεν αγαπούν. Όσο για κείνους που αγαπούν, αυτοί δεν ξέρουν συχνά πώς γίνεται!

Ο έρωτας είναι το μόνο δηλητήριο, το οποίο έχει ως αντίδοτο τον... έρωτα!

Η αληθινή άγάπη κάνει άδεσίους και τους πιο έπιδειλους εραστές άκόμη.

Η καρδιά της γυναίκας είναι κάτι το αθέριο σαν τον ουρανό. Άλλά, επειδή ακριβώς είναι σαν τον ουρανό, κι' αυτό και μεταβάλλεται διαρκώς. Ένώ είναι δηλαδή γαλάζια και χαμογελαστή, άμέσως ύστερα γίνεται μαυροπνευσμένη και σφριόσπαστη...

(Δόροτος Βύρων)

Είπε πολύ εύκολα να βρεις μιά έρωτική και να διατηρήσης έναν φίλο. Το δύσκολο είναι να βρεις έναν φίλο και να διατηρήσης μιά έρω-μένη!

(Λεβίς)

Ο γάμος είναι μιά άνοησία, της οποίας οι όρσες είναι δύο. 'Αρ-τέρα, γίνεται κάτεγο αυτός ο γάμος, μέσα στο οποίο διακονάται φυλακισμένοι οι δυο του όρσες κι' όσοι έντομετα

μέ στοργή.

Εκείνος τότε με άρπαξε σαν τρελλός στην άγκαλιά του και φώναξε :

— Όχι! Όχι! Δεν θά μ' έγκαταλείψεις! Δεν θά τὸ δεχτώ ποτέ αυτό... Άν ή άγανακτισμένη φιλοτιμία σου, δέν λυγίσει από τις ίκεσίες μου, θά πέσω μπρός σ'α πόδια σου έπάνω στο κατώφλι της πόρτας αυτής κι' άν πατήσης έπάνω μου και περάσης θά σκοτωθώ... Όχι, δέν θά φύγης, γιατί σ' αγαπώ παράφορα!... Είσαι ή μόνη γυναίκα στον κόσμο, την οποία έχω ακολουθήσει να σέβωμαι και να θαυμάζω, μολονότι έχω μαζί της εξη δολόκληρους μήνες... Όσα έκουσες να λέω, είνε άνοησίες, ψέμματα και άτιμίες... Ω! δέν ξέρεις, Ιουλίττα μου, όλες μου τίς συμφορές... Δεν ξέρεις σέ τι με καταδικάει ή συναναστροφή μου μ' αυτούς τους χαμένους ανθρώπους, δέν ξέρεις πού με κυλάει ή ψυχή την οποία ο ούρανός κι' ή κόλασι από συμφώνου φύσηξαν σέ μένα, ψυχή από χαλκό και φωτιά, από χρυσάφι και βούρκο... Άν εσύ πάψης να μ' αγαπάς, θά πεθάνω... Τι δέν έκανα, τί δέν έθυσιάσα, τί δέν έλέησα από τὸ ν' ακολουθήσω την ακόλαστη ζωή των φίλων μου! Ποιός δαίμονας, ποιός τρομερός δαίμονας έχει κλειστή μέσα στο μυαλό μου, και με κάνει να εύχαριστιέμαι ακόμα σέ μια τέτοια ζωή, έπάνω στην ήπια συντριβή τους πύθ ιερούς δεσμούς... Α! Εί! νε καιρός πιά να δώσω ένα τέλος σ'αυτά... Αφότου βρίσκομαι στο κόσμο, μονάχα μια γνώρισα αληθινά ώραία κι' αληθινά άσπιλη περίοδο ζωής, την περίοδο της αγάπης μου σέ σένα... Αυτή ή περίοδο με καθάρισε απ' όλες μου τίς προηγούμενες φαυλόητες κι' έπρεπε να μείνω ανάμεσα σ'α χιόνια της καλύβας μας στην Έλβετία. Εκεί θά πεθάναι ειρηνικά μαζί σου, μαζί με τὸ Θεό και μαζί με τὸν αὐτό μου, ενώ τώρα χάθηκαν μπρός σ'α μάτια σου και μπρός σ'α δικά μου. Ιουλίττα μου, Ιουλίττα, έπιπικαλοῦμαι τὸ έλεός σου και τη σιγή σου!... Νοιώθω πώς ή ψυχή μου θά ραίση, άν μ' εγκαταλείψης εσύ. Είμαι ακόμα νέος... Θέλω να ζήσω, θέλω να χαρώ τη ζωή κι' αυτό χωρίς έσένα, είν' αδύνατον... Θέλεις λοιπόν να με τιμωρήσης με τὸ θάνατο γιά μια στιγμήα βλαστήμια πού μου ξεφυγε άπάνω σέ μια στιγμή μέθης; Πιστεύεις ποτέ, μπόρεσες ποτέ να τὸ πιστέψης αυτό; Έχω τρομερά μυστικά, πού με βασανίζουν... Άν μπορούσα να σοῦ τὰ πω... Αλλά δέν θ' άντέιχες να τ' ακούσης τὸς τὸ τέλος...

Τά έμαθα, τοῦ απάντησα, κι' άν μ' αγαπούσες, θ' αδιαφορούσα γιά όλα τ' άλλα... —Τά έμαθες! φώναξε έμβρόντητος. Τά έμαθες! Γι' δηλαδή έμαθες; — Έμαθα πώς είσαι καταστραμμένος, δτι αυτό έδω τὸ μέγαρο δέν άνήκει σέ σένα κι' σ'α μένα σέ τρεις μήνες έφαγες μια κολοσσιαία περιουσία... Έμαθα πώς είσαι συνηθισμένος σ' αυτή την έκλυτη και τυχοδιωκτική ζωή... Άγνωσ πώς τόσο γρήγορα μπορείς να καταστρέφσαι και ν' ανορθώνσαι, αλλά νομίζω δτι ή χαρτοπαζία είνε ή καταστροφή σου κι' ο πόρος σου... Ξέρω δτι έχεις γύρω σου ένα σωρό άλεθρίους φίλους κι' δτι παλεύεις κατά των συμβουλών τους, των φριχτών τους συμβουλών... Ξέρω δτι βρίσκεσαι στο χέλιος της αβύσσου, αλλά και δτι μπορείς ακόμα να σωθής απ' αυτήν... —Ναι, λοιπόν, ναι! Όλ' αυτά είν' αληθινά, μου απάντησε. Για ξέρεις όλα πράγματι... Θά μπορούσες όμως να μου τὰ συζητήσεις;

— Άν δέν έχανα την αγάπη σου, τοῦ απάντησα, μου φαίνεται πως δέν θά έχανα τίποτε, αφήνοντας αυτό τὸ παλάτι, αυτήν την πολυτέλεια και αυτό τὸν κόσμο πού είνε όλα πράγματα αντιπαθητικά γιά μένα. Όσο φτωχός κι' άν είμαστε, θά μπορούσαμε να ζήσουμε, όπως ζήσαμε στην Έλβετία, είτε εκεί, είτε αλλού, άν βαρεθήκες την Έλβετία. Άν ακόμα μ' αγαπούσες δέν θά καταστρεφόσουν, έπειδή ούτε τὸ παιγνίδι θά συλλογίζοσουν, ούτε τὰ γλέντια, ούτε κανένα από τὰ πάθη τὰ οποία εξυμνῶσες στη σατανική εκείνη πρόποσι σου. Άν μ' αγαπούσες, θά πληρώναμε με δτι μας μένει ακόμα από τὸν χρεών που και θά πηγαίναμε να καταφύγουμε σέ μια έρημη, αλλά εύχρηστη έξοχη, όπου πολύ γρήγορα θά ξεχνούσα όλα έμαθα γιά σένα κι' όπου χωρίς άλλο θά βαλσαμωνόταν ή φτώχη μου καρδιά... Άν με αγαπούσες!...

— Ω! σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ! φώναξε. Άς φύγουμε! Να φύγουμε, να σωθούμε!... Σώσε με! Γι' αυτήν ή ευεργέτις μου, ο άγγελός μου, όπως ήσουν πάντοτε... Έλα λοιπόν, συχώρεσε με!... Με συγχωρείς; — Έπρεπε σ'α πόδια μου και τόσο θερμά λόγια μου είνε, ώστε πιστεύω σ' αυτά... και όπως θά τὰ πιστεύω πάντοτε... Ο Λεώνης μ' άποτούσε, μ' έξευτέλιζε, αλλά και μ' αγαπούσε. ***

Επειτ' από λίγες μέρες ο Λεώνης ήρθε και μου είνε: — Άκουσε, Ιουλίττα, αβίρο θά κλείσω τὸ σπίτι μου σέ όλους

τούς ξένους μου και θά φύγω γιά τὸ Μιλάνο όπου έχω να πω ένα σημαντικό ποσόν, τὸ οποίο μου χρωστάτε. Ένταυτα έσὺ φρόντισε ν' ανακτήσης την ύγεια σου με την άνάπαυσι, ταχτοποίησε όλους τούς λογαριασμούς των δανειστών μας κι' ετοιμάσου γιά την άναχώρησι μας Σ' όχτω μέρες, δεκαπέντε το πολύ, θά ξαναγυρίσω να πληρώσω τὰ χρέη μας και να σέ πάρω να ζήσουμε όπου θέλεις εσύ.

Πιστεύα τὰ λόγια του και τὰ ενέκρινα. Έφυγε λοιπόν ο Λεώνης και τὸ σπίτι έκλεισε. Δεν περίμενα να γίνω έντελώς καλά, αλλά άμέσως άσχοληθήκα γιά να ταχτοποιήσω τὰ πάντα και να εξετάσω τούς λογαριασμούς των εμπόρων.

Ελπίζα δτι ο Λεώνης θά μου έγραφε μόλις θάφτανε στο Μιλάνο, όπως μου είχε υποσχεθί, αλλά πέρασαν όχτώ ήμερες, χωρίς να λάβω είδησεις του.

Τέλος μου άνήγγειλε δτι έπρόκειτο να πάρη περισσότερα χρήματα απ' όσα χρωστούσαμε, αλλά δτι ήταν άναγκασιμὰ να παραστήνι μια βδομάδα ακόμα τη διαμονή του στο Μιλάνο. Τι νά γίνη; Έκανα υπομονή...

Μά σέ μια βδομάδα, έλαθα δεύτερη έπιστολή, διά της οποίας μου άνήγγειλε δτι θ' αναγκαζόταν να περιμένη ως τὸ τέλος τοῦ μηνός γιά να πληρωθί τα χρέη του.

Μόνη στο άπέρατο εκείνο μέγαρο, όπου, γιά ν' αποφύγης τις άναίδεις έπισκέψεις των φίλων τοῦ Λεώνη, αναγκαζόμουν να κρύβωμαι, άσθενής και αδύνατη, νοιώθοντας βαθιές πόνους να με βασανίζουν, σκέφτηκα πολλές φορές να δώσω ένα τέλος στη ζωή μου.

Αλλά ήταν μακριά ακόμα τὸ τέλος τῶν μαρτυρίων μου.

II

Ένα πρωί, ενώ νόμιζα πως είμαι μόνη στο μεγάλο σαλόνι τοῦ μεγάρου και κρατώ στα γόνατά μου έν ανοιχτό βιβλίο, χωρίς να βλέπω σ' αυτό, άκουσα έξαφνα θόρυβο και συνερχόμενη από τὸ λήθαργο, είδα μπροστά μου τὸ αντιπαθητικό πρόσωπο τοῦ υποκόμητος Σιάλμ.

Ξεφώνησα τρομαγμένη κι' έκανα μια κνησι γιά να τὸν διώξω. Μά εκείνος έσπευσε να μου ζητήσει χιλίες συγγνώμες, με σεβασμό, αλλά συγχρόνως και με κάποια ειρωνεία, έτσι πού δέν ήξερα τί να τοῦ απαντήσω.

Μου είνε δτι δέν έδωσε σημασία στοῦς ύπηρετες, οί οποίοι τοῦ είναν δτι ή κυρία δέν δέχεται, γιάτι είχε ένα γράμμα τοῦ Λεώνη, ο οποίος τοῦ παράγγειλε νάρθι στο μέγαρο να μάθη γιά την ύγεια μου και να τη πληροφορήσει σχετικάς.

Δέν πιστεύα σ' αυτήν την πρόφασι και θά τοῦ τὸ λέγα, αλλά δέν μου έδωσε την έγκαιρία, γιάτι εξακολούθουσα να μιλά με τὸση άναίδεια και τὸση άταραξία, ώστε έδω πώς ήταν αδύνατον να τὸν βγάλω έξω χωρίς τη βοήθεια των υπηρέτων. Επρόκειτο είνε πώς οέν καταλάβαινε τίποτε.

Βλέπω, κυρία μου, έλεγε υποκριτικά ενδιαφερόμενος δὴθεν γιά μένα, δτι μόλις τη δυσάρεστη θέσι στην οποία περιήλθε ο Λεώνης. Να είστε βέβαια δτι οί λιγοστοί μου πόροι είνε στη διάθεσί του... Αλλά, δυστυχώς, είνε πολύ λίγοι γιά έναν άνθρωπο συνηθισμένο να ζή ήγεμονικά...

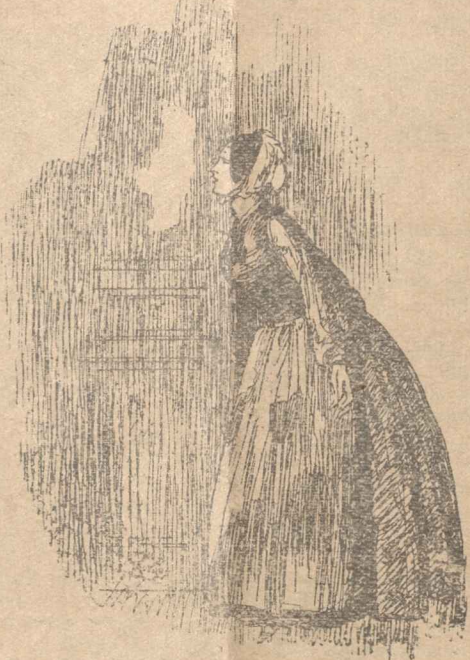
Τὸ μόνο πού με παρηγορῶ, είνε ή τέλη κι' ή ένπνοια τοῦ Λεώνη... Πολλες φορές έγινε ώς τώρα πλούσιος και να είστε βέβαιη δτι θά ξαναπλουτήση και πάλι... Ένταυτα όμως έσεις, κυρία μου, ή τόσο νέα, ή τόσο λεπτή και άξια να λυτρώσαι τὴς τόσες τρέλλες τοῦ Λεώνη, κι' αυτές πού θά κοπῶ ακόμα ως όπου να βρῇ χρήματα. Γιά μια γυναίκα σαν και σὲν ή φτώχεια είνε πράγμα φριχτό, όταν μάλιστα έχει ζήσει μέσα στην πολυτέλεια...

Τὸν διέκοψα απότομα, μαντεύοντας πού θά κατέληγε ή προσέλευτική αὐτῆς συμπάθεια του. Μου έδωσε, με την λεπτή και χρηρ συγχρόνως μιμλία του να καταλάβω δτι ο ίδιος θεωρούσε τὸν αὐτό του γέρο πλιά κι' όχι όσο έπρεπε πλούσιο γιά να με αναλάβη ὑπο την προστασία του, αλλά δτι ένας βοήθυνός τοῦ Λεώνη, τὸν ὅποιον μου είχε συστήσει, τοῦ ανέθεσε την έντιμη μερίτεια να μου κάνει μεγάλες και λαμπρές υποσχέσεις, θ' ήθελα να γίνω φίλη του.

Έχασα τη δύναμι ν' απαντήσω σέ μια τέτοια προσβολή. Τὸν τόσο αδύνατη και καταβεβλημένη, ώστε άρχισα να κλάω, χωρίς να λέω τίποτε.

Ο έλεεινός όμως Σιάλμ, βλέποντας τὰ δάκρυά μου, νόησε δτι κλονίστηκε και, γιά να με κάνη ν' άποφασίσω ήσυχως, μου φανέρωσε δτι ο Λεώνης δέν έπρόκειτο να ξαναγυρίσει στη Βενετία, δτι αγαπούσε εκεί παράφορα την πριγκίπισσα Τεγεβενία, δτι τοῦ είχε άναθεώσει να διαπραγματευθί μαζί μου την υπόθεσι.

Η άγανακτισή μου ξαναδωσε τέλος δλη μου την ψυχραιμία, της οποίας είχα ανάγκη γιά να τοῦ απαντήσω με την περιφρόνησι πού τοῦ άξιζε. Στην άρχή ο Σιάλμ φάνηκε σαν νά

Η καμαριέρα μου είχε ρθῆ επανειλημμένως στην κάμαρά μου, γιά να δῇ αν ξύπνησα...

ταράχτη, έπειτα όμως συνερχόμενος μου απάντησε μ' έτοιμηση:

—Βλέπω, κυρία μου, δτι ή νεότης σας κι' ή αβωότης σας ξεγέλασκαν φριχτά και γι' αυτό οέν δινω σημασία σ'α περιφρονητικά λόγια σας... Με παραγνωρίζετε και με άδικείτε, ένα έγω τόσο σας εκτιμώ. Γι' αυτό, δέν θ' απαντήσω στις ύβρεις σας, αλλά θά σας πω σέ ποιο βάρβαρο πέσατε και από ποιά άβηλότητα θέλω να σας σώσω.

Με τὸση γαλήνη και πειστικότητα έπρόφερε τὰ λόγια αυτά. Δοτε ο εύκολόπιστος χαρακτήρ μου λύγισε άμέσως Σκέφτηκα γιά μια στιγμή δτι μέσα σ'α συμφορές μου, είχα ίσως παρηγορησει ένα ειλικρινή άνθρωπο. Έκενος άντελήφθη άσφαλώς τις σκέψεις μου και, θέλοντας να έπαυφελήθῃ της ευκαιρίας, έσπευσε να μου δώσει γιά τὸ Λεώνη πληροφορίες τρομερές, αλλά κι' αληθινές.

Θυμάζω, είνε, πώς ή εύκολόπιστη καρδιά σας μπόρεσε ν' άγαστη τόσο καιρό ένα τέτοιο χαρακτήρα. Είνε αλήθεια δτι ή φύσις πράκτοε τοῦ Λεώνη με άκαταμάχητα θέληγτρα, κι' σ'α έχει μια εξαιρετική έπιτηδευσίτητα να κρύπτη τη διαφθορά του και να παρουσιάζεται ως ήθικός. Σέ όλες τις πόλεις της Εύρώπης είνε γνωστός σαν ένα χαριτωμένο άχρεο υποκειμενο κι' ελαιοστοι μόνο ξέρουν στην Ιταλία δτι είνε ικανός να κάνει κάθε άτιμία, κάθε έγκλημα γιά να πραγματοποιήση τὰ άναριθμητά δεινεία της φαντασίας του. Έπειδή είνε και λίγο πειστής, έχει τὸ χάρισμα να καλαισθαίνει κάθε άρετή, να μελετά και να μιμνῆται κάθε χαρακτήρα. Νομίζεις δτι αίσθάνεται όσα μίμνεται και συχνά γίνεται τόσο ένα με τὸ πρόσωπο, τὸ όποιο παριστάνει ώστε δέν μπορεί παρά να ξεγελήσει και τὸν πιο έπιτηδίο άνθρωπο. Αλλά, έπειδή κατά βάθος ή ψυχή του είνε τίποτε και διεφαρμένη, έπειδή είνε δλο προσποισι και φαντασιοκοπία, ξυπνάει έξαφνα ή κακία μέσα του και παρασύρει απὸ τὰ ένστικτά του.

Μολονότι ή φριχτή αὐτή περιγραφή με δυσάρεστουσε τρομερά, κατά βάθος εἰ θέλα σ' αυτήν δλο τὸ χαρακτήρα τοῦ Λεώνη.

Ακουα έμβρόντητη, τὰ νεῦρα μου μ' έκαναν να τινάζομαι κάθε τόσο και κύταλα τὸ Σιάλμ με μάτια γεμάτα κατάπληξι.

Εκείνος, χαρούμενος γιά τὸ αποτέλεσμα των λόγων του, εξακολούθησε:

—Δέν πιστεύω να θαυμάζετε έναν άνθρωπο με τέτοιο χαρακτήρα, κυρία. Οὐτ' έγὼ τὸν θαύμασα ποτέ. Τὸν συναναστροφόμεν, γιάτι προτιμῶ να γελῶ μ' έναν παμπόνηρο γελοιοποιό, παρά να πλῆττω μ' έναν άγαστό, αλλά άναρό άνθρωπο. Κατὰ βάθος όμως ούτε τὸν αγαπῶ, ούτε τὸν ὑποπλῆττω. Έκεינו προπάντων πού μ' έκαναν να έρχωμαι έδω, ήταν οί ευγενικοί και τρόποι κι' ή άγγελική καλωσύνη σας πού μ' έκαναν να νοιώθω μια πατριική πραγματικῶς στοργή γιά σας. Λοιπόν, μια μέρα, ο νεαρός Λεώνης, Έδουάρδος, αξιωματικός της Βασιλικῆς φρουράς της Άγγλιας, ο οποίος σας είνε δὴ επανειλημμένως στὸν έπίσημό σας μελαγχολική και άκίνητη, μου έκμυστηρεῦθηκε τὸν δυσνόητο έρωτα πού έννοιωσε γιά σας. Σας τὸν έστειλα, θέλοντας με δλη μου την καρδιά να μὴν παραστή πὸ πολύ ή ληψηρική έξευτελιστική θέσις κοντά στο Λεώνη. Ήξερα δτι ο Λεώνης Έδουάρδος έχει μια ψυχῆ άντα τὰς δικῆς σας κι' δτι θά έκανε τη ζωή σας ευτυχισμένη και έντιμη... Ήρθε λοιπόν, και σήμερα γιά να επαναλάβω τις προστάσεις μου αὐτές και να σας φανερώσω τὸν έρωτά του. Ήταν έρωτα πού έσείς δέν θελήσατε να τὸν καταλάβετε... Έχετε ὑπ' όμιν σας δτι ο Λεώνης Έδουάρδος είνε πολύ πλούσιος και θά σας εξασφαλίση μια ζωή σαν αὐτή πού κάνετε τώρα... Χίτες μάλιστα, πού είχαμε βγῇ περίπατο μαζί, στάθηκε μπροστά στη βιβλινά ενός κοσμηματοπωλείου και μου έδειχνε τὰ κοσμήματα πού σκοπεύει να σας χαρίση.

Δάγκωσα τὸ μαντήλι μου από την όργη μου. Ωστόσο, καταπρόσωπα να συγκρατηθῶ, σηκώθηκα και είπα με τὸνο ζωηρό στο Σιάλμ:

—Ισχυρίζεστε δτι ο Λεώνης σας έδωσε την άδεια να μου κάμει αυτές τις άτιμες προτάσεις; Άποδείχτε το! Ναι, κύριε, πρέπει να μου τὸ αποδείξετε!

Και σάλεμα τὸ χέρι μου σπασμωδικά.

—Ω, άγανακτισμένη μου μικρή, μου άποκρίθηκε ο παληάνθρωπος εκείνος με τη συχαερή απάθειά του, μου είνε πολύ έγκολωγία σας τὸ άποδείξω... Αλλά πώς δέν τὸ καταλαβαίνετε και μόνη σας... Ο Λεώνης δέν σας αγαπῶ πιά... Ο Λεώνης έχει τώρα άλλη έρωμένη...

—Άποδείχτε το! ξαναφώναξα, έξαλλη πιά κι' άσυγγάτητη.

—Άμέσως, άμέσως. Ο Λεώνης έχει μεγάλη κι' άπόλυτη άνάγκη χρημάτων κι' υπάρχουν μερικῆς ήλικιωμένες γυναίκες, πού ένισχύουν πρόθυμα δόους κάνουν τὸν έρωτευμένο μαζί του...

—Άποδείχτε μου άμέσως όλα σας λέτε! φώναξα. Άλλοιώς, έγω γρήγορα απ' τὸ σπίτι μου!

Παιδούλα άμέριμη, στὸν κήπο τοῦ πατρικοῦ μου σπιτιού.

—Πολύ καλά, άποκρίθηκε ο Σιάλμ, χωρίς να ταράχῃ καθόλου. Αλλά με μια συμφωνία: Άν σας είπα ψέμματα, να φύγω άμέσως από δω και να μὴν ξαναπατήσω πιά ποτέ κι' άν σας είπα την αλήθεια, διαβεβαιώνοντάς σας δτι ο Λεώνης μου έδωσε έντολή να σας μιλήσω γιά τὸ λόρδο Έδουάρδο, θά δεχτήτε να ξαναγυρίσω άπόψε έδω μαζί του.

Καί, λέγοντας αυτά, έβγαλε από την τσέπη του μια έπιστολή, στῆς οποίας την έπιγραφή άναγνώρισα τὸ γραφικό χαρακτήρα τοῦ Λεώνη.

—Ναι, ναι! φώναξα, κυριευμένη από μια άκατανίκητη έπιθυμία να μάθω την τύχη μου. Ναι, σας τὸ υπόσχομαι!...

Τάτε ο Σιάλμ άνοιξε την έπιστολή και μου την έδωσε. Διάβασα τὰ εξής:

«Αγαπητέ μου έπαικόμη,

»Άν και συχνά με θυμώνεις, σέ σημείο πού μου έρχεται να σέ πνίξω, πιστεύω, όστόσο δτι είσαι πραγματικῶς φίλος μου, και δι' ή ύπηρεσίε, πού μου προσφέρεις είνε ειλικρινές. Αυτῆς όμως πρὸς τὸ παρὸν δέν μου χρησιμεύουν, γιάτι ή ύποθέσις μου πάνε περίφημη. Ένα μόνο πᾶγμα μ' ενοχλεί και με φοβίζει συγχρόνως: ή Ιουλίττα. Πολύ σωστά μου γράφεις, δτι μπορεί να μου άνατρέψη ξαφνικά δλα μου τὰ σχέδια.

Αλλά τί να κάνω; Νοιώθω μια άνόητη συμπάθεια γι' αὐτή, μια συμπάθεια άκατανίκητη. Η άτελειά της μου κόβει όλες μου τίς δυνατότιες. Δέν μπορῶ να τη δῶ να αλλοιῇ, χωρίς να πέσω σ'α πόδια της. Πιστεύεις πως είνε δυνατόν να διαφθαρή; Όχι, εὐν δέν την ξέρεις, ποτέ δέν θά διαφθαρή γιά χρήματα... Δες πως μπορεί καὶ από πείσμα να διαφθαρή... Ναι, αὐτὸ είνε πιθανώτερο. Ύπαρχουν γυναίκες πού κάνουν από θυμό δτι δέν κάνουν από έρωτα. Η Ιουλίττα είνε περήφανη, γι' αὐτὸ, θεοβάθηντα τελενταία. Άν άρρήσις να με κατηγορήσῃ σ' αὐτήν, άν της δώσεις να καταλάβη, πως είμαι άπιστος... ίσως!...

Αλλά σοῦ δοκίμαζω, δτι δέν μπορῶ να τὸ συλλογιστώ αὐτὸ χωρίς να σταραχτή ή ψυχῆ μου...

Δοκίμασε πάντως... Άν ξεπέση, θά την εφοφονήσω και θά την ξεχάσω γιά πάντα... Άν άντισταθί, ε, τότε, με την αλήθεια, βλέπουμε...

Όποιοδήποτε κι' άν είνε τὸ αποτέλεσμα των προσπαθειῶν σας, πρέπει να περμένο μια μεγάλη σμφορά ή έναν μεγάλο πόνο της καρδιάς.

—Τώρα, είνε ο Σιάλμ, όταν τελείωσα τὸ διάβασμα της έπιστολής, πᾶν να φέρω τὸ λόρδο Έδουάρδο.

Έγὼ έκρυσα τὸ κεφάλι μου μέσα σ'α χέρια μου κι' έπὶ πολλή ώρα έμεινα άφωνη κι' άκίνητη. Έπειτα, ξαφνικά, πετάχτηκα έπάνω, έκρυσά στὸν κόρφο μου τὸ τρομερὸ εκείνο γράμμα και χτύπησα τὸ κουδούνι γιά νάρθῃ ένας υπηρέτης.

—Πες στην καμαριέρα μου, είνε στὸν ὑπηρετῇ μόλις παρουσιάστηκε, να μου ετοιμάσῃ σέ πέντε λεπτά μια ταξιδιωτική βαλίτσα και να φέρῃ ο Πιπέ τη γονδολά.

—Τι θέλετε να κάνετε; ρώτησε ο Σιάλμ εαφνιασμένος. Πού σκοπεύετε να πάτε;

—Στοῦ λόρδου Έδουάρδου, καθώς φαίνεται! τοῦ άποκρίθηκα με μια πικρή είρωνεία. Έσὺ πήγαινε τώρα να τοῦ αναγγείλῃς δτι κείνός τὸ μάθῃ σου κι' οτι κάνω πτερά γιά να πετάξω σ' αὐτόν.

Τότε ο Σιάλμ κατάλαβε δτι τὸν χλεύαζα και υπάθηκε άναποφάσιτος, μη ξέροντας τί να κάνει.

Συγχρόνως έχω βγῆκα από την αίθουσα, χωρίς να προσφέρῃ άλλη λέξι. Φορέσα άμέσως μια ταξιδιωτική τουαλέτα και βγήκα από τὸ μέγαρο, ακολουθούμενη από την καμαριέρα μου, ή οποία κρατούσε την ταξιδιωτική μου βαλίτσα.

Τη στιγμή πού έμπαινα στη γονδολά πού είχε φέρῃ ο γονδολιέρης Πεπέ, ένιωσα ένα χέρι να με πιάη από τὸ έπαυφορι. Γύρισα και είδα τὸν Σιάλμ εξαιρετικά ταρμαμένο.

—Πού πάτε; με ρώτησε μ' αλλοιωμένη φωνή.

Έγὼ χάριχα πάλι έκείνη τη στιγμή, βλέποντας δτι τὸ πρόσωπό μου είχε χάσει τη συνηθισμένη του αδιαφορία κι' είχε γίνει χαλκοπράσινο.

—Πᾶν, τοῦ άποκρίθηκα, στο Μιλάνο, κι' έτσι χάνεις τὰ διακόσια-τρκόσια φορνιά πού θά σοῦ υποσχεθήκε ο Λεώνης γιά την έντιμη μεσολάθεσί σου!...

—Μια στιγμή! φώναξε εκείνος έξαλλος. Δος μου την έπιστολή τοῦ Λεώνη... Άλλοιώς, δέν σ' αφήνω να φύγης...

—Πεπέ! φώναξα τότε με όργη στο γονδολιέρη μου, απάλλαξέ με απ' αὐτὸν τὸν άβλο.

Όλοι οί ὑπηρετες τοῦ Λεώνη μ' αγαπούσαν γιά την καλωσύνη μου κι' ήταν άφοσιωμένοι σέ μένα. Χωρίς να πῇ λέξι, ο Πεπέ με άρπαξε από τη μέση και μ' έβαλε με θαυμαστή έπιδεξιότητα μέσα στη γονδολά, ενώ συγχρόνως έπορεύετο απότομα τὸ Σιάλμ, ο οποίος λίγο έλειψε να πέση στο νερό.

Η βάρκα άπομακρύνθηκε, ενώ ο Σιάλμ μου έριχνε ένα τρομερὸ βλέμμα μίσους.

(Άκολουθεί)

ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΕΠΑΝΩ : 'Η σύζυγος του διαδόχου της 'Ιταλίας πριγκίπισσα Μαρία του Πεδεμοντίου με τη μικρούλα κόρη της Μαρία-Γεωργία. — ΜΕΣΩΝ ΚΑΤΩ : 'Η γνωστή «βενέτα» Σίρλεϊ Γκρέι, την ώρα που γυρίζει το φιλμ «Ο Χρωματιστός Πέπλος». — ΔΕΞΙΑ ΚΑΤΩ : Τα παιχνίδια του φακού...

Νέοι λεοντίδες ενός μεγάλου θηριοτροφείου, προοριζόμενοι για τους Ζωολογικούς Κήπους της Εδράτης και της 'Αμερικής. — ΜΕΣΩΝ : Μία από τις σκηνές του φιλμ «Ο Χρωματιστός Πέπλος». — ΔΕΞΙΑ ΕΠΑΝΩ : 'Η Γκρέτα Γκάρμπο ή μεγαλύτερη καλλιτέχνης της εποχής μας, σε μία σκηνή του νέου φιλμ «Ο Χρωματιστός Πέπλος», χρησιμοποιώντας τις ειδικές φακούς, που την έτετρατοποίησαν κυριολεκτικά...

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΜΑ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΘΑΒΟΝΤΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ !

Η νεκροφάνειες, η ιστορία και η επιστήμη. Η πεθαμμένη γυναίκα του εμπόρου της Κολωνίας. Πώς την έσωσε ο νεκροφάνης που πήγε να κλέψει τα δαχτυλίδια της. Ζωντανοί που θάβονται ως νεκροί στους πολέμους και τις επιδημίες. Η νεκράστιας του Γάλλου στρατάρχη Όρνανό. Η τραγωδία μιας νέας από τη Βρετάνη. Τι κάνουν ή πολλές συζητήσεις. Τι αποκάλυψε κατά την έκταφη των νεκρών του Κοιμητηρίου των Αθών στο Παρίσι, κτλ.

ΣΦΑΛΩΣ δεν υπάρχει χειρότερος επιδημίας από το να ιδιο κανείς στον ύπνο του ότι τον έθαψαν ζωντανό, μέσα σ' ένα στενό και σκοτεινό τάφο. Και δεν υπάρχει άνθρωπος που να μη σκέφθηκε ποτέ με αγωνία, ότι μπορεί να τον θάψουν χωρίς να έχει πραγματικά πεθάνει.

Είπε βάσιμος άραγε αυτός ο φόβος; Μπορεί κανείς να θεωρηθεί ως νεκρός, ενώ πράγματι δεν είναι; Δυστυχώς, ναι. Η ιστορία αναφέρει επανειλημμένα παραδείγματα για ανθρώπους που θάφτηκαν ζωντανοί, και η ιατρική δυστυχώς δεν είναι ακόμη εις θέσιν να πιστοποιήσει απόλυτως αν ένας νεκρός είναι σ' αλήθεια νεκρός ή διατηρεί ακόμη μέσα του ίχνη ζωής.

Αν θέλαμε να αναφέρουμε όλα τα παραδείγματα ανθρώπων που θάφτηκαν ζωντανοί, θα έπρεπε να γεμίσουμε δολιχέρηδες. Θα περιοριστούμε λοιπόν στα πιο χαρακτηριστικά και βεβαιωμένα.

Κατά το 1571, η γυναίκα ενός πλουσιού εμπόρου της Κολωνίας, βρέθηκε ένα πρωί αναισθητή μέσα στην κρεβάτοκάμαρά της. Επειδή δεν παρουσίαζε πια ίχνη ζωής, την νόμισαν για πεθαμμένη και την έθαψαν μαζί με όλα της τα κοσμήματα. Ο νεκροθάφτης όμως, που είχε ιδιό τα πολύτιμα χρυσαφικά της νεκρής, την ίδια νύχτα άνοιξε τον τάφο της, με τον ιερόσυλο σκοπό να τα κλέψει. Μα τα δαχτυλίδια της δυστυχισμένης γυναίκας δεν έβγαλιναν εύκολα από τα κοκκαλιασμένα δαχτυλίδια της. Γι' αυτό ο τυμωρόχος άρχισε να τα τραβάει με δύναμη κι αυτό ζύγνησε την δόνη νεκρή από τη νεκροφάνειά της. Αρπάχτηκε από το χέρι του νεκροθάφτη και εκείνος τρομοκρατημένος, με την ψυχή στα δόντια, έφυγε τρέχοντας για να σωθεί απ' τον βρυκόλακα. Αμέσως έπειτα η αναστημένη βγήκε από τον τάφο της, τυλιχτηκε στο σάβανο της και πήγε στο σπίτι της, απ' το οποίο την είχαν ξεπροβοδίσει με θρήνους και με νεκρώσιμες ψαλμωδίες. Χτύπησε την πόρτα της και φώναξε έναν από τους υπηρέτες της με τ' όνομά του. Μα κι αυτός νόμισε πως είχε να κάνει με βρυκόλακα και τβέαλε στα πόδια αφήνοντας τη δυστυχισμένη γυναίκα να τουρτουρίζει έξω από την πόρτα.

Στο τέλος η φωνή της αναστάτωσαν όλο το σπίτι και κατέβηκε ο ίδιος ο άνδρας της, ο οποίος με δάκρυα χαράς δέχτηκε την γυναίκα του που γύριζε από τον κάτω κόσμο. Σε λίγες μέρες η αναστημένη συνήλθε εντελώς από τις μακάθριες περιπέτειές της και έζησε πολλά χρόνια ακόμη, προκαλώντας ως τον πραγματικό της θάνατο την περιέργεια και τον θαυμασμό όλου του κόσμου.

Στην εκκλησία των Αγίων Αποστόλων στην Κολωνία υπάρχει ένας πίναξ που παρουσιάζει την καταπληκτική αυτή ιστορία.

Κατά τους μεγάλους πολέμους και τις επιδημίες μέσα στα πλήθη των νεκρών, συμβαίνει συχνά να ταφούν κατά λάθος και ζωντανοί και μπορεί κανείς να αναφέρει εκατοντάδες δολιχέρηδες από παρόμοια παραδείγματα, αρχίζοντας από

Ο τυμωρόχος, τρομοκρατημένος, τβέαλε στα πόδια...

τον Φραγκίσκο ντε Σιδίλλ, ένα Νορμανδό ευγενή, ο οποίος σύμφωνα με τα ίδια τα λεγόμενά του «πέθανε τρεις φορές, άφτηκε τρεις φορές, και με τη βοήθεια του Θεού αναστήθηκε τρεις φορές».

Το περιεργότερο όμως περιστατικό είναι δίχως άλλο αυτό που συνέβη στον Γάλλο στρατάρχη του Ιαπολεοντος, ν' Όρνανό.

Κατά την υποχώρησι της Ρωσίας, μια βόμβα χτύπησε τον ν' Όρνανό, ο οποίος έπεσε από το άλογο του κι έμεινε άνητος με το πρόσωπο στο χώμα. Τον νόμισαν για νεκρό και ο πρίγκιψ Εϋγένιος διέταξε έναν από τους υπασπιστάς του, τον λοχαγό Τασέ, να θάψει τον στρατάρχη μέσα στο χιόνι. Ο Τασέ είχε κιόλας ανοιχτή, το πτώμα είχε τοποθετηθεί, όταν ένας από τους υπασπιστάς του ν' Όρνανό, ο υπολοχαγός Λά Μπερζ, που έλειπε ως εκείνη τη στιγμή, έφτασε και παρακάλεσε να του επιτρέψουν να μεταφέρει τον νεκρό του στρατηγού του στη Γαλλία και να τον θάψει εκεί. Έδωσαν λοιπόν τον πεθαμένο από τον τάφο κι ο Λά Μπερζ τον έφορτασε επάνω στο άλογο του. Την ώρα όμως που απομακρύνθηκε, μια σφαίρα χτύπησε θανάσιμα το άλογο, το οποίο σωριάστηκε χάμα μαζί με το ζωντανό και το νεκρό φορτίο του. Ιστέ αναγκάστηκαν να σηκώσουν το πτώμα του κακότυχου στρατάρχη και να το φορτώσουν σε μια σούτα, με την οποία μεταφέρθηκε διάφοροι πληγωμένοι.

Έξαρνα όμως οι πληγωμένοι με μεγάλο τους τρόμο και α περιγράφτη έκπληξι είδαν τον νεκρό ν' αρχίζει να κουνιέται. Έβγαλαν τις φωνές κι αμέσως έτρεξε ένας γιατρός, ο οποίος πιστοποίησε ότι ο ν' Όρνανό είχε ξαναζωντανέψει.

Ο Ναπολεών μόλις είχε πληροφορηθεί τον θάνατο του γενναίου στρατάρχη, όταν έτρεξαν να του πουν ότι ο νεκρός αναστήθηκε. Ο πρίγκιψ Εϋγένιος κι ο Τασέ δεν θέλησαν στην άρχη να πιστέψουν πως η αναστάσις ήταν αληθινή, έπαυθησαν όμως όταν είδαν με τα μάτια τους τον αναστημένο. Με μεγάλες φροντίδες και περιποιήσεις ο στρατάρχης, ο οποίος ήταν σοβαρά πληγωμένος, μεταφέρθηκε στη Γαλλία και εκεί έγινε γρήγορα εντελώς καλά και έζησε μάλιστα αρκετά χρόνια ακόμη.

Τέτοια περιστατικά συμβαίνουν πολύ συχνά και στις επιδημίες.

Στις 30 Σεπτεμβρίου 1878, σε μια επιδημία χολέρας που είχε εκδηλωθεί στη Βρετάνη, μια νέα εικοσπιδών έτων, ζύγνησε ένα πρωί με φοβερό πονοκέφαλο. Ο γιατρός που την εξέτασε είπε ότι είχε προσβληθεί από την τρομερή νόσο. «Ας το μισή μέρη η κατάσταση της άρρωστης είχε χειροτερέψει και τέλος τα μεσάνυχτα η δυστυχισμένη νέα έπαψε να αναπνέει».

Όλοι νόμισαν πως είχε πεθάνει, την έσάβανωσαν, και το έθαψαν. Είχε το ένα χέρι του γαντζωμένο στο καπάκι του φερέτρου, το οποίο του ήταν καταματωμένο και τα μάτια του άνοιχτά, με έκφρασι απερίγραπτης αγωνίας. Φαίνεται πως ο δυστυχής είχε κάνει άπεγνωσμένες προσπάθειες για να λυτρωθεί, αλλά η σωτηρία ήρθε πολύ άργα.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΠΕΔΙΛΑ

(ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪΝΕ)

Μια γάτα, γάτα πονηρή,
όσο γρηά και σταχτερή,
άλλαξε ξάφνου επάγγελμα κι έγινε παπουτούνια.
Έπει' ένα κατάστημα και το στολίζει φτίνα.
Και είχε σιά παλάτρου πολλά εκτεθειμένα,
από άτλας, από σαγρέ, και χρυσοκεντημένα,
ζευγάρια πέδιλ' απαλά,
χρώματα πλήθη, παρδαλά !
κι' απ' όλα ώρα-ότερον, ένα χρυσό ζευγάρι,
π' όποιο κορίτσι τβέλεπε, ποδούσε να το πάει.

Μια ποντικίν' άσπρουδερή,
εϋγενική, φανταχτερή,
περνάει απ' το κατάστημα, τηρά, ξανατηρά,
γυρίζει πίσω... σταματά... και λέγει της : «Κυρά
γατίτσα, καλημέρα σας! παρακαλώ, μου λέτε
πόσο εκείνο το χρυσό ζευγάρι εκεί πουλιέται;»

Κι' η γάτα ευθύς η πονηρά :
— «Καλέ όρίστε μια φορά...»

Έδώ εμβαίνουν και οι δύο ! Όρίστε, να ίδουμε
αν σας πηγαίνουν... στην ταμίν ; Ε ! πλέον θα τα βρούμε...
έ'ορίστε σας παρακαλώ,
»αθήσατε με το καλό».

Κι' η ποντικίνα η άκακη, η άσπρούλα, η
(μωρά,
λέφτει εις την παγίδα της ! Και μπαίνει
(μια χαρά,
μπαίνει και καλωάθεται, κι' απλώνει, πειά
(με χάρι
εις την τεχνίτρα το μικρό — μικρούλι της
(ποδάρι.

(Ήταν άθωα — ξέρετε —
και ήξερε να φέρεται...).

Άλλ' έχει δά, η γάτα μ' α πηδά και την
(αράζει,
στά νύχτα της την πνίγει, δυό και τρεις και
(την σταράζει.

Και το κεφάλι της ενώ
πληλίζει το τραγανό.

«Άσπρούλα μου — της έλεγεν — ά πλά-
(σας τρυφερό,
»μικρούλα μου πανάμωμη, — ά ! πού να σε
(χαρώ !

να σε νεκρή στα νύχτα μου, σαν παύσαι
(ποντικίνα,

και έννοια σου και τα χρυσά τα πεδύλα έ-
(κείνα

»στον τάφο σου τον άνδρικό,
»πουλί μου, έχω π' άφισώ,

κι' όταν ήχη' η σάλπαγγα Δευτέρας Πα-
(ροσσίας,

τότε τα βάζεις πιά και σ' με άλλας σου
(αμύρας...).

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ

Ποντίκι μου άσπρες, φίλες, άγάπη μου! και φάε' μου,
μην παύσεις! έτσι δά, στα μάτια του κόσμου.
Καλύτερα έπιπότες — άναστέ με — στη στάστα,
παρά με χρυσοκεντητά παπουτία από γάτα !

Μετάφρ. Ι. Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΥΛΟΥ

φισμένη απερίγραπτη αγωνία. Τα χέρια του και τα μπροστά του ήταν καταπληγμένα. Το ράσο του επάνω στις πλάτες ήταν κουρελιασμένο και στο κεφάλι του είχε ακόμη μαύρα σημάδια, πράγματα που έδειχναν φανερά τις υπερπληρωμένες προσπάθειες που είχε καταβάλει για να παραβιάσει τη σιδερένια πόρτα, η οποία τον έγυριζε από την κόσμο των ζωντανών.

Δυστυχώς κάθε χρόνο διαβάζουμε στις εφημερίδες παρόμοια περιστατικά και είναι και άλλα που δεν τα αναφέρουν ή εφημερίδες και πολλά που δεν γίνονται γνωστά, παρά ύστερα από πολλά χρόνια.

Αν η επιστήμη μπορούσε αλαθτικά να κρη, αν ένας άνθρωπος είναι νεκρός ή ζωντανός, τα περιστατικά αυτά θ' απέφυγαντο. Δυστυχώς όμως για την ώρα η επιστήμη δεν έχει ακόμη βρή τίποτε σχετικό. Το πρόβλημα όμως αυτό άπασχολεί σοβαρά όλους τους επιστήμονες και άς ελπίσουμε πως θα έρθη η ώρα που δεν θα γίνονται πια τέτοια τραγικά λάθη.

κάθως ήταν, άργησε δυό-τρεις ώρες να φθάση "Όταν έφτασε τέλος, διέταξε αμέσως να ανοίξουν το φέρετρο, μα ήταν πια πολύ άργα. Η δυστυχισμένη νέα ήταν πραγματικά ζωντανή την ώρα που την έθαψαν, γιατί το σάβανο της βρέθηκε κουρελιασμένο και τα χέρια της ματωμένα από τα χτυπήματα στο καπάκι του φερέτρου. Έπειδή όμως άργησαν να την βγάλουν από το φέρετρο, πέθανε—πραγματικά—τούτη τη φορά—από άσφύξια.

Η νευρικές ασθένειες προκαλούν συχνά παρόμοιες νεκροφάνειες και πολλοί θάφτηκαν ή κινδύνευσαν να ταφούν ζωντανοί ύστερα από μια δυνατή νευρική κρίσι.

Έδώ και μερικά χρόνια, μια νεαρή Γαλλίδα από τη Σαβοΐα, κινδύνεψε να ταφή ζωντανή κατά τον τραγικότερο τρόπο ενώ δεν ήταν ούτε άρρωστη καν. Επάθαινε συχνά νευρικές κρίσεις, κατά τις οποίες έχανε απόλυτως τας αισθήσεις της. Σε μια λοιπόν παρόμοια προσβολή, η λιποθυμία της ήταν διαρκέστερη από τις προηγούμενες και η ακινησία της, τόσο άπόλυτη, ώστε οι δικοί της την νόμισαν για πεθαμμένη. Την έτοιμασαν λοιπόν, την τυλίξαν στο σάβανο της, το οποίο, σύμφωνα με τη συνήθεια του τόπου, έγραψαν επάνω της και τοποθέτησαν τη νεκρή στο δωμάτιό της.

Η κηδεία ήταν σχεδόν έτοιμη, όταν μια φίλη της νέας, που μισάνοντας το θάνατό της είχε έρθει από ένα γειτονικό χωριό, έβλεπε να ιδι για τελευταία φορά το πρόσωπο της φίλης της και να την φιλήση προτού την θάψουν. Ξύλωσε λοιπόν τ' εσάβανο και άρχισε να φιλάει κλαίγοντας το πρόσωπο της πεθαμμένης, όταν έξαφνα της φαιηκε πως η νέα άνέπνεε. Ξετύλιξε τότε τη νεκρή από το σάβανο και άρχισε να της κάνει ένα σωρό περιποιήσεις, όπως κάνουν στους λιποθυμισμένους, ώσπου στο τέλος η ημεροπεθαμμένη συνήλθε εντελώς και σε λίγες ώρες είχε σηκοθή και μιλούσε με τους δικούς της, ενώ ο τάφος της την περίμενε ακόμη ανοιχτός.

Είσης ένας άπόστρατος Γάλλος αξιωματικός υπέφερε από έπιληψία. Σε μια προσβολή έπεσε τελείως ανείσθητος και παρ' όλες τις περιποιήσεις των δικών του, έστάθηκε άδύνατος να ανέλθη. Έτσι στο τέλος νόμισαν ότι πέθανε. Έγινε η κηδεία του, έψάλθηκε η νεκρώσιμη ακολουθία και μεταφέρθηκε στο νεκροταφείο για να ταφεί.

Μόλις όμως άπομακρύνθηκαν από τον τάφο οι συγγενείς του και οι φίλοι, κι' ενώ δεν είχε ακόμη σκεπασθεί ολόκληρος ο λάκκος, άκούστηκαν έξαρνα πνιγμένες φωνές να βγαίνουν μέσα από το φέρετρο. Οι νεκροθάφτες έμειναν έκπληκτοι, και όπως στην περίπτωση που αναφέραμε και παραπάνω, έχασαν πολύτιμη ώρα συζητώντας αν θάπρεπε να ανέβασουν το φέρετρο ή όχι. Με την συζήτησι πέρασαν πάνω από τρία τέταρτα, ώσπου τέλος άνοιχτηκε το φέρετρο. Ο δυστυχισμένος αξιωματικός βρέθηκε νεκρός, αλλά σε μια τέτοια στάσι, που δεν άφηνε καμμία αμφιβολία ότι ζούσε την ώρα που τον έθαψαν. Είχε το ένα χέρι του γαντζωμένο στο καπάκι του φερέτρου, το οποίο του ήταν καταματωμένο και τα μάτια του άνοιχτά, με έκφρασι απερίγραπτης αγωνίας. Φαίνεται πως ο δυστυχής είχε κάνει άπεγνωσμένες προσπάθειες για να λυτρωθεί, αλλά η σωτηρία ήρθε πολύ άργα.

Κατά τις έκταφες, τα πτώματα ανακαλύπτονται συχνότατα σε στάσεις που δείχνουν φανερά ότι είχαν ταφή ζωντανοί. Ο Γάλλος δόκτωρ Τουρβέ, ο οποίος για επιστημονικούς λόγους είχε παρακολουθήσει την γενική έκταφη που έγινε στο νεκροταφείο των «Αθών» στο Παρίσι, όταν έπρόκειτο να το χρησιμοποιήσουν για άλλους σκοπούς, είδε ένα πλήθος νεκρών, που είχαν μετατοπιστεί μέσα στο φέρετρό τους. Το συγκλονιστικό αυτό θέαμα το έκανε τόσο βαθεία εντύπωση, ώστε στη διαθήκη του έγραψε ολόκληρες σελίδες, που περιελάμβανον άποκλειστικά τα μέτρα τα όπια έπρεπε να λάβουν οι συγγενείς του πριν θάψουν για να εξακριβώσουν θετικά τον θάνατό του.

Ο συγγραφέας Λειορμάν, μαζί με πλήθος άλλα περιστατικά, αναφέρει και την περίπτωση ενός νεκρού Ιταλού πρίγκιπα, που το πτώμα του βρέθηκε γονατισμένο, με τα χέρια σχισμένα, πίσω από την πόρτα της κρύπτης, όπου είχαν τοποθετήσει το φέρετρό του κοντά στους νεκρούς των προγόνων του.

Ο ίδιος συγγραφέας αναφέρει και την τραγική περίπτωση ενός νεαρού μοναχού Ρικολέ, που είχε ταφή στην κρύπτη της εκκλησίας του μοναστηριού του, και ύστερα από ένα μήνα βρέθηκε πεσμένος επάνω στα πέτρινα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στην έξοδο της κρύπτης. Στα χαρακτηριστικά του ήταν ζωγραφ-

Ο νεκρός μοναχός Ρικολέ βρέθηκε, ένα μήνα μετά το ξανάτο του, στα σκαλιά της κρύπτης του μοναστηριού

ΝΟΤΙΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΥ

Ο ΚΛΗΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΜΙΑ νύχτα, ένας άνθρωπος χτύπησε την πόρτα του ξενοδοχείου του σπινό Πεπίτο, στην οδό Σαρμέντο. Η ώρα ήταν περασμένη και τα φώτα άρχιζαν να σβήνουν από τα διάφορα παράθυρα. Κι' αυτός ο ξένος είχε αφήσει το τσέκο και τη φανέλα του κάτω από το προσκεφάλό του και κοιμόταν μακριά.

Το Μπουένο - Άϊρες είχε παραδοθεί τότε στους κακοποιούς και στους λωποδύτες. Οι αστυφύλακες στις γωνίες των λεωφόρων και στα σταυροδρόμια κοιμόντουσαν όρθιοι. Το σκοτάδι ήταν παχύ και βαρύ.

Όσοι, ο άγνωστος δεν φαινόταν να έπηρεάζει από αυτό. Ήταν ήσυχος και είχε φτάσει ως το ξενοδοχείο του Πεπίτο με τη βεβαιότητα, ότι

δεν θα του συνέβαινε κανένα ατύχημα και ότι θα εύρισκε, εκεί πέρα, ένα καλό κρεβάτι για να ξεκουραστεί.

Κι' αλήθεια, τι είχε να φοβηθεί ο δόν Πέτρο ο Μπαργκόλα; Την γρήνη είχε μείνει στα κάτεργα. Και να που ξεαναγκάζονταν πάλι στο ξενοδοχείο του Πεπίτο, και να ζητήσει άσυλο. Ήταν μοιραίο να μη μπορεί να ξεφύγει από τη γοητεία της Κόντσα, της όμορφης Αργεντινέας, για την οποία φέρσε τη ροκίτη στολή του καταδίκου. Βέβαια δεν είχε κανένα παράπονο έναντι της. Ταχτικά του έπεσαν λεφτά για τα ταξίδια του. Μά ήταν διατεθειμένος μ' αυτόν τον παλάνθρωπο τον Πεπίτο και ήθελε να κανονίσει μια καλή τουξή λογαριασμούς του. Είχε μάθει, ότι ο παλιός φίλος του είχε απορροφήσει με βόλη την Κόντσα να εργαστεί για λογαριασμό του, μια και ο δόν Πέτρο βρισκόταν στα κάτεργα. Και φαίνεται, ότι και η Κόντσα από το πράγμα το εύρισκε λογικό, γιατί ποτέ σε κανένα γράμμα της δεν του είχε αναφέρει τίποτε.

— Έννοια σου και θα σε κανονίσω εγώ, μουρμούριζε αγανακτισμένος. Μά τον Σάν Μάτσο, τίποτε δεν θα μπορούσε να σε γλιτώσει από τα χέρια μου.

Και χτύπησε με δύναμη την πόρτα του ξενοδοχείου. Στόν οριζοντιό διάδρομο άκουστηκαν τότε βαρελά βήματα και μια ανδρική φωνή ρώτησε νυσταγμένα.

— Ποιος είναι;

— Άνοιξε δόν Πεπίτο, το φώναζε ο Μπαργκόλα. Έλα και μη φοβάσαι να σου πω όλη την αλήθεια σου...

Ο Πεπίτο άνοιξε το τζάμι της πόρτας για να δει καλύτερα τον επισκέπτη του. Την ίδια στιγμή ο δόν Πέτρο για ν' αποπειραθεί τον έβλεπε από τη μύτη. Ο Ξενοδόχος έβγαλε μια σταραχτική κρανηγή πόνοια που άνηλθεσε παράξενα στους έρμους διαδρόμους και έκανε τις ένοικους να πεταχτούν ημίγυμνες από τα δωμάτια τους.

— Άνοιξε, γέρο κολασμένο, του είπε ο δόν Πέτρο, αδιαφορώντας για τις θοές και τις διαμαρτυρίες του Πεπίτο. Βλέπω ότι δεν διάβασα καθόλου ν' άγκυράς σου τον παλιό φίλο σου.

— Είμαι ένα χαμένο κορίτσι, σενόρ Πέτρο! Μουρμούρισε ο Πεπίτο πρίνοντας τα μάτια του που είχαν διαρρεύσει από τον πόνο. Κόντευε να μου ξεκολλήσει τη μύτη και με κοροϊδευτείς καθόλου!

Ο Αργεντινός έσπρωξε την πόρτα δίχως ν' αναπνήσει και τον ρώτησε:

— Θέλω να δω την Κόντσα!

Ο Πεπίτο ανοιγόβλεψε τα μάτια του στενοχωρημένος.

— Η Κόντσα έφυγε, είπε τέλος στον φίλο του, όσο μπορούσε με άσχετους.

— Τι έκανε, λέει; ρώτησε αγριεμένος ο δόν Πέτρο. Και ποιος την άφησε να φύγει; Ποιος με προέβλεψε;

— Κανείς, του απάντησε ήσυχος ο Πεπίτο. Έφυγε μόνη της μ' έναν Έγγλεζο χηδό το δρόμο και δεν ξαναγύρισε στο ξενοδοχείο. Στο λόγιο μου, σενόρ Μπαργκόλα, Έφυγε χωρίς να πει τίποτα σε κανέναν... Τις έβρω εγώ αλλά αυτές τις φαντασιώσεις. Μόλις μπιστούν φαντασμένο πορτοφόλι, άγαπών παράφορα! Κι' ο Έγγλεζος φαίνεται ότι είχε πολλές λίρες.

— Βούλωσε το! φώναζε απειλητικά ο δόν Πέτρο. Δεν σου ρώτησα τη γνώμη σου, φρόντισε καλύτερα να μου βρεις ένα καλό δωμάτιο για να κοιμηθώ. Έχω πεθάνει από την κόπωση.

Ο Πεπίτο ξεφάντοθηκε βασιστά στον διάδρομο. Ο δόν Πέτρο ξάπλωσε στο σαλόνι και περίμενε. Μά η είδηση, ότι είχε γνωρίσει από τη φιλική ο φίλος της Κόντσας έκανε όλες τις ένοικους να τρέξουν εκεί πέρα, για να τον χαιρετήσουν. Ήταν

τριάντα όμορφες γυναίκες ξανθές, μελαχρινές, υπέρχες. Όλες τους αγαπούσαν αυτόν τον Αργεντινό, γιατί ήθελε να τις περιποιηθεί, τις δέχνη, όταν έβρισκε και να τους παρηγορήσει με μεγάλη νευρία.

— Καλώς ήρθες δόν Πέτρο, του ειχθήθηκε η κάθε μία. Δεν έρχομαι στο δωμάτιο μου. Εγώ να κοιμηθώ στο χαλί ή αν θέλεις, άνοιξε και έβλεπε από την πόρτα, φαινόταν τόσο νυσταγμένος.

— Ησυχία, κυρίες μου, τους είπε μ' αξιοσημείωτη ο Μπαργκόλα. Για ποιόν με παύετε λοιπόν; Ξεχάσατε ότι ο δόν Πέτρο δεν αγκαλιάζει να βγάλει μια όμορφη γυναίκα από το κρεβάτι της;

— Γιατί δεν θέλεις να μας τιμήσεις με την συντροφιά σου; διαμαρτυρήθηκαν εκείνες. Έμεινε, έβρισε, ποσο σ' αγαπούμε. Άλλωστε εσύ τις μας δεν είχες πει στη φιλική. Ναί, μάλλον από την Κόντσα τη λίστα σου. Καταλαδο ξένος είχε κατηγορηθεί το ξενοδοχείο που ήταν. Έκείνος έκανε, ότι δεν καυθάρισε γιατί φοβήθηκε τον άγνωστο. Απειδή ήταν ώπλισμένος και δυνατός. Μά εσύ τον αφήσεις από τον γυμναστή και τον κινύσεις καταγής. Ο Ξένος τραβήξε το πόδι του και τον κάρφωσε στο μαχαίρι που στην καρδιά του με τόση δύναμη, ότι πέφτασε από την πόρτα του και μετρίχηκε στο πάτωμα. Τα κτύπησε ο σενόρ Πέτρο. Καθώς βλέπει άσχημα, πάραυτα το σπινάκι.

Κι' αλήθεια στη μέση του σαλονιού υπήρχε μια σχημά.

Ο δόν Πέτρο άνοιξε ένα ποτήρι που του προσέφερε η Μανουέλα.

— Έμπερος, η τύχη θ' απορροφήσει που να κοιμηθώ. Φύγετε τριάντα κλήρους, όσες είσατε. Βάλτε άσχημα μ' ένα κήρυ για τον Πεπίτο.

Ο Ξενοδόχος που είχε γυρίσει στο σαλόνι, άκουγοντας τα τελευταία λόγια του δόν Πέτρο, διαμαρτυρήθηκε:

— Παρακαλώ, σενόρ, μην άστενέικα. Το δωμάτιο μου είνε το πιο φτωχικό απ' όλα. Έλεια σου έγω ετοιμάσει καλώς μια περίφημη μαμσα.

— Όχι, του απάντησε ξανά ο Μπαργκόλα. Θα κάνεις ότι σου λέω. Η κόρη θ' απορροφήσει που να κοιμηθώ. Μάλιστα να θα πρήξεις το κήρυ.

Η γυναίκες που είδισαν πολύ ειχαρήτη από τη διακένωση, λούσαν και περπατάν τον Πεπίτο για τον φόβο του. Έκείνος με μισή που έφερε άνακατερε τους κλήρους και τραβήξε έναν απ' αυτούς. Με χλωμύσε.

— Είνε ο άρρωστος του διαμαρτυρίου μου, είπε στον δόν Πέτρο.

— Βράδια, του απάντησε έρμινος. Άσε το πατόλι σου στο σαλόνι και πήγαινε να ξεπλύνεις στο χαλί της κάμαρας. Φρόντισε μόνο να μην φοβιάζεσαι, γιατί θα μ' αναγκάσεις να σου κόψω το λαμό! Άποψε θέλω ησυχία!

Και μ' αυτά τα λόγια έφυγε από το σαλόνι και πήγε να ξεπλύνει στο κρεβάτι του Πεπίτο.

Ο Ξενοδόχος, όταν έμεινε μόνος του, έβγαλε ένα στεναγμό. Βέβαια ο δόν Πέτρο ήταν φίλος του. Μά η πόρτα είνε πάντα κακός σύμβολος. Έπειτα πάλι μπορούσε να έβρει τι τον περίμενε. Καίτοι ο δόν Πέτρος, που προσκεφάλό του το μαχαίρι του. Και πράγματι, πήρε μια ποσότητα ναβάνια και με χίλεις ποσότητες γλίστρησε στην κάμαρά του και ξεπλύνει στο χαλί.

— Ησυχία! ούρλιαζε ο δόν Πέτρο. Δεν βλέπεις λοιπόν ότι μόλις μ' έβρισε ο έτνος.

Ο Πεπίτο τινάχτηκε στα σκεπάσματα που δεν μίλησε. Πέρασε μια ώρα. Το ξανά χέιλο είχε βυθιστεί τώρα σε μια βαθιά ησυχία. Ο δόν Πέτρο σερβίριζε στον πάρο.

Ο Πεπίτο δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Τον βασάνιζαν χίλεις σκέψεις. Καταλάβαινε, ότι ο έρμος του φίλου της Κόντσας πηγαίνε ο δόν Πέτρο. Τώρα, από δω και πέρα, ήταν υποχρεωμένος να δώσει πάλι βίλους τας έξαιτελισμούς του. Αν μπορούσε τούλάχιστον να γλιτώσει απ' αυτόν.

— Αν μπορούσε να τον σκοτώσει!

Μ' αυτές τις σκέψεις βασανίστηκε η νύχτα όλη. Σαρκαστικά πήρε την άποψη του Πράβλη της ναβάνια από το προσκεφάλό του και γλίστρησε μέσα στο σκοτάδι, όπου μπορούσε να δει καθαρά. Τέλος έφτασε στο κρεβάτι, σήκωσε το μαχαίρι του και με τόση δύναμη, ότι πέφτασε από την πόρτα του και μετρίχηκε στο πάτωμα. Τα κτύπησε ο σενόρ Πέτρο. Καθώς βλέπει άσχημα, πάραυτα το σπινάκι.

— Ησυχία! ούρλιαζε ο δόν Πέτρο. Δεν βλέπεις λοιπόν ότι μόλις μ' έβρισε ο έτνος.

Ο Πεπίτο τινάχτηκε στα σκεπάσματα που δεν μίλησε. Πέρασε μια ώρα. Το ξανά χέιλο είχε βυθιστεί τώρα σε μια βαθιά ησυχία. Ο δόν Πέτρο σερβίριζε στον πάρο.

Ο Πεπίτο δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Τον βασάνιζαν χίλεις σκέψεις. Καταλάβαινε, ότι ο έρμος του φίλου της Κόντσας πηγαίνε ο δόν Πέτρο. Τώρα, από δω και πέρα, ήταν υποχρεωμένος να δώσει πάλι βίλους τας έξαιτελισμούς του. Αν μπορούσε τούλάχιστον να γλιτώσει απ' αυτόν.

— Αν μπορούσε να τον σκοτώσει!

Μ' αυτές τις σκέψεις βασανίστηκε η νύχτα όλη. Σαρκαστικά πήρε την άποψη του Πράβλη της ναβάνια από το προσκεφάλό του και γλίστρησε μέσα στο σκοτάδι, όπου μπορούσε να δει καθαρά. Τέλος έφτασε στο κρεβάτι, σήκωσε το μαχαίρι του και με τόση δύναμη, ότι πέφτασε από την πόρτα του και μετρίχηκε στο πάτωμα. Τα κτύπησε ο σενόρ Πέτρο. Καθώς βλέπει άσχημα, πάραυτα το σπινάκι.

— Ησυχία! ούρλιαζε ο δόν Πέτρο. Δεν βλέπεις λοιπόν ότι μόλις μ' έβρισε ο έτνος.

Ο Πεπίτο τινάχτηκε στα σκεπάσματα που δεν μίλησε. Πέρασε μια ώρα. Το ξανά χέιλο είχε βυθιστεί τώρα σε μια βαθιά ησυχία. Ο δόν Πέτρο σερβίριζε στον πάρο.

Ο Πεπίτο δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Τον βασάνιζαν χίλεις σκέψεις. Καταλάβαινε, ότι ο έρμος του φίλου της Κόντσας πηγαίνε ο δόν Πέτρο. Τώρα, από δω και πέρα, ήταν υποχρεωμένος να δώσει πάλι βίλους τας έξαιτελισμούς του. Αν μπορούσε τούλάχιστον να γλιτώσει απ' αυτόν.

— Αν μπορούσε να τον σκοτώσει!

Μ' αυτές τις σκέψεις βασανίστηκε η νύχτα όλη. Σαρκαστικά πήρε την άποψη του Πράβλη της ναβάνια από το προσκεφάλό του και γλίστρησε μέσα στο σκοτάδι, όπου μπορούσε να δει καθαρά. Τέλος έφτασε στο κρεβάτι, σήκωσε το μαχαίρι του και με τόση δύναμη, ότι πέφτασε από την πόρτα του και μετρίχηκε στο πάτωμα. Τα κτύπησε ο σενόρ Πέτρο. Καθώς βλέπει άσχημα, πάραυτα το σπινάκι.

— Ησυχία! ούρλιαζε ο δόν Πέτρο. Δεν βλέπεις λοιπόν ότι μόλις μ' έβρισε ο έτνος.

Ο Πεπίτο τινάχτηκε στα σκεπάσματα που δεν μίλησε. Πέρασε μια ώρα. Το ξανά χέιλο είχε βυθιστεί τώρα σε μια βαθιά ησυχία. Ο δόν Πέτρο σερβίριζε στον πάρο.

Ο Πεπίτο δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Τον βασάνιζαν χίλεις σκέψεις. Καταλάβαινε, ότι ο έρμος του φίλου της Κόντσας πηγαίνε ο δόν Πέτρο. Τώρα, από δω και πέρα, ήταν υποχρεωμένος να δώσει πάλι βίλους τας έξαιτελισμούς του. Αν μπορούσε τούλάχιστον να γλιτώσει απ' αυτόν.

— Αν μπορούσε να τον σκοτώσει!

Μ' αυτές τις σκέψεις βασανίστηκε η νύχτα όλη. Σαρκαστικά πήρε την άποψη του Πράβλη της ναβάνια από το προσκεφάλό του και γλίστρησε μέσα στο σκοτάδι, όπου μπορούσε να δει καθαρά. Τέλος έφτασε στο κρεβάτι, σήκωσε το μαχαίρι του και με τόση δύναμη, ότι πέφτασε από την πόρτα του και μετρίχηκε στο πάτωμα. Τα κτύπησε ο σενόρ Πέτρο. Καθώς βλέπει άσχημα, πάραυτα το σπινάκι.

— Ησυχία! ούρλιαζε ο δόν Πέτρο. Δεν βλέπεις λοιπόν ότι μόλις μ' έβρισε ο έτνος.

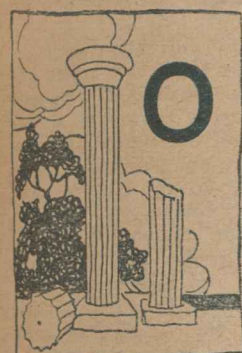
Ο Πεπίτο τινάχτηκε στα σκεπάσματα που δεν μίλησε. Πέρασε μια ώρα. Το ξανά χέιλο είχε βυθιστεί τώρα σε μια βαθιά ησυχία. Ο δόν Πέτρο σερβίριζε στον πάρο.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΑ

(Από το κάδο)

περίφημο βιβλίο του συνοδευόντος τον "Θωνα κατά την του στην Ελλάδα Βασιλέως Αξιωματικού Χριστοφόρου Νέζεφ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ελλην τρώγει κάπως περισσότερο το θράδυ, γενικά όμως στο φαγητό του δεν έχει μεγάλες αξιώσεις.

Πάντως, προς μεγάλη μου ικανοποίηση, είδα σε κάποια στιγμή στην αλλη μερικώς κοπέλλες που έτρεχαν κυνηγώντας τα κατοικίδια πουλιά κ' έναν κολλίγα που κρατούσε μια σουβλά να διευθύνεται προς τον κήπο. Επίσης πιά πέρα, μπρος στην πόρτα της κουζίνας, είδα μια νέα που μαδούσε ένα γάλο. "ΟΛ" αυτά φανέρωναν ότι γινόταν προετοιμασία συμποσίου.

Τέλος, κατά τις έντεκα, στρώθηκε το μακρό δρόμο τραπέζι και συγχρόνως άρχισαν να φτάνουν και πολλοί άλλοι ξένοι.

Ετσι, σε λίγο, όλοι οι συνδαιτυμόνες φτάσαμε τους τριάντα. Τότε ο κ. Νέζεφ μας προσέφερε να καθίσουμε. Αυτός κάθισε στη θέση του οικοδεσπότη, έχοντας δεξιά του το φίλο μου το γαρό κ' αριστερά του έμένα. Οι άλλοι κάθισαν όπου ήθελε ο καθένας.

Στο τραπέζι καθόντουσαν μονάχα άνδρες. Η οικοδεσποίνια με τις κόρες της, τις νύφες της και τις άλλες γυναίκες, θρίσκόντουσαν στο διπλανό δωμάτιο κ' από εκεί φρόντιζαν για την περιποίηση των ξένων.

Σαρκαστικά πολύ, βλέποντας ότι στο τραπέζι δεν υπήρχε κανένα άλλο ποτήρι, έκτός από ένα πολύ μεγάλο, που ήταν μπροστά στον οικοδεσπότη.

Μόλις λοιπόν άρχισε το γεύμα, πήλσιονσε η οικοδεσποίνια, κρατώντας μια στάμνα και γέμισε το ποτήρι αυτό με χρυσό-ξανθο κρασί. Ο Νέζεφ πήρε τότε το ποτήρι στα χέρια του και γύρισε προς το γαρό, που έκανε μια πρόποσι που δεν την κατάλαβα και το άδειασε μονορούφι.

Αμέσως η οικοδεσποίνια το γέμισε και πάλι κ' ο σύζυγος της το προσέφερε στο γαρό, λέγοντάς του αυτές τις λέξεις:

— Καλώς όρισστε!

Ο γαρό, που ήταν περίφημος ζυθοπότης, νομίζοντας πως το κρασί που έπινε ήταν έλαφο σαν τη μύτρα, το άδειασε κ' απότο μονορούφι κ' έτσι το ποτήρι, έξ αριστερά προς τα δεξιά, πέρασε απ' όλους τους συνδαιτυμένους, καθένας απ' τους οποίους, καθώς το άδειασε, μας χαιρετούσε λέγοντας:

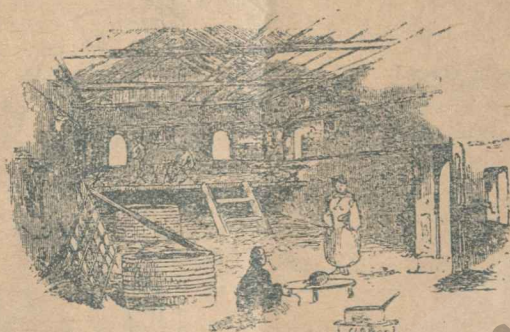
— Καλώς όρισστε!

Η περιφορά αυτή γινόταν τόσο γρήγορα, ώστε, αν και ήμουν τελευταίος, έπει από μια στιγμή, ήρθε η σειρά μου να πιά. Αποόρα πολύ γιατί το χαβιάρι, η σαρδέλλες και τ' άλλα όρεκτικά είχαν έρεθίσει τον ούρανίσκο. Ήπια λοιπόν απλώς και χωρίς να πάρω ανάσα ως την τελευταία σταγόνα το μερίδιό μου. Καθώς έπινα, ένοιωθα μεγάλη ήδονη, αλλά σε λίγο ανέληθην ότι το κρασί που είχα πιη μου έπεφτε πολύ και ότι αν έπινα περισσότερο, θα μεθοόσα. Το κρασί της "Ανδρούς" είνε θαρπύτα και κατά τα δυο πρώτα ποτήρια δεν πίνεσαι, γιατί έχει μια γεύση χλωμύας, την οποία χάνει στο τρίτο.

Ο γαρό, όσο-όσο θέλωσε να συναγωνιστή με τους "Ανδρούς" στο ποτό, μά δεν άρχισε να την πάει. Με το τέταρτο ποτήρι έγινε τόσο έλεινός, ώστε αναγκάστηκε να τον μεταφέρουν σ' ένα κρεβάτι.

Όταν, κατά τις τρεί - το πρωί, άνεθηκα στον πύργο, για να πάω στο δωμάτιο που μου είχαν όρισει για ύπνο, το λαμπρό φως της σελήνης, περνώντας άνω-κάτω απ' τις κορυφές των κυπαρισσιών, έμπαινε από το ανοιχτό παράθυρο και πλημμύριζε το δωμάτιο. Κάτω, μέσα στις ροδονές του κήπου, άκουγόταν το γλυκύτατο τραγούδι των άηδονιών και με το θείο αυτό ναούρισμα δεν άργησα ν' αποκοιμηθώ.

Σηκώθηκα όμως πολύ νωρίς, γιατί με γύπνησαν η θερμές αχτίνες του

Εσωτερικό σπιτιού στην "Ανδρού" (Σκίτσο ξένου περιηγητή)

Η "Ακρόπολις" (Σκίτσο ξένου περιηγητή)

καλοκαιριατικού ήλιου, πέφτοντας επάνω στο κρεβάτι μου. Μείναμε φιλοξενούμενοι στο σπίτι του άρχοντος Νέζεφ, τρείς ακόμα ημέρες κ' έπειτα φύγαμε με γαδουράκια για την πόλη της "Ανδρού", όπου νοικιάσαμε ένα κατί και ξαναγύρισαμε στον Πειραιά.

ΙΑ.

ΣΤΗ ΛΕΒΑΔΕΙΑ. ΤΟ ΠΛΗΘΗΜΑ ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ ΜΠΡΟΥ-ΤΣΕΤΤΙ. ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΟΠΛΑΡΧΗΓΟΥ ΜΑΜΟΥΡΗ.

Όταν ξαναγύρισαμε στον Πειραιά, το απόσπασμά μας μ' έπικεφαλής το λοχαγό Μπουρτσέτι διατάχθη να πάει στη Λεβάδεα. Έπειδή ήταν νύχτα, όλοι φτάσαμε κοντά στην πόλη αυτή κατασκηνώσαμε στ' ύπαιθρο, σε ένα θαλάσσι, μέρως κοντά στην Κωπαΐδα.

Βαθεία σιωπή άπλωνόταν στον κάμπο και μονάχα που και που άκουγόταν το κρώξιμο κανενός νυχτοπουλιού. Είχαμε άναψη μια μικρή φωτιά κοντά στην οποία καθόμασσε ο λοχαγός Μπουρτσέτι κ' εγώ. Σε μια στιγμή, ο λοχαγός διατάξε τον ύπνηρτή του να του έτοιμάσει καφέ κ' εγώ, έπειδή νύσταξα και δεν ήθελα να κοιμηθώ, σηκώθηκα και άρχισα να κάνω θόλτες γύρω στην κατασκηνώσι μας.

Δεν είχαν περάσει ούτε δέκα λεπτά, όταν ξαφνα άκουσα τον έπιλοχία μας να φωνάζει και να ρωτάει που ήμουν.

Τον προσκάλεσα και τον είδα να φτάει με μια απερίγραπτη άγνοια, ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

—Πρός Θεού! μου φώναζε. Τρέξετε, κύριε ύπολοχαγέ... Ο λοχαγός πνίγεται...

—Γιατί;

—Δεν έβρω...Του πονάει φριχτά ο λαιμός του.

Έτρεξα τότε κοντά στη φωτιά και θρήκα το λοχαγό Μπουρτσέτι κ' έλεει: νη κατ'άσασα, μελαγχολμένο στο πρόσωπο ν' άσπηνή με δυσκολία. Όλοι οι στρατιώτες, που είχαν έυνηθήσει στο μετ'ό, τον περιστοιχίζαν κατάληκτοι και άφωνοι.

—Τι συνέβη; ρώτησα.

—Δεν ξέρουμε, μου άποκοιήκα.

Ο ύπνηρτης του λοχαγού μου είπε τότε, ότι του είχε φέρι ένα ποτήρι νερό, το οποίο και ήπιε. Άλλα άμέσως ο λοχαγός έφώνισε, ναώθοντας κάτι να τον άγκυλώνη στο λαμό κ' άρχισε ν' άσπηνή με μεγάλη δυσκολία.

Μόλις άκουσα τα λόγια αυτά, πήρα το ποτήρι με δύο νερό είχε άπομεινι μέσα και τότε θρήκα την έξηγησι του μυστηρίου.

Φέρτε μου άμέσως άλάτι, φώναξα. Έρριξα το άλάτι που μουφταν σ' ένα ποτήρι με νερό, το άνακάτεψα και άδειασα το μίγμα στο στόμα του λοχαγού. Άμέσως του ήρθε έμετός και έθρήκαν από το στόμα του δυο παχείες ββέλλες. Έτσι ο δυστυχισμένος μπόρεσε ν' άναπνέει έλεύθερα και σώθηκε.

Η αίτια του παθήματος του λοχαγού Μπουρτσέτι ήταν άλοφάνη. Έχει πη μαζί με το νερό και ββέλλες, από τις οποίες ήταν γεματή η λίμνη της Κωπαΐδας. Δυσ άπ' αυτές, του είχαν σταθεί στην άσχη του λάρυγγος και ρουφώντας το αίμα του, είχαν φουσκώσει.

Έτσι δεν τον άσπηναν ν' άναπνέει, το δυστυχισμένο και ο λοχαγός λίγος έλειψε να πνιγεί, αλλά το άλατισμένο νερό τον έσωσε.

Το φεγγάρι είχε βασιλεύσει πειά και μόνον ο Αδγαρινός έλαμπε πάνω απ' το στερέωμα, όταν έμεις άνεθήκαμε άθόρυβα και άπαρηχητα στους λόφους που ήταν γύρω από τη Λεβάδεα. Έξαιτελισμός έτσι, γιατί είχαμε διαταγή να περικυκλώσουμε άπρόσπας τους άρχηγούς των παλληκαριών που βρισκόντουσαν στην πόλη αυτή και να τους συλλάβουμε. Κι' αυτό, γιατί σύνομα τούσαν κατά της άπείσευσεας για να την διάξουν και να ηρξουν, έπληκτο το νεαρό βασιλέα.

(Ακολουθεί)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

"ΠΡΟΣΕΞΕ, ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΟΥ!"

Μάρτιν Γκλόβερ κίτταξε σκεφτικός τη νέα γραμματέα του.

Η Ντόλλυ Μίντεν ήταν ένα χαριτωμένο κορίτσι είκοσι χρόνων, ξανθό και λεπτό. Αλλά, ενώ είχε τόσο όμορφο παρουσιαστικό, δεν έκανε για τη δουλειά της...

Όταν ο Μάρτιν την πήρε στο γραφείο του, της είχε πει :

—Θέλω η γραμματέας μου να είναι εξηλεκμένη διατυπώτριας, να ξέρει ορθογραφία και προ πάντων να είναι προσεκτική με τους πελάτες μου. Η εργασία μου των διαφημίσεων απαιτεί να φέρεται κανείς μαζί τους με διπλωματία...

Η μικρούλα κίτταξε τότε τον προϊστάμενό της με δισταχτικά τα γαλιανά μάτια της κι' απάντησε :

—Θαρρώ πως είμαι, δι' ούς χρειάζεται, μίστερ Γκλόβερ. Δεν φαντάζεστε πόσο μ' αρέσει η εργασία σας...

Τώρα όμως ο Μάρτιν συλλογίζταν πως πιθανόν να είχε κάνει λάθος πού την κράτησε.

Ο Μάρτιν Γκλόβερ ήταν ένας άραβος νέος, ύψηλός και κομψός. Έπειδή ήταν πολύ νέος ακόμη — ήταν μόλις είκοσιεπτά χρόνων — και ήθελε να φαίνεται ευδελτικός, έπαινε, όταν μιλούσε, ένα βαθύ και σοβαρό ύφος.

Έχουμε άλλα γράμματα για σήμερα ; ρώτησε η ξανθή διατυπώτριας.

—Όχι, απάντησε ο Μάρτιν απότομα. Έτοιμασε αυτά τα γράμματα που σου υπαγόρευσα και σε λίγο θα επιστρέψω να τα υπογράψω. Εγώ θα πάω μ'α στιγμή στο ατελιέ. "Αν στο διάστημα που θα λείπω με ζητήσει κανείς, πρόσεξε, κορίτσι μου, πως θ' απαντήσεις. Περιμένω τηλεφώνημα από κάποια δεσποινίδα. Να είσαι ευγενής μαζί της... Κατάλαβε...

—Μάλιστα, μίστερ Γκλόβερ. Μείνετε ήσυχος.

Όταν μετά λίγα λεπτά ο Μάρτιν επέστρεψε στο γραφείο του, η Ντόλλυ μιλούσε στο τηλέφωνο κι' ο νέος πρόφτασε ν' ακούσει τα εξής :

—...Μάλιστα, μίς Έδουαρντς. Μου είπε να σάς πω ότι η κατάσταση πολύ, μα δεν θα μπορούσε να γεμιαστεί μαζί σας... Μάλιστα, μίς, θα του το πω...

Η Ντόλλυ, χωρίς να προσέξει, α' απεγνωσμένα νοήματα που της έκανε ο Μάρτιν να κρατήσει άνοχη τη γραμμή, ακούμπησε το ακουστικό στη θέση του, και με κατάληξη αντίκρισε το θυμωμένο βλέμμα του προϊσταμένου της.

—Τι μου έφτιαξες, κορίτσι μου ; φώναξε ο νέος.

—Ήταν η μίς Έδουαρντς... τραύισε η νέα, ανοίγοντας διάπλατα τα άσπρα μάτια της.

—Τό ξέρω... Τηλεφώνησε για να μου πη ότι σήμερα βρίσκεται στο Λονδίνον και κι πάω να την πάρω από το ξενοδοχείο γ'ά να γεμιατίσω με μ'α...

—Ω, μίστερ Γκλόβερ !... Τι ξενιτος που είστε ! Πως το κατάλαβατε ; Άκουθώς αυτά τα λόγια μου είπε, απάντησε η Ντόλλυ, με ειλικρινή θανάση.

Ο Μάρτιν στέναξε μ' απόγνωση.

—Κορίτσι μου, είπε, δεν πρόκειται περί ξενιτιάδας. "Αν το ξέρω αυτό, το ξέρω απόλυτα γιατί μου το είπε η ίδια, όταν τηλεφώνησε χθες στην εξοχική βίλλα των Έδουαρντς... Ξέρεις ποιά είνε η Έδω Έδουαρντς ;

—Όχι, ξ' ; Λοιπόν, μάθε πως είνε η κόρη του μεγάλου εργοστασιαρχού νηματουργίας... Όκτω μήνες τώρα προσπαθώ να μου αναθέσει ο Έδουαρντς τις διαφημίσεις του εργοστασίου του. Και τώρα που κατορθώσα να γνωρισθώ με την κόρη του, κι' η ίδια μου δίνει ορατερού, εσύ... Θεέ μου, κορίτσι μου, της λές πως δεν μπορώ να γεμιατίσω μαζί της...

—Της το είπα, απάντησε με θέρη, επειδή μου είπατε πως θα φέγατε αμύρο για δυό μέρες κι' ότι, επειδή είχατε να μου δώσετε διαφορές οδηγίες, θα γεμιαίζαμε σήμερα οι δυό μας...

—Άκουσε, Ντόλλυ, είπε ο Μάρτιν. Ένα γεύμα με την κόρη ενός πλουσίου πελάτου, είνε σπουδαιότερο από μ'αρκές οδηγίες, τις οποίες μπορώ ν'α δώσω σ' οποιαδήποτε άλλη ώρα στη γραμματέα μου. Σε παρακαλώ τσες φορές να είσαι προσεκτική...

—Σου αρέσει αυτή η νέα ; ρώτησε η Ντόλλυ, αντί άλλης απαντήσεως.

—"Αν μ' αρέσει ; "Όχι. Είνε ένα κακομαθημένο κορίτσι. Αλλά η σημασία έχει ;

—Τότε γιατί να γεμιατίσετε μ' ένα κορίτσι που δεν σ'α αρέσει ;

Ο Μάρτιν προτίμησε να μ'η απαντήσει. Κι' όταν έπειτ' από λίγη ώρα, πήγε με τη Ντόλλυ σ' ένα μικρό εστιατόριο, ενώ γεννιάζαν, της είπε :

—Πρόσεξε στα λόγια μου, κορίτσι μου. Για να πετύχω μ'α επιτυχία διαφημίσεων, πρέπει να δίνω πάντοτε δίκιο στον πελάτη που έστω κι' αν αυτός έχει άδικο. Χρειάζεται διακριτικότητα και διπλωματία σ' αυτή τη δουλειά. Ίδιως στις γυναίκες, πρέπει να φέρομαι μ' ευγένεια, κι' όχι να τους λές πως έχω δουλειά και δεν εύκαρδ να τις λ'α...

Τώρα που θα γνωρισθώ στο γραφείο, αν στο διάστημα της απουσίας μου, έρθει κανείς να με ζητήσει, θα π'ης ότι την Παρασκευή, μ'α λ'ε επιστρέψω, θα φροντίσω άμέσως για τη δουλειά του.

Βγήκαν από το εστιατόριο κι' η νέα γύρισε στο γραφείο.

Αλλά η τύχη τάφερε πάλι έτσι, ώστε τη στιγμή που ο Μάρτιν επέστρεψε στο γραφείο του, η Ντόλλυ να μ'αλει στο τηλέφωνο.

—Μάλιστα, μίστερ Γκλόβερ, έλεγε η Ντόλλυ. Θα του το πω, αλλά ξέρω από πριν ποιά θ'απάντησέ του. Θα σ'α πη, όπως σ'α π'ηξε και ν'α λ'ε σε τέτοιες περιστάσεις : «Αυτή είνε η τελευταία μου λ'εξη, δεν ύποχωρώ». Ο προϊστάμενός μου, ξέρετε, είνε άνθρωπος μ'αγάλη αποστροφή. Όσοιδήποτε, θα του το πω, μίστερ Γκλόβερ, Καλημέρα σας !...

Ο Μάρτιν σωριάστηκε σε μ'α πολυθρόνα κι' έπιασε το κεφάλι του με τα δυό του χέρια.

—Κορίτσι μου, τραύισε, τί έκανες ; Αυτός ήταν ο Τζωρτζ Γκάρφιλντ, ο διευθυντής της Έταιρείας φτηνών υποδημάτων. Δυό μήνες τώρα τον κυνηγώ γ'ά να με αρνηθεί για τις διαφημίσεις της εταιρείας του. Μπορούσαμε να συμβάλουμε... Θα ύποχωρούσα στο τέλος. Και ν'α, τώρα, εσύ τον έδιωξες !...

—Άκουσε, Ντόλλυ, πρόσθεσε ο νέος αποσπαστικά. Φρόνισε να β'ης μ'α λ'ου εργασία... Δεν μου κάνεις καμ'α...

—Τι μου έφτιαξες, κορίτσι μου ; ρώτησε ο Μάρτιν.

ταυ αναθέσουν τις διαφημίσεις της Έταιρείας. "Αν το πετύχουν, έστω κι' αν αυτός έχει άδικο. Χρειάζεται διακριτικότητα και διπλωματία σ' αυτή τη δουλειά. Ίδιως στις γυναίκες, πρέπει να φέρομαι μ' ευγένεια, κι' όχι να τους λές πως έχω δουλειά και δεν εύκαρδ να τις λ'α...

Τώρα που θα γνωρισθώ στο γραφείο, αν στο διάστημα της απουσίας μου, έρθει κανείς να με ζητήσει, θα π'ης ότι την Παρασκευή, μ'α λ'ε επιστρέψω, θα φροντίσω άμέσως για τη δουλειά του.

Βγήκαν από το εστιατόριο κι' η νέα γύρισε στο γραφείο.

Αλλά η τύχη τάφερε πάλι έτσι, ώστε τη στιγμή που ο Μάρτιν επέστρεψε στο γραφείο του, η Ντόλλυ να μ'αλει στο τηλέφωνο.

—Μάλιστα, μίστερ Γκλόβερ, έλεγε η Ντόλλυ. Θα του το πω, αλλά ξέρω από πριν ποιά θ'απάντησέ του. Θα σ'α πη, όπως σ'α π'ηξε και ν'α λ'ε σε τέτοιες περιστάσεις : «Αυτή είνε η τελευταία μου λ'εξη, δεν ύποχωρώ». Ο προϊστάμενός μου, ξέρετε, είνε άνθρωπος μ'αγάλη αποστροφή. Όσοιδήποτε, θα του το πω, μίστερ Γκλόβερ, Καλημέρα σας !...

Ο Μάρτιν σωριάστηκε σε μ'α πολυθρόνα κι' έπιασε το κεφάλι του με τα δυό του χέρια.

—Κορίτσι μου, τραύισε, τί έκανες ; Αυτός ήταν ο Τζωρτζ Γκάρφιλντ, ο διευθυντής της Έταιρείας φτηνών υποδημάτων. Δυό μήνες τώρα τον κυνηγώ γ'ά να με αρνηθεί για τις διαφημίσεις της εταιρείας του. Μπορούσαμε να συμβάλουμε... Θα ύποχωρούσα στο τέλος. Και ν'α, τώρα, εσύ τον έδιωξες !...

—Άκουσε, Ντόλλυ, πρόσθεσε ο νέος αποσπαστικά. Φρόνισε να β'ης μ'α λ'ου εργασία... Δεν μου κάνεις καμ'α...

—Τι μου έφτιαξες, κορίτσι μου ; ρώτησε ο Μάρτιν.

—Ήταν η μίς Έδουαρντς... τραύισε η νέα, ανοίγοντας διάπλατα τα άσπρα μάτια της.

—Τό ξέρω... Τηλεφώνησε για να μου πη ότι σήμερα βρίσκεται στο Λονδίνον και κι πάω να την πάρω από το ξενοδοχείο γ'ά να γεμιατίσω με μ'α...

—Ω, μίστερ Γκλόβερ !... Τι ξενιτος που είστε ! Πως το κατάλαβατε ; Άκουθώς αυτά τα λόγια μου είπε, απάντησε η Ντόλλυ, με ειλικρινή θανάση.

Ο Μάρτιν στέναξε μ' απόγνωση.

—Κορίτσι μου, είπε, δεν πρόκειται περί ξενιτιάδας. "Αν το ξέρω αυτό, το ξέρω απόλυτα γιατί μου το είπε η ίδια, όταν τηλεφώνησε χθες στην εξοχική βίλλα των Έδουαρντς... Ξέρεις ποιά είνε η Έδω Έδουαρντς ;

—Όχι, ξ' ; Λοιπόν, μάθε πως είνε η κόρη του μεγάλου εργοστασιαρχού νηματουργίας... Όκτω μήνες τώρα προσπαθώ να μου αναθέσει ο Έδουαρντς τις διαφημίσεις του εργοστασίου του. Και τώρα που κατορθώσα να γνωρισθώ με την κόρη του, κι' η ίδια μου δίνει ορατερού, εσύ... Θεέ μου, κορίτσι μου, της λές πως δεν μπορώ να γεμιατίσω μαζί της...

—Της το είπα, απάντησε με θέρη, επειδή μου είπατε πως θα φέγατε αμύρο για δυό μέρες κι' ότι, επειδή είχατε να μου δώσετε διαφορές οδηγίες, θα γεμιαίζαμε σήμερα οι δυό μας...

—Άκουσε, Ντόλλυ, είπε ο Μάρτιν. Ένα γεύμα με την κόρη ενός πλουσίου πελάτου, είνε σπουδαιότερο από μ'αρκές οδηγίες, τις οποίες μπορώ ν'α δώσω σ' οποιαδήποτε άλλη ώρα στη γραμματέα μου. Σε παρακαλώ τσες φορές να είσαι προσεκτική...

—Σου αρέσει αυτή η νέα ; ρώτησε η Ντόλλυ, αντί άλλης απαντήσεως.

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΑΝΤΗΣΕ...

Απάντησε ρε θήλεο, άνιερν κι' άνιλεο

πλλούς λεθέντες γνώριες, σάν λόγου μου στην Πλάκα

καί π'ης καί παραστράτες καί π'ης καί μ' απάτηες,

με τόν Άντρίκο της μαμμής καί τόν Μικέ τόν τράκκα;

Όχι, π'ως τόν πανεύομαι καί τόν περφηανεύομαι,

άλλά γιό τ'α φιλάκια μου καί τ' άγκαλιάσμα ά μου,

τά γούναα πιανόντουσαν, σ' ομάδες χωρίζοντουσαν,

κι' άνοιγαν πετροπόλεμο, μέσα στη γειτονιά μου!

Όλα τ'α θρωμοθήλκα, ένθλκα κι' άνθλκα,

περνούσαν σ'ε παρέλασι έξω από την ταβέρνα

ν' ακούσουν την κορώνα μου, στόν άμανέ, κοκόνα μου,

πού την άκομπανάριζε, τρεμουλιαστά, ή λατέρνα...

Άλλύγιτος, σάν πέρναγα κ' εύθους σάν τόν Δερβανάγα

σε πέρτες καί παράθυρα τρέχαν να με προφτάσουν

ή έγγαμες κ' ή λ'εφτερες καί προ παντός ή δεύτερες

κι' από τόν «φοτό» με μούσκευαν, γιό να μ'η με ματιάσουν!

Η μήπως είνε ψέμματα, —πές, ναί, πριν μπώ σ'α αίματα!...

μ'α παντρεμένη κάποτε, πού γέννα καρτερούσε

καροί της, γιό να με τηρά, π'ως μούσκοφε μιστό, ή κυρά,

γιό να μού μοιάση τόν παιδί, πού μέσα της κρατούσε;

Καί ποιά δεν με γουστάρισε καί δεν με κορτεζάρισε

καί ποιά δ'ε λιγοθύμισε σ'α χέρια μου, αίμοδόρα,

καί έξ αίτίας μου, μωρή, γιό πές μου μέσα σ'α Ψυρή,

ποιός είνε τάχα σ'ιγούρος γιό την τιμή του τώρα ;

Έσο μονάχα δρέθηκες καί π'ης καί υπερδ'εήθηκες,

σε ξένα μπράτσα κι' άγκαλίες, γιό να μ'ε ξευτελίσεις...

Άν έννοιωσες τόν λάθος σου καί πέρασε τόν πάθος σου

καί πίσω σκεύεσαι να β'ης, π'ως να κοινωνήσης!

Η ΔΡΟΣΟΥΛΑ

Η Δροσούλα, τ'α κακότυχο κοράσι, τριανταφυλλό κ'ουφά μεγαλωμένο,

τάχε υπ'έλει με τόν γιό τ'α μ'αράμπα Βλάση,

τόν άμορφοτό, τόν Μίχο, τόν χαμένο...

Η Δροσούλα, μες τ'α πλούτη, μες τ'α χάδια, με τ'α μ'αρά τ'α σ'ουρά τ'α ματοκλάδια,

ήταν πάντα βασκαυμένη σ'α κρεβάτι,

—Τη Δροσούλα, π'ως την έπιασε τόν μάτι!

Ένα θρόνο, από κείνα κεί τ'α θρόνα, πού καλάζεται ή ψυχή γιό λίγα χάδια—

είχε δώσει σ'α καλό της...—μ'α κοπέλλα, τί μ'ας δίνει, σ'ιης αγάπης της την τρέλλα ;

Μ' από τότες, όλο πίκρες κι' όλο πόνοι!...

Ο Μιχάλης, π'α, την είχε άπαρητήσει κ' ή Δροσούλα καταφρονεμένη, μόνη,

τό παιδί της ξενοδούλευε να ζήση...

Σ'α χωριό, ένα γλυκοχαράμι, τη θ'ού, πού ένόπλωνε, την είχαμε ρωτήσει:

« Άν γυρνούσας τ'α χρόνια πίσω πάλι, ποιόν θ' αγάπας;... » καί είπε: « Τόν Μιχάλη... »

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

πα θα έφτανε ο μίστερ Ντήκον στο γραφείο του.

—Είμαι ο μίστερ Ντήκον, είπε ο νεοφερμένος, μπαίνοντας στο γραφείο.

—Ω, κι' έλάτε λοιπόν ! φώναξε η Ντόλλυ πρόσχαρη. Ο μίστερ Γκλόβερ σ'ε περιμένει ως τώρα. Αλλά, καθήστε, θα επιστρέψω άμέσως.

Μετά δέκα λεπτά ο Μάρτιν επέστρεψε βιαστικός κι' άνησυχός. Βοή-νε την πόρτα κ'ε-στη κι' άκουσε από μέσα θυμίες. Κάποιος άνδρας βροχώνταν κλεισμένος με τη Ντόλλυ στο γραφείο του.

—Διάβολε !... μουμούρισε ο νέος. Μήπως άρχισε να μού κουβαλά τ'α φλέτ της, την ώρα που εγώ λείπω ; Ά ! όλα κι' όλα, αυτό δεν θα τόν επ'αρέσσει.

—Ω !... έλεγε η Ντόλλυ. Σ'α β'οίρω, αλήθεια, πολύ ξ'απνο !...

Ο Μάρτιν άνοιξε απότομα την πόρτα καί στάθηκε κατάπληκτος. Θ'έ μου, ήταν ο μίστερ Ντήκον. Κι' η Ντόλλυ τόν είχε π'η «πολύ ξ'απνο !»

—Αλλά, Γκλόβερ, είπε ο Ντήκον, ένας άσπρομάλλης συμπαθητικός άνδρας. Άρρησα να έρθω, φίλε μου, γιότι δεν πρόλαβα τόν πρωινό τ'αίνον. Η γυναίκα σου μ'α ελπε πως πήγες σ'α τ'α κοριό καί μ'α κ'α-τησι συνταγμα.

—Η γυναίκα μου ; τραύισε ο Μάρτιν, μη πιστεύοντας σ'α αυτά του.

—Δεν χρειάζεται να μ'α την συστήσης γιό να τόν καταλάβω, φίλε μου. Ποός νέος θα μπορούσε ν'αρη τέτοια χαριτωμένη γραμματέα καί να μ'η την έρωτευθ'η ;...

Η Ντόλλυ χαμογέλασε με τόν άθωο ύφος της κι' είπε :

Ο μίστερ Ντήκον μ'α διηγόταν πως τόν π'εσαν από τόν διαφη-μικό πρακτοριο Ουίλνι, γιό να τούς δώση τη δουλειά. Αλλά τούς έστειλε σ'α διάβολο με τόσο ξ'απνο τ'απότο...

—Μάλα !... Γιατί εγώ ξέρω πως γίνονται αυτές ή δουλειές, είπε ο Ντήκον. Αιότι ο γ'ελόιν μ' είχαν ζαλίσει με τ'α παζάρια που μ'α έκα-ναι. Ένώ εσύ φίλε μου, δεν ξ'επέφτης έσο. Στέκεις σ'α λόγο σου.

Κι' έτσι έξηγονται ή τ'α σ'ε επιτυχίες σου...

—Η... επιτυχίες μου ; τραύισε ο Μάρτιν.

—Ήθε προτίηρα ο μίστερ Γκάρφιλντ, έξηγησε η Ντόλλυ, κι' είπε ότι γιό να έμ'αμης σ'α πρώτο λόγο σου, θα π'η πως ξ'αχς πεποθήρη σ'αίνα που λές καί γι' αυτό δέχεται τις προτάσεις σου. Ήθε καί ο μίστερ Έδουαρντς κι' είπε ότι ή κόρη του έγινε έξω φρενών, γιότι άρ-νήθηκε να γεμιατίσει μαζί της. Γ'ελούσε καί ήταν έχαριστημένος...

Βοηέθηκε, είπε, όλους αυτούς τους νεαρούς, οι όποιοι νομίζουν πως γιό να έμ'αμης την δουλειά τους, θεωρούν άπαράτητο να στείλουν βουλό-δια στην κόρη του καί να φλερτάρουν μαζί της. Εύνηως, εσύ δεν εί-σαι έσο, είπε, τέτοιος γελοίος τύπος; καί την Παρασκευή, πού θα έ-πιστρέφης από τόν ταξείδάκι σου, θα έρθη γιό να κ'ερίση τη συμφωνία μαζί σου...

—Ασφαλώς είσαι ένας νέος με μέλλον, είπε ο Ντήκον. Διάβολε !... Δυό τέτοιες σοβαρές δουλειές, σ'ε διάστημα είκοσι ήεπτών, πού β'οίρω-μα έδω... Καί τώρα, ας μιλήσουμε καί γιό τη δική μ'α ιπόθεση, ή μά-λλον, έρχοσε να δειπνήσετε οι δυό σας μαζί μου ; Έσο θα μιλήσουμε π'α ελευθερά... Κυρία μου, πρόσθεσε ο Ντήκον, ο σ'αζυγός σας δεν εί-νε μόνον ένας νέος με άξια, αλλά είνε καί τυχερός, πού έχει τόσο χα-ριτωμένη γυναίκα... Λοιπόν, σ'ε μ'α ώρα, νεαροί φίλοι μου, σ'ας πε-ριμένω σ'α ξενοδοχείο μου.

Όταν έφυγε ο επισκέπτης, η Ντόλλυ είπε ντροπαλά :

—Μάρτιν, δεν φαντάζεσαι, β'β'α, πως εγώ είπα ότι είμαι τάχα γυ-ναίκα σου... Αυτός τόν ύπόθεσε, δεν ξέρω γ'αί. Αλλά, όταν είδα πως ή σ'αζυγ'α αυτή τόν εύχαριστούσε, τόν άφησα να τόν πιστέψη...

Ο μίστερ Ντήκον είνε ξ'απνος άνθρωπος καί με μεγάλη π'ερα, Ντόλλυ. Για να τόν π'η λοιπόν αυτό, θα π'η πως είχε δίκιο... Πάρε, λοιπόν, μ'α άπόφασι, άγαπητή μου, είπε ο νέος, άγκαλιάζοντας τρυφερά την ξανθή γραμματέα του. Η γυναίκα μου θα γ'ηνης ή... πάντως !...

Διάλεξε !...

—Ω, Μάρτιν, φώναξε η Ντόλλυ, με τρελλό γέλιο. Εγώ φυσικά προτιμώ να μ'αίνο κοντά σου, να είμαι γυναίκα σου καί να μ'α μά-θης τη διαφημιστική τέχνη. Την β'οίρω τόσο ξ'απνο !...

PAUL ERNST

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ Ο ΛΟΓΟΣ

Πολύ πρό του Χριστιανισμού, ο Κομφούκιος, ο μέγας φιλό-σοφος καί θρησκευτικός διδάσκαλος τών Κιντίνων, είπε:

—Η γυναίκα είνε τόν άριστοούργημα της δημιουργίας!

Ο Λέοσιγκ επίσης είπε:

—Η φύσις ή ίδια θέλησε, ώστε ή γυναίκα να είνε τόν άρι-στοούργημα της !

Ο Τέννισον όμως, διαφωνώντας, άνόμασε τη γυναίκα:

—Μικρότερον άθρωπο!

Ο Ούόσιγκτων "Ιρβιγκ, τέλος, είπε γιό τις γυναίκες:

—Μοδδθηκε συχνότατα ή εύκαρία, να παρατηρήσω τόν σ'ε-νος με τόν όποιο ή γυναίκες ύπομένουν τις πιο καταθλιπτικές αντίστροφες της τύχης... Τ'α δυστυχήματα εκείνα, τ'α όποια συν-τρίβουν τόν πνέυμα τού άνδρος καί τόν καταρρίπτουν, φαίνεται ότι έμ'αμ'ον δλη τη δύναμι καί την ένέργεια τού άσθενούς φύ-λου... Καί τού δίνουν τότε τέτοια άφοβία καί τέτοια άνόμωσι,

πού πολλές φορές πλησιάζει π'ός τόν Θεό!

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ

ΤΟ ΚΑΨΙΜΟ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΣΤΙΣ ΟΧΘΕΣ ΤΟΥ ΓΑΓΓΗ

(Μιά άριστοτεχνική περιγραφή του δια σήμου 'Ισπανού μυθιστοριογράφου Β. Μπλάσκο-Ιμπάνεθ)

Ο διάσημος 'Ισπανός μυθιστοριογράφος Βιθέντε Μπλάσκο-Ιμπάνεθ, δημοσίευσε, λίγο καιρό πριν πεθάνει, ένα τεράστιο βιβλίο παλαιολιθικών έποποιήσεων με τον τίτλο «Ο Γόργος του Κόσμου από έναν μυθιστοριογράφο». Από το έργο φέρουν αυτό το βιβλίο παραλαβάνουμε το παρακάτω κεφάλαιο, στο οποίο ο μεγάλος συγγραφέας μας χαρίζει μια παρασάτυχη εικόνα της θρησκολογίας των 'Ινδών και μία άριστοτεχνική περιγραφή του ανατριχιαστικού έθιμου της αποτέφρωσης των νεκρών :

Τα δάμα με μετέφερε, μαζί με αρκετούς άλλους ξένους περιηγητές στο Μπενάρες, την ιερά πόλη των Βραχμάνων. Την ημέρα εκείνη, όλοι οι πλοίοι περηνύριζαν για την εορτή του Γάγγη ποταμού του ιερού ποταμού των 'Ινδών. Συγχρόνως, η ημέρα εκείνη ήταν αφιερωμένη στην καύση των νεκρών.

Όλοι οι προσκυνητά, και οι πλοιοφόροι ακόμα έχουν αγοράσει ένα στεφάνι για να το προσφέρουν στον Γάγγη, εις ένδειξη λατρείας. Παντού είνε σκορπισμένα λουλούδια, — λουλούδια κόκκινα, κίτρινα, γαλάζια. Τ' άσπαστα νερά του ποταμού είνε και αυτά στολισμένα με πέταλα λουλουδιών. Σε άνωστά δεκά — δώδεκα μέτρων από την όχθη, βλέπεις να ξεδιπλώνεται μια πολύχρωμη άθρησμένη ταινία.

Το χαρούμενο φως του ήλιου δίνει ιδιαίτερη γοητεία στα πλήθη που είνε συγκεντρωμένα κατά μήκος της όχθης του Γάγγη. Κάνει να λάμπουν τα βαρέα βραχιόλια των γυναικών και να λαμσκόσουν τα χρυσά στήθια που φέρουν στο πρόσωπο.

Και δεν ανάρχει ούτε μια γυναίκα της άρροποσταμίας, όπου να μίν είνε συγκεντρωμένοι και ένας όμιλος λουσιμένων και προσευχομένων πιστών. Σε όρισμα μάλλον σημεία, το νερό του ποταμού εξασπνίζεται κυριολεκτικά κάτω από τα κεφάλια τους.

Ανάμεσα στη δάμα μας και στην όχθη, φαίνονται σαν να παρελαίνουν, ενώ στην πραγματικότητα στέκονται άκίνητα και άλλα πλήθη ανθρώπων βυθισμένων ως τους ώμους στα νερά του ποταμού, με τα βλέμματα σηλωμένα ψηλά, με την έπιμονή εκείνη που δίδει η μνήμη πάνω.

Η δάμα μας τους άγγίζει σχεδόν. Έκείνοι, όμως, δεν μά προσέχουν διόλου. 'Η προσεχική τού έρχε μεταφέρει σ' άλλους κόσμους...

Σαφνικά, μια άπερίγραπτη δυσωμία χτύπησε την μύτη μας. Δεν άόρησαμε να καταλάβουμε περί τίνος έπρόκειτο...

Σε μικρή απόσταση από εμάς ένα παλιό σύννεφο και μια δυνατή άσμη καιομένης ισχυρώς, μάς πληροφορήσαν ότι εκεί γινόταν ή άποτέφρωση των νεκρών. 'Η δάμα μας πέρασε, άρροποδώντας, μερως από τη μικρή απόσταση και τα σκαλιά της πένθιμης αυτής τοποθεσίας, όπου καύονταν τα πτώματα όλων των μερσάνων της Ινδίας χερσινόσου.

Τη μέρα εκείνη, πολλές φορές έκαίγαν ταυτοχρόνως. Μια στήλη καπνού καπνού περιέβαλε με άνεση όλη την πόση των νεκρών και των άναστόρων, που θρησνόντουσαν στο βάθος, και έκανε να μεγάλα αυτά οικοδομήματα να φαίνονται σαν να τρέμουν, έτοιμα να διαλυθούν. Ανάμεσα στις πυρές περιανσχνίζονταν άντρες μαυροί από την καπνιά, άρχοντας στη φωτιά λάδι με μεγάλες κοπιές. Άλλοι χτυπούσαν τα πτώματα με μακρά σιδερένια ραβδιά, τσάκιν τα κομμάτια τους, τα κομμάτιασαν κυριολεκτικά, για να γίνη μια όρα άόρητη ή άποτέφρωσης.

Αν και τα υπολείμματα των νεκρών άρχονταν συνήθως στον Γάγγη, στις μικρές παραμίες θα ήθε πάντοτε ένα πικρό στρώμα τέφρας, έσσης άκόμα. Τα πτώματα που κήσαν τελευταία, θαμνίζονταν τ' παλαιά άπακινάκια των σκαλών που ύποτεφρώθηκαν προηγουμένως.

Κάποις από τους συνεατάς μου δεν είνε το θάρος και τις δυνά-

μεις να παρακολούθηση από κοντά το θέαμα αυτό. Μείναμε όλοι στην άρροποσταμία, προσέχοντας να μη πατήσουμε τους σκελετούς και τα μσκαμμένα πτώματα που ήσαν σκορπισμένα δεκά κι' άριστερά. Συγχρόνως, κρατούσαμε το μαντήλι μας στη μύτη μας για να μη άναμψουμε με τις δηλητηριώδεις άναθυμιάσεις που σκορπίζονταν από τα πτώματα.

Όχτώ πυρές ήσαν άναμμένες. Και γύρω από τις πυρές αυτές ήσαν συγκεντρωμένοι διάφοροι ξητιανοί, άρροποσταμίες, παλαιά και λεπρά, με το σώμα τρυπημένο από βαθιές πληγές. Και όλα αυτά τα θλιβερά λείψανα ανθρώπων, παρακολούθησαν άόρητα το θέαμα της άποτέφρωσης, το θέαμα του θανάτου, παρηγορημένοι για τη δυστυχία, τους, με τη σκέψη ότι αυτό, τουλάχιστον, ζούσαν !.

Από μακριά μαντεύσαμε σε ποιά κοινωνική τάξη άντρες έκαίν, των οποίων τα πτώματα άποτεφρώνανε τότε. Θα ήσαν άναμνιόβιοι φτωχοί, άκού ή πύρα τους άπετελείτο από λίγα μονάχα ξύλα. Το πτώμα ενός από αυτούς σηκωνήσαν, με τα πόδια τετοιμένα έξω από τη φωτιά. Και από τα πόδια αυτά, τα σηκωμένα και μαυρισμένα από τις φλόγες, έστρεψε ένα δυσώδες λίπος. Οι πρωτότυποι νεκροθάφτες, οι άποτα ποτατοούσαν στο έργο αυτό, τρεμάζονταν τα πτώματα με τις τριάντες τους, που τις βύθιζαν ήπερα στα κομμάτια που έπεσαν έξω, για να μη πετάξουν και αυτά στο κέντρο της φωτιάς.

Η πένθιμη αυτή πυρκαϊά σκόρπισε ως την άρροποσταμία πυρές καπνιάς, που μάς έκαναν να άποσποχόμαστε με άσπωμα ήλιδας. Σαφνικά, ο βαρκάρης μάς συνέστησε να παρακολούθησουμε να διακρίνεται τελετή.

Μια από τις σκάλες που κατέβαιναν στον ποταμό, ήταν πασην από μια μακρύ, άτελείωτη άσολοθία. Ο βαρκάρης μάς έξηγη, ότι την παραμονή είχε πεθάνει στο Μπενάρες ένας άγιος άδρος, έκαυστός για τις άρετές του και τα θαύματα που έκανε — και ότι άπό κειτο να ρέουν τώρα το πτώμα του στον ποταμό.

Στο σημείο αυτό, όφελαι να κάνω μια διακρίση: Τα πτώματα των Ισών του Μπενάρες δεν άποτεφρώνονται. Τα πετάνε στον ποταμό για να παραμείνουν κωίνα στην ερήνη των υδάτων του Γάγγη. (Το περσόνιο αϊτού άπολαμβάνουν μονάχα τα παιδιά. Μα ή έσσηρη των υδάτων του Γάγγη είνε μια κοπτική μεταφορά πολύ κοινή. Στην πραγματικότητα, ο Ισός ποταμός είνε γεμάτος από περσόνια καίμινος — θαλάσσια τέρατα, είδος κροκοδείλου.

Ο βαρκάρης, ο όποιος έπρόκειτο να χρησιμοποιήσκει από λίγες έδραμα στους καίμινος του Γάγγη, φανότανε σαν να ζούσε άκόμα, όταν τον έβλεπες από μακριά. Το πτώμα του ήσαν καμνιστό σ' ένα χρυσό άντικλιντρο, σκεπασμένο με λευκά πέπλα. 'Η γεννήλα του, κάπσση και αϊνή, κατέβαν, κυμαστική ως το στήθος του. 'Η χοι μουσική και θρησκεινικών ήμνων γέμιζαν την άτμόσφαιρα. Τέσσερες πιστοί σήκωναν το άντικλιντρο και μπήκαν στον ποταμό, όπου τα νερά τσάκισαν στους ήμους του. Άφρησαν τότε το πολέμο φορτίο τους. Το άντικλιντρο έπέλεισε λίγο στην έπιάνεια και έσσηρη έκαυστήσε μαζί με το πτώμα.

Ο βαρκάρης πήγαινε στην άκονία ερήνη. Και οι καίμινος του Γάγγη θα χόρσταν άγιες σάρκες !

ΔΗΛΩΣΙΣ

Επειδή ή διενθύνη των περσικών μας δεν είνε προβλέπει την καταπληκτική έστηση των τριών πρώτων βιβλίων των δώρων μας

«ΚΑΤΟ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»
«ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»
και «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΟ»

και είνε κυκλοφορήσει έκαστον εις 20.000 άντιτύπων, τα όποια έστηλήθησαν, ήναγκασθή να προή εις άνατύπων αυτών, γά να έκαυστο ή τους άναγνώστας μας.

Τούτο όμως άσσηρησε άρετών χρόνων, άποσχήρησε τας υπογραμμάς μας έγκαταστήσεις και προκάλεσε καθυστέρηση στην έκτύπωση του τετάρτου βιβλίου μας

«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» του ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Ζητούμεν συγγνώμη από τους άναγνώστας μας διά την καθυστέρηση αυτήν, ή όποια όφελεται εις άνατερίττους τεχνικές δυσκολίας, και τους άποσχημα ότι εις το μέλλον δια τ' άλλα βιβλία μας θα κυκλοφορήσουν κανονικά, τους παρακαλούμεν δε να κρατούν τα σχετικά δελτία, τα όποια δημοσιεύονται εις το έξοφνίον. Πάντως, ή «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» θα κυκλοφορήσει περί τα μέσα Ιουνίου. Την άσσηρη ημέρα της κυκλοφορίας θα την προσδιορίσουμε εις προσεχές ήφελον.

Ο ήλιος άρχισε να όρχη ήχνη από πνοήσινες. Μέσα στην άσσηρηση αυτή έστη τα λουλούδια του ποταμού άρχισαν να σπάζουν και να σκορπίζον μια ιεροδία διαμα με κείνη που άναβήδον τα λουλούδια, τα όποια άρροποδώνταν πάνω στα μνήματα.

Και ο Γάγγης, του όποιου τα νερά άρχισαν να πρσινύζουν, σπάζον στην άπώσφαιρα όμεις ύγρασες, καίμινος ξύλου, πτωμασής, γυναικείον σώματος άρροποσινόμενα με γλασμά. Και όλος αυτός τις όμεις σπάζονταν ή δυσωμία των άποσών της πόλεως, που γινόνταν στον ιερό ποταμό.

Χιλιάδες άνθρωποι έμιναν άκίνητοι μέσα σ' άρροποσταμία νερά του Γάγγη. Θα έλεγε κανείς ότι έπρόκειτο περί μιας φρεσαστικής άσσηρησης, που άποσλειτο από πρσινύζοντες, που άποσλειτο από πρσινύζοντες, που άποσλειτο από πρσινύζοντες. Και όλοι αυτοί τα άμινονταν ότι ο καίμινος παραμινε σ' άπόσση άλγος μερσάνων. Αληθινόν τα πάντα, άποσσηρησιν οι από την προσεχική του.

Κάπου — κάπου, σπάζον το νερό και πνούν από το νερό του ποταμού, που είνε γεμάτο σκαμμένα λουλούδια και μικρά κομμάτια από άποσση σάρκες...

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ «ΓΟΗΣΗΣ»

ΠΩΣ ΝΑ ΓΙΝΩΝΤΑΙ ΩΡΑΙΕΣ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Ένα πολύ δένης και

κρετο άρρο της Μαϊ Γουέστ, της περιήμευ «γοήσσης» της ό-τεψ μισόκι-χώλ, για την ώμορφη τεψ γυναικείου πρσώπου)

ΙΑ φορά ήταν μια νέα άσσηρη, κακιά, με πνοή, ός σέφες και μια άξιοθαύμαστη έξυπνάδα που την χρησιμοποιούσε για να σκαρπίζη γύρω της τη συμφορά και το έγκλημα. 'Η έκαίνδινη αυτή γυναίκα ήσαν άρρογός μάς συμφοράς γκαγκστερ, που τρομοκρατούσαν τη Νέα 'Υόρκη. Οι έγκληματικοί σύντροφοί της τη θαμνίζανε και τη σεδόντουσαν γιατί ήσαν παρασάτη μορφομένη και ήθερε με την έγκληματική ευφρία της, να καταστρώνη τις σατανικώτερες σέδια και να έξασφαλή τη συμφορά της από τους κινδύνους της σπλήης. 'Επ' πλέον, από την πρώτη ματιά, που έρχον, καταλάβαινε άμείως ποιά πρσώματα είχαν μεγάλη άξια, ποιο ζωγραφικοί πίνακες σ' ένα σπιτι ήσαν πολύτιμοι και με τον πρσώπο ή έπιάνεια της συμφοράς της γινόντουσαν άσσηρησιν πρσώπων.

Μα έσσηρη, ένα θρόνι, της έτυχε μια παράσηρη περιπέτεια. 'Η άσσηρη αυτή νέα είνε πάει με τη συμφορά της σ' άπογμινιστή μια έσσηρη βίβλα. Την τελευταία όμεις στιγμή που έκανε να βή από το αϊνι, παρασάτησε και σκαρπινύξη το πόδι της. Οι πόνοι της ήσαν τόσο τρομεροί, άπτε οι δειλοί σύντροφοί της, για να μη προδοθούν από τις φωνές της, την παρατήσαν μόνη και έμιναν άρροτοι μέσα στη γύρα. 'Η νέα λοιπόν έμινε όλομινύνη, στη μέση του σπλινιού, σφαδάζοντας από τους πόνοους.

Ο ίσσηρης της βίβλας ήσαν ένας γέρος γιατρός, με καλή καρδιά, ο όποιος, όταν οι γκαγκστερ έφταναν και έτρεφε κοντά στην άρρογία της συμφοράς, δεν την παρέδινε στην άσσηρησιν, αλλά τη περιποιήθησιν να ήσαν παύει του. 'Ο γιατρός αυτός, είνε στο κέντρο της Νέας 'Υόρκης ένα από τα περιημότερα 'Ινστιτούτα Καλλνής, στο όποιο μόλις είνε σε πολλούς συναδέλφους του μαθηματα άσσηρησιν χειρουργικής. Ένδιαφέρθηκε λοιπόν από την πρώτη στιγμή για τη λοιπόττη και από πάντων για το πρόσωπό της. 'Η τρομακτική άσσηρησιν του που έκανε μεγάλη έντιπωση και από έσσηρη τη στιγμή πρσ την άσσηρησιν να το μεταμορφώση, να το κάνει όμορφο. 'Αν δεν μπορούσε να μεταμορφώση εκείνο το τέρας, ήθ' έσσηρησε ότι όλη ή άσσηρησιν χειρουργική του δεν έξηε τίποτε.

Πράγματι, από την άλλη μέρα, άρχισε να φεάγη το πρόσωπο της λοιπόττης και ύστερα από άλλεπάλληλες θαυματουργές έγγειρησες, κατέφθσε, πέλος να μεταμορφώση σε σοστό άγγελο εκείνο το άσσηρησιν τέρας.

Μα το περιήρη τώρα είνε ότι ή μεταμορφώση δεν έγινε μόνο στο πρόσωπο. 'Η νέα λοιπόττη, μάς είνε στον καθέτη το σπληνικό πρόσωπο που της είνε σπάζει ο γιατρός, χαμνέλασε για πρώτη φορά στη ζωή της. Και από τότε, άλλαξε, έγινε άλλος άνθρωπος, παρατήσε τη συμφορά της, άπσησε μια τρομακτική καρδιά και μια εύσσηρη και όγνηση και σήμε είνε ή περιήρη γυναικεία μας Βιοζίνια Ρ... το πρσινύσση στη Νέα 'Υόρκη άσσηρη «Βομπερτ Μ...»

'Η ιστορία αυτή με είνε σκαδάσση, κι' έμινε, τόσο πολύ, ός σπρόντισα να γνωρίσω αυτή την μεταμορφωμένη νέα και όμορφη, ότι πάλι λίγες γυναίκες έχουν την σπληνία της, την καλή καρδιά της και την άσσηρησιν της εύφριας. 'Η όμορφη καθώς βλέπε είνε και η κήνη και τα πρσινύσση θαύματα και γι' αυτό το άσσηρησιν σπάζει δηλητήρια από το αϊνιόσση γένους, γιατί θέλω να σπάζω μίσση για την γυναικεία άσσηρησιν.

Πρώτα από όλα, θέλω να δώσω μερικές σπληνές στα κορίτσια. Ένα μεγάλη πείρα στα έσσηρησιν της όμορφας και έλπίσση, ότι ή ύποδεις μου δεν πρσπει να άφηνουν καμιά γυναίκα άσσηρησιν.

Κορίτσια, μη δάρεστε ποτέ ή πρσινύσση. Το δάμμα του πρσώπου πρπει να είνε διακριτικό, λίγο και έσσηρη. Το πάλι και το σπληνικό δάμμα θα σπάζει γοή-

γορα. Προσέψτε τις καλλιτέχνες του θεάτρου. 'Η πρσινύσση έχουν ένα κήνιο και μαρμμένο δέμα στο πρόσωπο. Το πάλι θεατρικό δάμμα έχει καταστρέψει όλη την όμορφη τους, όλη τη φυσική όμορφη του, όλο το φυσικό χρώμα του. Και για να άναμψουν τη θέληση που έχασαν, άναμψόνται να δάφονται ήπερβολικά, παρασσηνίζοντας έτσι και τις άλλες γυναίκες.

Θα σπάζ άποκαλήρη κάτι που θα σπάζ κήνη έντιπωση. Κανένας «άσσηρη» του Χόλλινγτον, καμιά διάσημη «δεντέττα», δεν δάφεται έξω από το σπληνιό ! Αυτό είνε το μυστικό της αϊνίας νεότητος. Το μακνιάσση δηλητηριάζει την έπιάνεια και την μαρμνεί. Αυτό το έξορουν πάλι και ή, πρσινύσση και μεγάλες καλλιτέχνες, όπως ή Γελόρια Σθάσση, ή Μαίρη Πάκφοντ, ή Κόνστανς Μπέννι και γι' αυτό έχουν άσσηρη και σήμε ένα δροστικό πρόσωπο, σαν να είνε πάντα είνος χρόνιος.

Περσπτι είνε σ' άναφέρει ότι το σπληνιό και ή ζωή στον καθαρό άέρα, είνε άποκαλήρη για την διατήρησι της φρεσκάδας των χρωμάτων της όμορφας.

Μα και ή όμεις γυναίκες, έσσηρησιν που έχουν ένα κάπρη κορμιασμένο πρόσωπο, δεν πρπει να το κρβουν κάτω από την τεχνητή μάσκα ήπερβολικού μακνιάσσηματος. 'Η σπληνική χειρουργική άσσηρησιν, ή τόσο άσσηρη και τόσο εύκολη και πρσσηρη, δεν πρπει να φοβήση μια γυναίκα. Μα δεν πρπει μόνο αϊτό. 'Η φροντίδες για την όμορφη του πρσώπου πρπει σ' άρχίζον άσσηρησιν μετά την μεταμόρφωση. Κάθε όμεις γυναίκα πρπει να βή τον τύπο της όμορφας της, το χαρκτηριστικό θέληρη του πρσώπου της. Για άλλες είνε ένα σπληνικό χαμνέλο. Για άλλες πάλι είνε ένα όμορφο γέλιο. Το χαμνέλο και το γέλιο έκαίνδινον τα νεύατα. Μα πρπει, μια γυναίκα, να βή το κατάλληλο για το πρσώπο της χαμνέλο, όπως και το κατάλληλο γέλιο. Γι' αυτό δεν πρπει να φοβάται τον καθέτη. 'Ο καθέτης είνε ο καλύτερος σύντροφός της.

Επειτα, κάθε άλλη λεπτομέρεια της τουαλέτας σας, της κομψότητος σας, πρπει να έκαίνδινεται με το πρόσωπό σας. 'Η όμορφη του πρσώπου είνε ή βάσις για κάθε είδους γυναικείο σπάζ. Τα πάντα, η ρωμψή, το χρώμα, το σέδιο της τουαλέτας σας πρπει να διαπνται από την όμορφη του πρσώπου σας. Μην άσσηρησιν την μόδα στα τυφλά. Όλες ή πρσσηρησιν κομψές γυναίκες έχουν δικό τους χαρκτηρη.

Κάθε γυναίκα πρπει να δημορφή τη μόδα της.

Σήμερα δεν άπάρουν, δεν πρπει να άπάρουν άσσηρησιν γυναίκες. 'Υπάρχουν μόνο δυό κατηγορίες γυναικών: έσσηρησιν που έχουν δικό τους τύπο όμορφας, κι' αυτές είνε πρσσηρησιν σπληνικές και έσσηρησιν που έχουν μια κοινή όμορφη.

Η πρώτη φροντίση να μάθουν με ποιά τρόπο μαρμν καλότερα να έκαίνδινεται τα φυσικά χαρκτηριστικά τους. 'Η άλλες, είνε ή άσσηρησιν, έσσηρησιν δηλαδή που ενδιαφέρονται να φεάξουν μια πρσσηρη και διακριτική όμορφη, που δεν είνε ποτέ ή ίδια και που δεν τους δίνει ένα ίδιόσση θέληρη.

Γινετε φάρες ! Για να χαμνέλατε σπληνικά, πρπει να έσσηρησιν βέβαιες, πρσ έσσηρησιν όμορφες. 'Αλλάς το χαμνέλο σας δεν έχει καμιά γοητεία, καμιά λάμψη !...

Τέλος, ή έπιάνεια σ' άρροσση, πρπει να είνε πάντα ή διακριτική μέριμνα σας. Δεν άπάρουν, στο έσσηρησιν της όμορφας, καλίσση, πάντοτε έσσηρησιν, πρπει. 'Υπάρχουν μόνο γυναίκες ! Και ή γυναίκα, για να άρροσση πρπει να έκαίνδινει να μεταμορφώνονται διαρκώς σαν τις νεράδες.

ΜΑΙ-Υ ΓΟΥΕΣΤ

Η Μαϊ Γουέστ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ Τ' ΑΣΠΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ο πλήθος που είχε συγκεντρωθεί εκείνο το βράδυ στη μεγάλη αίθουσα των συναυλιών, επρόκειτο ν' ακούσει τον δημοσκόπο καλλιτέχνη να εκτελή ο ίδιος στο βιολί μερικές από τις καλύτερες συνθέσεις του. Από καιρό τώρα οι θαυμαστές του μουσικού περιμέναν ανυπόμονα τη βραδιά αυτή. Από την ημέρα που η εφημερίδες α-νήγγελλαν την συναυλία, όλοι ζούσαν με την προσδοκία του καλλιτεχνικού αυτού γεγονότος.

Όλα τα εισιτήρια είχαν κιάλια διατε- (θή. Μισή ώρα πριν αρχίσει η συναυλία, δεν υπήρχε ούτε ένα άδειο καθίσμα στη αίθουσα.

Στις έννιά ακριβώς χτύπησε ένα κουδούνι. "Υστερ" από λίγα λεπτά, η αίθουσα που σκέπαζε τη σκηνή σηκώθηκε σιγά-σιγά. Στη σκηνή δεν ήταν κανείς. Μά ο καλλιτέχνης δεν άφησε να εμφανισθεί, μαζή με τη γυναίκα του, ή όποια θα τον συνόδευε στο πιάνο. Ζωηρά χειροκροτή-μα α υπεδέχθησαν την εισόδου του. Όλοι φαινόταντο να μεθυσιάζονται προ-καταβολικά από την καλλιτεχνική συγκίνηση που θα δοκιμάζαν σε λίγο.

Όστόσο, υπήρχε στην αίθουσα ένα πρόσωπο, που δεν χειροκρότησε τον καλλιτέχνη.

Το πρόσωπο αυτό ήταν μια γυναίκα ως τριάντα πέντε χρόνων, της οποίας όμως το πρόσωπο διατηρούσε ακόμη όλη τη νεανική του λάμψη και δροσιά. Τα μαλλιά της ήταν κάτασπρα, και η λεπτομέρεια αυτή α-πόρροια του ιδιόμορφου προσώπου της. Κάτω όμως από τ' άσπρα μαλλιά της, τα μαύρα μάτια της έλαμπαν από μια ένταση ζωής.

Η νεαρή γυναίκα φαινόταν σαν ύ-πνωτισμένη. Καθόταν ακίνητη, με τα βλέμματα καρφωμένα στο πρόσωπο του μουσικοσυνθέτου. Είχε αναγνωρί-σει άμεσως το πρόσωπο αυτό, που το ξανάβλεπε μπροστά της ξαφνικά, χω-ρίς να είναι προετοιμασμένη για τη συ-ναντίση αυτή. Κι' ο νους της τότε γύ-ρισε δεκαπέντε χρόνια πίσω. Η ανα-μνήσεις που πλημμύριζαν την καρδιά της, ήταν τόσο οδυνηρές, ώστε την έκαναν να πέσει σε μια βαθιά βύθισ-ση.

Υστερ' από τις πρώτες μελωδίες του πιάνου, η δοξαριές ενός βιολιού α-ντήχησαν στην αίθουσα. Ο καλλιτέχνης είχε αρχίσει τη συναυλία του μ' ένα κομμάτι, που το συνέθεσε πριν από πολλά χρόνια.

Η γυναίκα με τα μαύρα μάτια και τ' άσπρα μαλλιά, η οποία καθότανε στην πρώτη σειρά, θυμήθηκε ότι είχε ακούσει το ίδιο κομμάτι να το παίζει ο ίδιος μουσικός πριν από δεκαπέντε χρόνια, και δοκίμασε έναν ανυπόφορο πόνο στην καρδιά. Ίσως να ή-ταν η πρώτη που είχε ακούσει τη μελωδία αυτή. Γιατί όμως δεν μπό-ρεσε να καταλάβει το ταλέντο του, να διασπαστεί το λαμπρό μέλλον του καλλιτέχνη;

Η αναμνήσεις ερχόντουσαν μία-μία...

Τον καλλιτέχνη αυτόν τον είχε γνωρίσει πριν από δεκαπέντε χρόνια, στα Άδανα, ως καθηγητή της μουσικής, στο ίδιο το σχολείο, όπου ή-ταν κι' αυτή δασκάλα. Ένα τρυφερό ειδύλλιο είχε ενώσει τους δυο νέους. Εκείνη κατάλαβε ότι ο φίλος της την αγαπούσε με βαθιά και σοβαρά αίσθημα και ότι θα μπορούσε κι' αυτή να του άρρασιωθή... Μία μέρα, ο νεαρός καθηγητής της πρότεινε να γίνει γυναίκα του. Κι' εκεί-νη ήταν έτοιμη να πη το ναι, όταν, ξαφνικά, μεσολάβησε ένα ατρό-πτο γεγονός, που μεταίωσε το σχέδιο αυτό.

Ένας από τους πλουσιότερους εμπόρους των Άδανων το θεώρησε ζήτημα τιμής γι' αυτόν να πάρει την ωραότερη κοπέλα της πόλεως. Και όταν της έκανε έπισήμως την πρότασή του, εκείνη έσπασε τόσο με τη σκέψη ότι θ' αποκόψει με μιάς όλα τ' αγαθά του κόσμου, ώστε δεν έδωσε άμεσως αρνητική απάντηση στον έμπορο, αλλά τον άφησε να έλθει.

Αγατούσε βέβαια τον μουσικό. Μά δεν έβλεπε το μέλλον της εξα-σφαλισμένο με αυτόν. Ενώ ο άλλος ήταν τόσο πλούσιος...

Ο καλλιτέχνης δεν άφησε να καταλάβει ότι η φίλη του διατάζε-μεταξύν αυτού και του εμπόρου. Και ο διαταγμός της αυτός τον πλήγωσε βαθεία... Διέκρινε κάθε σχέση μαζί της και ζήτησε να μετατεθεί σ' άλ-λη περιφέρεια...

Και η φίλη του παντρεύτηκε τον έμπορο...

Από τότε η νεαρή γυναίκα δεν ξανάκουσε πια να γίνεται λόγος γι'

αυτόν. Η σκέψις ότι έγινε άφορη, με την φλοδοξία της, να παύσει μια μεγάλη αγάπη, την έκανε να κυριευθεί γι' άσπετο καιρό από μια ελαφρά μελαγχολία. Υστερα, η καινούργια της ζωή, η κοινωνική της υποχρέωση, την απασχόλησαν σε βαθμό να μη της μένει καιρός να θυμάται και πολύ συχνά τον μουσικό.

Όστόσο, δεν μπορούσε και να τον λησμονήσει ολόκληρα.

Δεν μπόρεσε να ξεχάσει το ξανθό κεφάλι του, που άνοιγε με τόση χάρι στο βιολί, ούτε και την έκφραση των ματιών του, ενώ το δοξάρι του έδρασε λιγμούς και παράπονα από το μουσικό όργανο. Δεν μπόρεσε να ξεχάσει τον μουσικό και για έναν άλλο λόγο: ο άνδρας της δεν κατόρθωσε να την κάνει ευτυχισμένη. Τίποτα, βέβαια, δεν της έ-λειπε, είχε ό,τι μπορούσε να λαχταρήσει ή καρδιά της, είχε τα μισά να ικανοποιήσει και την πιο τρελή επιθυμία της... Της έλειπαν όμως άφρατα πράγματα, που αποτελούν την μεγαλύτερη ευτυχία της γυ-ναίκας: η στοργή του άνδρός της.

Εκείνο που την πείραζε περισσότερο απ' όλα, ήταν οι χυδαίοι τρι-ποι και η πνευματική κατωτερότης του συζύγου της. Πόσες φορές έκ-βαγρόντησε, κλαίγοντας από το κακό της, έξ αιτίας μιας χωριάτικης, που διέπραξε ο άνδρας της σ' ένα σαλόνι! Έπιπλέον, ο μεγαλύτερος ήθελε σώνει και καλά να της επιβάλει πάντοτε τις δικές του άποψεις, να την κάνει να μην έχει άλλη θέληση, εκτός από τη δική του. Η γυναίκα του δεν μπορούσε ποτέ να του συγχωρήσει τον εγωισμό του αυτόν.

Παρ' όλες τις παρακλήσεις της, δεν κατόρθωσε να πείσει εκείνο το βράδυ το σύζυγό της να ρηθί κι' αυτός στην συναυλία. Έξ άλλου, τι έ-κανε κι' αν έφάνταν; Η μουσική θα τον αποκοιμήζε ή θα ενόχλησε τη γυναίκα του κάθε πέντε λεπτά της ώρας, λέγοντάς της να ψιγνύει...

Ναι, καλύτερα που δεν ήθελε...

Βαθεία σιωπή βασιλευσε στη με-γάλη αίθουσα.

Ο καλλιτέχνης, με τα βλέμματα καρφωμένα στο το ραβδί που ήταν ε-νοχικό μπροστά του, στο ανάλογο έπαιξε έκστατος, χωρίς να έχει που βρίζεται. Είχε μεταφερθεί στη παραδείσια χώρα των ονείρων. Ε-κεί, από το δοξάρι του, η γη και ο ούρανος, η θάλασσα και τα σύννεφα, τα λουλούδια και τα πουλιά, η γε-ρες και οι πόνοι των ανθρώπων, έ-παρσαν παράξενο παιχνίδι και χό-μα, αποκτούσαν με τη μαγεία της μουσικής, ένα νόημα, που ίσως να μη το είχαν την πραγματικότητα.

Σε μία στιγμή η γυναίκα με τα μαύρα μάτια και τ' άσπρα μαλλιά, πρόσεξε ότι ο μουσικός κάρφωσε τα μάτια του στα δικά της, και ότι ένα ελαφρό χαμόγελο σφειάστηκε στα χείλη του.

Ανατρίχιασε ολόκληρη από έρ-ρίστησι. Μά η έντονη αυτή βί-στασε μονάχα λίγα δευτερόλεπτα. Τί

ξανθό κεφάλι γύρσε προς άλλη διεύθυνση.

Μά, πώς φαντάσθηκε ότι ήταν δυνατό να μ' αναγνωρίσει; Απο-ροτήθηκε η γυναίκα με τα μαύρα μάτια. Είναι δυνατόν ν' αναγνωρίσει ένας άνδρας μια γυναίκα, ύστερ' από δεκαπέντε χρόνια χωρισμού; Τώρα μονάχα καταλάβαινε τι άνοησία είχε κάνει, αφήνοντας τη καλλιτέχνη. Μία μεγάλη τύχη είχε πέσει μπρός στα πόδια της και της την κλώτσησε. Παρουσιάστηκε στη ζωή της ένας άνδρας ενάμι-τος, ένας μεγάλος μουσικός. Και κείνη του γύρισε τις πλάτες, για να πάει έναν πλούσιο έμπορο. Η ψυχή της διφορούσε για ιδανικά. Και όλα αυτά τα ιδανικά ήταν συγκεντρωμένα στον άνδρα που βρισκόταν μπρο-στά της, στον άνδρα που είχε κάποτε περιφρονήσει...

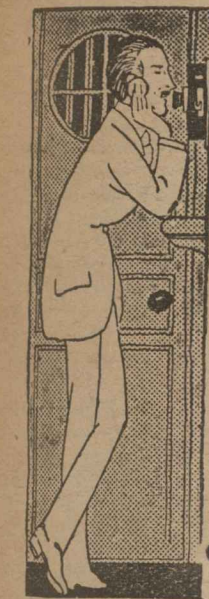
Η γυναίκα με τα μαύρα μάτια και τ' άσπρα μαλλιά κίταζε τον καλλιτέχνη.

Αν και είχε κλείσει τα σαράντα, φαινόταν ακόμα νέος, κάτω από τα φώτα της σκηνής. Τι τρομερή λοιπόν δύναμη είχε ο άνθρωπος α-τός, για να μην παύει να τραβάει σαν μαγνήτης εκατοντάδες βλέμματα...

Για μία στιγμή η γυναίκα με τα μαύρα μάτια αναλογίστηκε την ε-τυχία της, αν θα είχε άνδρα τον μεγάλο αυτόν καλλιτέχνη. Και με τη σκέψη αυτή, ένοιωσε κάτι σαν λιποθυμία... "Ω! μά ήταν πρόθυμη να θυσιάσει την υπόλοιπη ζωή της, για να περάσει μονάχα ένα μήνα με τον μουσικό..."

Σε λίγο, μόλις σταμάτησε το βιολί, η αίθουσα ολόκληρη σείστηκε από τα χειροκροτήματα. "Αλλά κι' αυτή τη φορά, μια μονάχα γυναίκα δεν έλαβε μέρος στις εκδηλώσεις του πλήθους. Τα χείλια της είχαν πε-ραστεί. Δεν μπορούσε να τα σηκώσει. Και η γυναίκα με τ' άσπρα μαλ-λιά και τα μαύρα μάτια έξεδήλωσε το θαυμασμό της προς τον καλ-τέχνη με άλλο τρόπο: με δυο δάκρυα, που κύλισαν άργα...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Ποιός είναι ο ιδανικός σύζυγος;

ΛΔ
(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΑΣ, ΠΩΣ ΤΟΝ ΟΝΕΙΡΕΥΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟΝ ΘΕΛΟΥΝ)

Η δις ΜΑΡΙΚΑ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ (Κασάλλα), μάς γράφει:

Αγαπητό «Μπουκέτο» μου, Έγώ, ή μι-κρούλα δεν είμαι τόσο απαιτητική, ούτε και πλεονέκτης. Δεν ζητώ σύζυγο να έχει αυτό και εκείνο, να μην έχει το άλλο και το άλλο, να είναι έτσι κι' αλλιώς, να κάνει αυτό και εκείνο, να μη κάνει το ένα και το άλλο, να άκούει, να υπακούει και νη μην όμυλη, όπως τον θέλουν τόσες αναγνώστρές σου, που βλέπω να γράφουν και να μουτζουρώνουν το πολύτιμο χαρτάκι σου. Έγώ τον θέλω να έχει τόσα προτερήματα, όσα έχω και ε-γώ, αλλά και τόσα ελαττώματα, όσα έχω επίσης κι' εγώ, δια να συγχωρούμε αμφοτέρω-τα τυχόν διαπραττόμενα αμφοτέρωθεν παραπτώματά μας.

Μαρ. Αντωνιάδου

Η δις ΜΟΝΤΕΡΝΑ (Αίγυπτος), μάς γράφει: Αγαπημένο μου «Μπουκέτο». Χρόνια τώρα παρακολουθώ και ξε-κρίνω στις σελίδες της έκλεκτής σου έλξης. Το ερώτημά σου μ' ένθου-σισε και απάρεσσε και εγώ, έστω κι' από μακριά, να σου πω το μυσ-τικό μου. Εμείς ή Αίγυπτιες ένεκεν της διαφοράς του κλίματος έχου-με και διαφορετικά γούστα. Σε παρακαλώ λοιπόν να μη παρ-ξηγήσεις την απάντησή μου. Για μένα ιδανικός σύζυγος είναι ο γέρον (70 ετών τουλάχιστον). Δεν με πειράζει, αν τον ταΐζω άραροϋτι ή φασφατίνη. Να είναι ακόμη άσημος, φραζαρκός και παραλήξ. Να μου έχει επιταίει, απάντητα, και εις τους διαφόρους νεαρούς έπισκέπτας του σπιτιού μου να κλείει τα μάτια του. Και τέλος, να υπάρχουν έλπίδες συντόμου θα-νάτου, για κληρονομία.

Η δις «ΚΑΡΜΕΝ» (Αθήνα), μάς απαντά:

Ιδανικός σύζυγος για μένα, αγαπητό «Μπου-κέτο», είναι εκείνος που στην ψυχή του κρύβει μια πύρα όμορφη, που ή καρδιά του είναι αγέ-ραστη, που την αγάπη του χαρακτηρίζει ένας ο-δυσσεύς θεϊκισμός, που έχει άρχες αλύγιστες και ότι τον ή ύπαρξής καθυποτάσσεται στην πλού-σια κυριαρχία του μυαλού του. Να το ζωντανό όνειρό της ψυχής μου, για τον ιδανικό σύζυγο της ζωής, αγαπητό «Μπουκέτο», που δυστυχώς όμως θα μείνει για μένα αληθινό όνειρο, αφού στους κόσμος της ψυχής ζωντανέμενος, όπως λέει και κάποιος δικός μας ποιητής...

Κά ρμεν

Η δις ΛΩΡΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ (Κωνσταντινούπο-λις), μάς γράφει:

Αγαπητό «Μπουκέτο». Τον άνδρα που θα πά-ρω, θέλω να είναι κατά 6-8 χρόνια μεγαλύτε-ρος με, να είναι έξω σοβάρος, στο σπiti του γε-λαστός και πάντα πρόσχαρος, να γνωρίζει περι-σσότερα από μέ, να έχει επιβάλλον, να είναι ά-φρασιμένος όχι μόνον εις μέ, αλλά και εις τους γονείς του, οι όποιοι να συζούν με μέ, διότι και αυτόν ή χαρά του είναι πώς να παντρεύουν το παιδί του και ν' απο-κτήσουν εγγόνα. Πλούτη δεν έπιθυμώ. Άρχει να ζούμε μόνο μια ζωή άνετη. Να είναι επίσης ψηλός και μελαχροινός. Βεβαίως, κάθε κορίτσι, όπως αναρωτάται έναν άνδρα, σπανίως τον εύρισκε, και γι' αυτό, εάν έχω και λίγες ιδιοτροπίες, όφείλω να είμαι και τόσο υποτακτική. Και ο ευνυ-στασιασμένος, κατά την αντίληψή μου είναι ο διά συνοικισίου, διότι άρρατρε αναπτύσσεται ή άμοιβαία αγάπη.

Λώρα Α. Νικολαΐδου

ΦΙΑ ΠΙΣΤΗ ΜΑΣ ΦΙΛΗ» μάς γράφει:

Αγαπητό μου «Μπουκέτο». Σάν παλιά σου αναγνώστρια, που είμαι κι' εγώ, παίρνω το θάρρος να σου γράψω τη γνώμη μου στο τόσο ε-πικό ερώτημα που μάς απηθύνεις.

ΠΩΣ ΤΟΝ ΘΕΛΩ:

Τον θέλω άραιο, μελαχροινό, και μαύρα μάτια να έχη! Τι κι' αν χαλάει κι' αν γεράσει, πάντα...μαύρα μάτια άρχη!

Τον θέλω νάν' καλόφυρος, τίμιος, παλληκάρη. Νάναι και λίγο παραλής!... Δεν θέλω άλλη...χάρι!...

Και τώρα, ποιός θέλναι για μένα ο ευτυχισμένος γάμος; Μά... θαρ-ρώ πως την απάντησι σ' αυτό το ερώτημα θάπρεπε να την δώση κα-

νεις σε πεζό, όπως πεζός κατήντησε κι' ο γάμος σήμερα. Μία όμως και ανακατωθή-καμε με την ποίηση, άς μην τ' άνομιμε... σάλτσα.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΣΤΟ ΓΑΜΟ!

Στο γάμο, κορίτσια μου καλά, προέχει ή καλή...καρδιά, και στενιά τ' ά...παράδοξα

μ' ένα-δυό-τό πολύ!-παιδιάκια!...

Μ' εκτίμησι. «Μιά Πιστή σου Φίλη»

Υ.Γ.-Συγχωρέστε με που σας γράφα, με ψευδώνυμο. Γιατί να γελούν οι άλλοι στην ...καμτούρα μου;

Η Τ' Δία

Η δις Μ. Π. (Αθήνα), μάς γράφει:

Αγαπητό «Μπουκέτο». Από 5 ετών δπου έτελείωσα τας σπουδάς μου άρχισε να με απασχολή πολύ το τώσον σοβαρόν ζήτημα το γάμου και προς τούτο έσκέφην πώς πρέπει να είναι ο καλός σύζυγος, δια να είναι εις θέαν κατόπιν να ζήσει ποίος πρέπει να είναι δι' αυτήν ο καλός σύζυγος, ο άνδρας του βίου της. Κατέληξα λοιπόν εις το συμπέρασμα ότι δια να τειθόν γερά θεμέλια εις μίαν οικογένειαν, πρέπει απαραίτητος και οι δύο σύζυγοι να είναι πολύ ήγεις σωματικώς, ψυχικώς και ήθικώς. Για μένα τουλάχιστον ένας τέτοιος σύζυγος θα ήτο ιδανικός. Τον θέλω έννοείται και πλούσιον, πολύ πλούσιον εις...αίσθήματα. Με νομίζετε πολύ απαιτητι-κήν; Είναι ή αλήθεια ό κι' εγώ, αγαπητό «Μπουκέτο», φοβόμην, και ένθυμωμια σχετικώς τον Διογένην με το φανάρι του. Αλλά, ο ατάων εύρησι... Μετά μεγάλης έκταμσεως.

Μ. Π.

Τρεις φίλες από τη Λαμία, ή διδες Τ. Π. Α., Π. Ν. Α. και Α. Μ. Π., μάς γράφουν μαζί.

Η δις Τ. Π. Α. γράφει:

Αγαπητό μου «Μπουκέτο». Ο ιδανικός άνδρας για μένα έχει καλή καρδιά, είναι μελαχροινός, ρω-μαντικός, συνάμα δέ και γελοῖνος, γιατί μου ά-ρέσει αυτό το επάγγελμα.

Η δις Π. Ν. Α. γράφει:

Αγαπητό «Μπουκέτο». Κατά τη γνώμη μου, ή-δανικός σύζυγος είναι εκείνος που συγκεντρώνει τα καλύτερα προσόντα: Καλός, έξυπνος, δίδον ρωμάν-τικός. Έτσι θα μπορούσε να ποιήσει την ιδεώδη και τελείαν εύρησιν.

Και ή δις Α. Μ. Π. γράφει:

Αγαπημένο μου «Μπουκέτο». Ιδανικός σύζυγος για μένα είναι εκείνος που θα μπορούσε να γίνει κατόπιν συζύγου τίκτου και καλού οικογενειάρχου.

Προτιμώ δέ τον έξ εκτίμησής γάμου. Ο συζύ-γός μου θέλω να είναι δημόσιος υπάλληλος, καθό-σον και εγώ τυγχάνω δημοσία υπάλληλος. Έτσι θα ζούμε υπαλληλικό βίον, γιατί είμαι συνηθισμένη από τους γονείς μου και τα πολλά λεπτά δεν μ' ά-ρέσουν.

Α. Μ. Π.

Η δις ΚΑΡΜΕΝ Δ. (Πειραιάς), μάς απαντά:

Αγαπητό «Μπουκέτο». Η γνώμη μου ίσως κλέ-σημιμορφωθεί αναλόγως των περιστάσεων, διότι δεν δύναμαι να ξη-ρήσουμε πράγματα που δεν υπάρχουν στη σημερινή κοινωνία, γιατί δυστυχώς είναι τόσο δύσκολο σήμερα να βρη κανείς έστω και έναν Ρο-μαίο. Γι' αυτό λοιπόν κι' εγώ άρροπώ στα υπάρχοντα και προπαντός απεχθάνομαι τον έξ έρωτός γάμο. Λοιπόν, ο άνδρας που θα πάρω δεν με νοιάζει αν είναι ή δεν είναι όμορφος. Νέος; Άς μην είναι ούτε νέος.

Άς είναι σαραντικός. Αλλά να είναι ανεξάρτητος από οικογένεια, να είναι ήλιενός, και προπαντός, να έχει λευτά... Πολλά λεπτά, για να περάσωμ: μια ζωή ξεγασμένη, γλεντιώδη, μια ζωή σαν όνειρο. Απ-τός είναι ο ευτυχισμένος (κατά τη γνώμη μου) γάμος, γιατί δυο πο-τάματα αποτελούν σήμερα την ευτυχίαν, ή καλή καρδιά και ή Α. Μ. το Χοήμα!...

Κά ρμεν Δ.

Η δις ΔΑΦΝΗ (Κεφαλληνία), μάς απαντά:

Αγαπητό μου «Μπουκέτο». Ενδοσυστημένη κι' εγώ από το ερώτημά σας, σάς απαντώ: Τόν σύζυγό μου τον θέλω σαν τον Άρτέμη του μυ-θολογικού σας. Επίσης όνειρομυμια έναν ευτυχισμένο γάμο σαν της Φλώρας Προκλήτης.

Δά φ η

ΣΤΟ ΠΡΟΕΧΕΣ: Νέες απαντήσεις.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΑΣ Ο... „ΚΛΑΥΔΙΟΣ”

να ονομάζω σήμερα την 'Υβόνη, την γοητευτική 'Υβόνη των είκοσι μου χρόνων. Την είχα αγαπήσει σαν τρελλός, χωρίς ποτέ να το λησύνω να της το φανερώσω. Ήμουν τόσο δειλός... Κι εκείνη μου φανότανε ένα πλάσμα θεό, οδύνη, απρόσιτο από έναν κοινό άνθρωπο σαν και μένα... Αυτή ύψωσε η μεγάλη και μοναδική αγάπη της ζωής μου.

Να το είχε καταλάβει τουλάχιστον η 'Υβόνη;... "Ω! τ' απειλούμε να μου βιξιμάρια μπόρεσαν βέβαια και της τα είπαν όλα. Ούτε και φαντάζομαι να της ήμουν δυσάρεστος ή αντιπαθητικός. Μερικές φορές μάλιστα νόμιζα πως τα μάτια της μου φώναζαν: «Θάρος»! Άλλα ένας απλός θνητός δεν ανδάνει, χωρίς ν' ανατριχιάσει, τα μονοπάτια του 'Ολύμπου...

Κι έτσι η 'Υβόνη παντρεύτηκε μ' έναν τραπέζίτη. Εκείνη τη μέρα νόμισα πως θα πέθανα από τον πόνο... "Ετσι παντρεύτηκε και γώ... Θεέ μου, πόσο ήλιθια είνε η ζωή!... Η 'Υβόνη είνε τώρα μία είσωρη γυναίκα, με γκριζα μαλλιά. Φυσικά, είνε σαρανταεπτά ετών!...

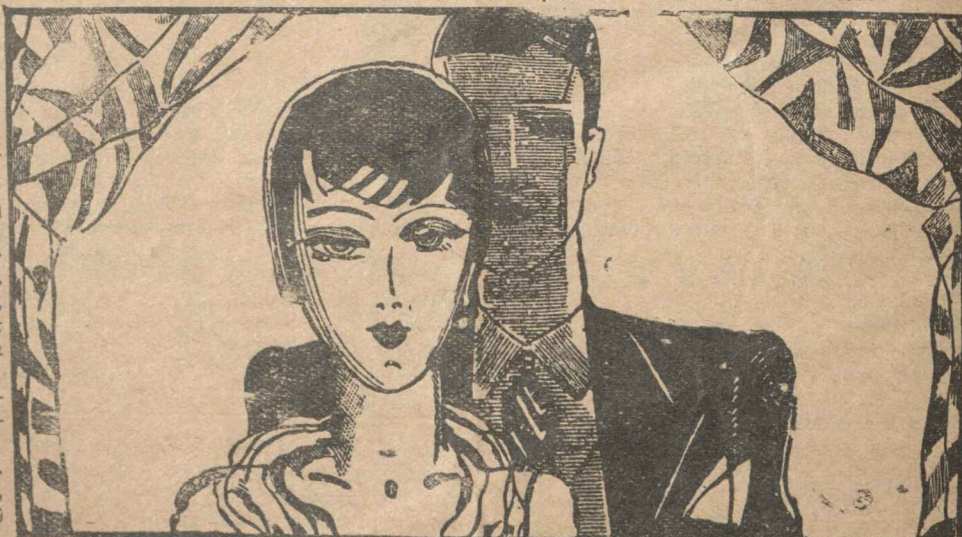
Και νά, που την ξαναβρήκα άξαφνα στη μορφή και στην εμφάνιση και στη δόξα και τη χάρι της κόρης της, αυτής της μικρής Κλαυδίας, που μου παρουσίασε ο γιος μου!... Άχ, ναι!... είνε η 'Υβόνη, σε ηλικία είκοσι ετών, μία 'Υβόνη όμως με κοντό φόρεμα, της σημειώνει μόδας, και με μαλλιά κομμένα!...

Τι χτύπημα!... Στάθηκα σαν οπισσισμένος μπροστά της. 'Ο Ζάν άναγκάστηκε να παύσει τον έαυτό του, για να μη γελάσει μπροστά μου. Άχ, παληόπαιδο!... Πού νά φανταστήθεις... Άρπαξε πάλι την Κλαυδία από το χέρι και την έσυρε μαζί του, φωνάζοντας:

—Πάμε για μπάνιο, φίλε μου Κλαυδία!... "Αργότερα του μίλησα γι' αυτήν μ' όση μπορούσα περιστοίχη αδιαφορία.

—Πολύ χαριτωμένη ή μικρή Κλαυδία, άγόρι μου, και μου φαίνεται πως ενδιαφέρεσαι λιγάκι γι' αυτήν... Χρειάζεται όμως προσοχή, γιατί από το απλό φλερό γεννιέται πολλές φορές ένα σοβαρό αίσθημα... 'Ο Ζάν με κούταξε με τόση άπορία, που έμεινα μ' άνοηχο το στόμα.

—Φλέρο; Αισθήματα;... Με τον Κλαυδίο!... Τί λές, μπαμπά! Αυτά δεν είνε παιδί της εποχής μας. Σύντα, λοιπόν, επέτρεψές! 'Ο Κλαυ-

Τα νεύτα, στα νεύτα!...

διος είνε σύντροφός μου. Παίζουμε μαζί τένις, γκολφ... κοινοποιούμε μαζί. Είνε ο φίλος μου ο Κλαυδίου και τίποτε περισσότερο...

—Είσαι βέβαιος πως δεν είσαι ερωτευμένος; ρώτησα, όσο μπορούσα σοβαρώτερα.

—Εκείνος άνασκήκωσε τους ώμους του και ξεκαρδισμένος στά γέλιο, μου φώναξε:

—Άφησε λοιπόν τις μουχλιασμένες φαντασίες της εποχής σου!... Έγώ κερτρίνα από... τη χαρά μου, κι έπειτα άρχισα να γελά. Τι ετύχια!... Δεν την άγασάει, λέει. Καλύτερα έτσι. Γιατί λίγο άσκη και θά ξήλενα τον Ζάν, το άγόρι μου, το παιδί μου!...

Τρία άπογεύματα τώρα, ο Ζάν μου παρα-ά την Κλαυδία. Πήγαυ έπαισία κι' «ο Κλαυδίου» δεν τ' άγατά αυτό το σπόρ.

—Η Κλαυδία μου φαίνεται πολύ λιγότερο ένθουσασιμένη με τις σπ-χρονες άντλήσεις από τον Ζάν. Με άκούει με ένδιαφέρον και δεν με βρίσκει διόλου κρυμμένα, όταν της μιλά για τα παλιά μου...

—Σήμερα, μου λέει, οι νέοι γουστάρουν να μιλούν σαν τις μεθυσμένους ναύτες... ή σαν τους άπάχηδες... Δεν βρίσκουν εύχρηστη, παρά μονάχα στα βίαια κι' επικίνδυνα σπόρ, και μεταχειρίζονται τις γυναίκες σαν να είνε άνδρες, κατώτεροί τους...—

—Άμποτε, της έξηγώ, οι νέοι, έπιμύσαν άνω της άξίας τη γυναικεία χάρι. Ήθεραν να κάνουν μία ευγενική φιλοδοξία...

—Εύτυχισμένη εποχή!... φώναξε η Κλαυδία. Τώρα οι νέοι μου μιλούν στον ένικό και μου δίνουν γροθιές, γιατί δεν μου άφένουν τίποτ' εύγ... Κατανίζω, όστόσο, για να μη φαίνομαι πολύ άπιστοβόρμια...

Πήρα ύφος μελαγχολικό, όπως ταίριαζε στην περίπτωση.

—Μονάχα ο Ζάν μου άρέσει λιγάκι, μέσα σ' όλους τους άλλους, σ' νέχισε η Κλαυδία.

—Ένοιωσα τότε μία δυνατή δαγκανά στην καρδιά μου.

—Άλλά είνε κι' αυτός ένας σύντροφος στα σπόρ και τίποτε περισσότερο, πρόσθεσε η Κλαυδία, με το πρόσχαρο ύφος της. "Αν παν-ρω το καμιά φορά, θά πάρω έναν γέρο... έναν άνθρωπο, να παίξει, τις ηλικίας σας... "Ω! με συγχωρείτε, δεν είπα διόλου γέρος είσαι!...

Φοβήθηκε μη με είχε προσβάλλει μ' εκείνα τα λόγια της Δεν ήθε-πως να τα διαφωθώ... Το χτύπημα όμως με βρήκε κατ'άσθητα, άλ-μονο! "Ένοιωσα τα μάτια μου να βορραίνουν... Δάκρυα; Μά όχι!... Τά κατάρια με στωϊκότητα. Είνε γελοία τα δάκρυα πάνω στο πρό-πο ενός γέρον!...

Μά να είμαι γέρος; Είνε μεγάλη κούταμάρα να το πιστεύω. Κι' έπειτα, το κάτω-κάτω, τί με μέλλει κι' αν είμαι;...

Τό άγαπώ αυτό το κορίτσι!... Ναι, μάτια μου, το άγαπώ τρελά!... Δεν μπορώ μονάχα να ξεδιαλύνω, αν άγαπώ αυτήν την ίδια, ή μή πως ξαναζή η αγάπη μου για τη μητέρα της, αν ξαναβρήκα δηλαδή στην Κλαυδία την 'Υβόνη των είκοσι μου χρόνων και το αίσθημα που με έμπεύει είνε μονάχα η γλυκύτητα νοσταλγία της χαμένης μου μη-τητος!...

Λέμε τώρα ο ένας στον άλλον τα μυστικά μας. Μά μέρα της είπα:—Η μητέρα σας, είκοσι ετών, ήτανε μία γοητευτική γυναίκα. Πότε άγνώστη άμορφή δεν συγκίνησε τα όνειρα της νεότητός μου... Την ξαναβρήκα τώρα σε σάς, τόσο απαρύλαχτη, που θαρώ πως άσπ-νειρεόμα...

Εκείνη κατάλαβε. Τα μάγουλά της ρόδισαν, δεν τούμαζε δάκρυ με τα λόγια μου. Με κούταξε με άπρόκλητη ειλικρίνεια, βαθιά, μέσα στα μάτια. "Επειτα ήθελε ο Ζάν, τρεχοντας, και φώναξε:

—Φίλε μου Κλαυδία!... "Εμπαρός, σήκω!... Άρκετά φιλοφάτωσε ο δυό σας!... Μά, δεν ντρέπεσαι, μπαμπά!... Σ'ήν ηλικία σου!... Φύγαγε κι' οι δυο σαν να πετούσαν. Κι' η έξομολόγησης έμεινε μέσα στα στήθη μου...

Στην ηλικία μου!... Βέβαια, ο Ζάν έχε δια-Και όμως, ο Κλαυδίου θά δεχότανε την άγάπη μου!... Θάταυσε τον γέ-ρο σαρανταεπτάχρονο!...

Κι' ο Ζάν θά ζούσε και ινάμεσα στον φίλο του η Κλαυδία και στον γέ-ρατά του.

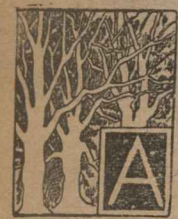
Μά όχι, όχι!... Απώ δεν θά ήταν άμορφη!... Καλά έκανες και μου έμ-ξες τα μάτια, άγόρι μου... Τά νεύτα, στα νεύτα!...

—'Ο Κλαυδίου είνε κι' αυτόν!... Μά, θά το κατα-λάβη, επέτρεψές; "Ω, θά μου!... φώτισέ τον να καταλάβη, δόστω την κα-διά μου!... "Ετσι θά έμ-χάσω κι' εγώ, ο γέρο-ρωπάρης...

ΤΟΥ ΑΝΡΥ-ΖΑΚ ΠΡΟΥΜΑΝ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΟ

ΥΠΗ η έρωτική τραγωδία είνε μία άληθη νή ιστορία που συνέβη έδώ και λίγο και-ρό στην Αυστραλία. "Όλα τα όνόματα κι' όλα ιτά γεγονότα που αναφέρω είνε αυθεντικά.

—'Ο Στέφαν Τόρτσερ κι' ο Γουάλτερ Σλίλινγκ ήσαν δυο από τους καλύτερους αεροπόρους της Αυστραλίας κι' είχαν καταρρίψει μαζί πολλά ρεκόρ, με την ήρωική τόλμη τους και την άχώριστη φιλία τους. Μά από τη μέρα που γνώρισαν μία όμορφη νέα, τη Σαμπίνια Μίννοκ, άρχισαν να φιλονεικούν με το τίποτε και να ζηλεύουν ο ένας τον άλλο. Κ' οι δυο τους, από μία μοιραία σύμ-πτωση, είχαν έρωτευθεί παράφορα την όμορφη Σαμπίνια κι' από τη μέρα εκείνη, προσπαθούσαν να κερδίσουν την καρδιά της, ο καθένας κρυφά από τον άλλο, με χίλιες δυο πονηρίες και με χίλια δυο τεχνάσματα. "Όσο για τη φίλια τους, την άδελφική τους άγάπη, την είχαν ξεχάσει, μπροστά στον τρελλό έρωτά τους και δεν συλλογίζόντουσαν τίποτ' άλλο, παρά ότι ήσαν δυο αντίχριστοι.

Πιο τυχερός τώρα από τους δυο στάθηκε ο Γουάλτερ Σλίλινγκ. Ήταν ένας όμορφος νέος με καλή καρδιά, με άθωα ψυχή και μ' ένα θάρος που προκαλούσε σ' όλους την κατάπληξη. Αύτως κέρδισε την καρδιά της Σαμπίνιας κι' από τη μέρα που άκουσε από τα χείλη της ότι τον άγαπούσε, έγινε ο πιο εύτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου.

—'Ο Στέφαν Τόρτσερ δεν άργησε, κι' καταλάδη πως είχε χάσει το παιχνίδι, μά έκρυ-ψε τον πόνο του και προσποιήθηκε τον χα-ρούμενο, όταν οι δυο έρωτευμένοι του άναγγελλαν ότι σε λίγο επρόκειτο ν' άρρα-θωνασθούν. "Ο Στέφαν Τόρτσερ, από τέ-τε, έγινε άλλος άνθρωπος, έλασε την ευθυ-μία του και θυβόταν διαρκώς σε μία συ-γγή μελαγχολία που δεν άργησε να κατα-λήξη σε νευρασθένεια.

Μία μέρα λοιπόν, πάνω σε μία κρίση ζή-λειας, πήρε τη μοιραία άπόφαση: ο Γουά-λτερ Σλίλινγκ έπρεπε να λείψει! "Ετσι μονά-χα θά μπορούσε να κάνει δική του την ό-μορφη Σαμπίνια. Μά πως τώρα; "Ηταν εύ-κολο να ξεαφανισθή ο Γουάλτερ, χωρίς να ύποπστη κανείς ότι αυτός ήταν η αίτία; "Ο Στέφαν συλλογιόθηκε ότι στο επικίνδυ-νο επάγγελμά τους δεν έλειπαν η εκκα-ρίες για την πραγματοποίησή του έγκλη-ματικού σκοπού του. Κάθε μέρα γίνοντα τόσα και τόσα αεροπορικά δυστυχήματα. Κάθε μέρα σκοτώνονται τόσοι και τόσοι αεροπόροι! Ποιός λοιπόν θά μπορούσε να τον κατηγορήσει για το θάνατο του φί-λου του;

—'Ο Γουάλτερ και ο Στέφαν είχαν τα αε-ροπλάνα τους στο αεροδρόμιο του Ούννακ-Ρίβερ, μέσα σ' ένα μικρό ύπστεγο. "Ε-κεί περα ήταν κι' ο «Φλίκ», το άγαπημέ-νο λυκόσκυλο του Στέφαν καθώς και η μασκότ του Γουάλτερ, μία έξυπνη μαιμού, ή «Μπέμπυ», που άγαπούσε με μία παρά-δειη άφοσίωση τον τολμηρό αεροπόρο.

Τη μέρα λοιπόν της μεγάλης αεροπορι-κής επίδειξης σ' όν ούρανό του Σίντνεϊ, 'Ο Στέφαν τότε, πήγε στο ύπστεγο του αεροπλά-νου, έβλεπε στο σκύλο του «Φλίκ» που έτρεφε χαρούμενος να τον ύποδεχθαι και μία άγρια καμτσικαία της «Μπέμπυ» κι' έπειτα, πρίνα να δώσει από τη λύσσα του, πλησίασε στο αεροπλά-νο το φίλο του και μ' ένα σουγιά έκανε μία βαθιά τομή στο σ-κοινί που χραισμούε για το άνοιγμα του άλεξιπτώτου. "Επει-τα κόλλησε τις κομμένες κλωστές του σκοινιού με λίγη γύψο, για να μη φαίνεται τίποτα κι' ύστερα βγήκε πάλι από το ύπ-στεγο δίχως να γίνη αντιληπτός από κανένα.

Σε λίγο, άπειρο πλήθος κόσμου είχε συγκεντρωθή στο αε-ροδρόμιο του Ούννακ-Ρίβερ. Είχε φτάσει η ώρα της μεγάλης αεροπορικής επίδειξης. "Ο Γουάλτερ και ο Στέφαν θά έκαναν βάφους τολμηρές αεροβατικές άσκήσεις. "Όταν λοιπόν ήρθε η σειρά τους, τα δυο κόκκινα αεροπλάνα τους ύψώθηκαν στον άέρα κι' άρχισαν να ένδυσ-άζουν τον κόσμο με τ'ς ήρωικές έ-πιδείξεις τους. Κ' ύσ'ερα, χάθηκαν μέσα στα σύννεφα, απ' ό-που θά έπρεταν οι δυο αεροπόροι με τα άλεξιπτώτα. "Η προσο-χή κι' η άγωνία του κόσμου είχε φτάσει στο κατακόρυφο. "Ο-λων ή καρ-

διές χτυπούσαν με την ίδια συγκίνηση.

Κι' άξαφνα, μέσα στο γαλάζιο στερέωμα, φάνηκαν δυο μαύ-ρα σημεία που έπεφταν προς τη γή. Και τα δυο αυτά μαύρα σημεία, άρχισαν γρήγορα να μεγαλώνουν με μία ίλιγγιώδη ταχύτητα. Μά γιατί δεν άνοιγαν τ' άλεξιπτώτα; Τί συνέβαινε; Αποτομα, το ένα από αυτά άνοιξε σαν ένα πελώριο λουλού-δι κι' ή πτώση του αεροπόρου από τη στιγμή εκείνη έγινε πιο άργη και πιο θεαματική.

Μά το άλλο;... Γιατί δεν άνοιγε; "Ο αεροπόρος έπεφτε σαν βολίδα προς τη γή. Και τότε ένα άπέραντο ούρλιασμα φρίκης, τρομακτικό, άπαίσιο, ύψώθηκε από εκείνη την άθρωποβάλας-σα που είχε πλημμυρίσει το αεροδρόμιο του Ούννακ-Ρίβερ. Κι' άξαφνα, μία μαύρη μάζα, θαραία σαν μολύβι, θρόνησε πάνω στα έδαφος. Μέσα σ' ένα πανδαιμόνιο από φωνές, γοερά κλά-ματα και σπαρακτικές έκπληξεις, τα μέλη της οργανωτικής έ-πιτροπής έτρεξαν κοντά σ'όν τραγικό αεροπόρο και άνεγνώ-ρισαν στο αμόρφωτο πρόσωπό του τον Στέφαν Τόρτσερ.

"Ηταν νεκρός!...

Οι είδικοί, σε λίγο, εξέτασαν το άλεξιπτωτό του, που δεν εϊ-χε άνοίξει και είδαν ότι ήταν κομμένο το σκοινί που τραβόει το αεροπόρος, όταν πέση από το αεροπλάνο, για ν' άνοίξη το ά-λεξιπτωτό. Ποιός τώρα είχε κόψει το σκοινί; Ποιός είχε κάνει το έγκλημα; Κάποιος αντίπαλος δίχως άλλο... Μά ποιός; Ποιός ή-ταν; Μήπως ο Γουάλτερ Σλίλινγκ; Οι δυο αεροπόροι άγαπού-σαν την ίδια νέα... Μήπως αυτός θέλησε με τον έγκληματικό εκείνο τρόπο να ξεφορ-τωθί μία γιά πάντα τον αντίπαλό του; Βέβαια, αυτό ήταν πολύ πιθανόν, μά μία νέα διαπίστωση υπέρδεψε άξαφνα την ύ-πόθεση. Το άλεξιπτωτό που φορούσε ο Στέφαν Τόρτσερ είχε τα άρχικά του Γου-άλτερ Σλίλινγκ!...

Τί είχε συμβή λοιπόν; "Ο Σλίλινγκ είχε κόψει το σκοινί του δικού του; Για ποιά λόγο άραγε; Γιατί δεν είχε πειράξει το ά-λεξιπτωτό του Τόρτσερ; Και γιατί πάλι είχε πέσει με το άλεξιπτωτό του τραγικού αεροπόρου κι' όχι με το δικό του;

"Όλα αυτά ήσαν ύποπτα. "Ο Γουάλτερ Σλίλινγκ συνελήφθη άμέσως ως δολοφόνος του συναδέλφου του Στέφαν Τόρτσερ. Οι άστυνομικοί είχαν διαπισώσει την κατηγο-ρία τους ως εξής: "Ο Σλίλινγκ, που ζήλευε τον Στέφαν, έκανε μία τομή στο σκοινί του άλεξιπτώτου του και την τελευταία στιγμή, κρυφά από το φίλο του, το άντικατέστησε με το γέρο άλεξιπτωτό του Τόρτσερ...

Η θέσις λοιπόν του Γουάλτερ ήταν δύ-σκολη. Πώς μπορούσε να άποδείξη την ά-θωότητά του; Με ποιά τρόπο; Τά γεγονό-τα ήσαν όλα έναντίον του. "Ο κόσμος τί-στεψε στην ένοχή του και όπως ήσαν οι δι-κάοι, ζητούσε την κατάδική του σε θάνατο.

Μά τότε, δίχως να το περιμένει κανείς, το μυστήριο αυτής της ύποθέσεως φωτίσθηκε άξαφνα από έναν μάρτυρα.

"Ενα παιδί δεκαπέντε περίπου χρόνων, παρουσιάστηκε μία μέρα στην άστυνομία και κατέθεσε τα άκόλουθα:

Είμαι θαυμαστής των δυο αεροπόρων, γιατί θέλω να τους μιλάσω, και τη μέρα της επίδειξης, πρίνα να κρυφά μέσα στο ύπστεγο τους για να δώ από κοντά τα αεροπλά-να τους. Τότε λοιπόν είδα έκπληκτος τη «μασκότ» του Γουάλτερ Σλίλινγκ, τη μαιμού «Μπέμπυ», να παίζη με τα άλεξιπτώτα. Τρομακτισμένος, τ' έβλεπα στη θέσι τους, και για να μη νομίσουν πως τ' άνακάτευα έγώ, βγήκα κρυφά από το ύπ-στεγο και χάθηκα μέσα στον κόσμο...

Αυτή η μαρτυρική κατάρθεσις έπλησε τον άθωο Γουάλτερ Σλίλινγκ. Η άπταισσία πείψε τότε ότι κάποιος μυστηριώδης έχθρος του Τόρτσερ είχε κόψει το σκοινί. Μά ο Γουάλτερ και η Σαμπίνια, που παντρεύτηκαν ύστερ' από λίγο καιρό, είχαν κα-ταλάβει ποιός ήταν αυτός ο μυστηριώδης άγνωστος.

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΧΝΙΑΣΜΑ

Συχνά, ή φωνή μας παύει να έβγαίνει ή από έσ-νύχτι, είτε από ξαφνική συγκίνηση. Βάλετε τότε στο στόμα σας ένα κομμάτι βόρακος, μικρό σαν μπιζέλι, κι' άρχίστε να το πιπιλίζετε και να τ'ο καταπίνετε συχνά-σνιά. Η φωνή τότε καθαρίζει άμέσως.

λους!

Η Μαρία ντέ Σεθρέζ ήταν έτοιμη να θαδίσω προς τη μάχη, διακινδυνεύοντας και τη ζωή της ακόμα... Η γυναίκες, όταν αποφασίσουν να δράσουν, ξεπερνούν τους άνδρες σε τόλμη και σε θυσίες...

Ξαναμμένη, ανυπόμονη, με καρδιοχτύπι ή δούκισσα, ήταν πιο βελκτική ακόμα. Φλογερά πάθη αλληλοσυγκρουόντουσαν στην ψυχή της. Σκεπτόταν: —Και να νικηθώ ακόμη ή Άννας, εγώ θα εξακολουθώ να χρο- τέλους τον άγωνα!... Μήπως δεν έχω στη διάθεσί μου, ένα όργανο πιστό και σίγουρο;

Και λέγοντας μέσα της αυτά τα λόγια, λοξοκύτταζε με συγκίνηση τον κόμητα ντέ Σαλαί. Άλλα το άτυπο και νεαρό πρόσωπό του, το τόσο ωραίο κ' υπερήφανο, το είδε τόσο ευχισμένο απ' τη λατρεία που το φωτίζε—λατρεία αποκλειστικά γι' αυτήν!—ώστε η δούκισσα σκίρτησε και σκέφτηκε ξανά με καρδιοχτύπι:

Με λατρεύει!... Τι είναι όμως για μένα, στην πραγματικότητα, ο θελκτικός αυτός κόμης;... Είναι άραγε κάτι που το αγαπώ κι' εγώ ή είναι ένα σπαθί, το οποίο μπορώ να μεταχειριστώ για τους σκοπούς μου όπως θέλω;

Ένοιωθε τώρα η δούκισσα ότι χλώμιαζε. Κι' ένοιωθε επίσης της ψυχής της, να συνταράζεται από θλίψη πένθιμη. Ξαναμουρμούριζε:

—Έχω πολλούς που μ' αγαπούν και αγαπώ, στη ζωή μου!... Αγαπώ μέχρι τρέλλας—η τουλάχιστον πιστεύα τότε, ότι αγαπώ—έτσι τον λόρδο Χόλλαντ!... Ο λόρδος εκείνος μου έμεινε αξέχαστος, έστω κι' αν τον διαδέχτηκαν κατόπιν στην καρδιά μου πλήθος άλλων αγαπημένων... Ο Σαλαί δεν είναι έραστής μου!... Μ' αγαπάει από καιρό, αλλά εγώ δεν ένοιωθα συγκίνηση γι' αυτόν ως τώρα!... Μα τώρα;... Γα- τώρα;... Γιατί είμαι γλυκά ταραγμένη, τώρα;... Για- τί δοκιμάζω τώρα, τη συγκίνηση εκείνη της πρώτης μου αγάπης, καθώς αντικρύζω τον Σαλαί;... Μήπως τον αγαπώ πραγματικά;... Μήπως η καρδιά μου αρ- χίζει πάλι ν' αγαπά, όπως αγαπά—μια φορά, και τόσο έντονα—τον λόρδο Χόλλαντ;

Απλώσε το χέρι της κι' έσφιξε τρυφερά το χέρι του Σαλαί. Και με την πιο γλυκιά φωνή της, του είπε:

—Τι σκέπτεστε, αγαπητέ κόμη;... Μήπως σκέπτεστε, άραγε, τη μεγάλη μας αποστολή και τους ύψιλους σκοπούς μας, στους όποιους παίζετε κι' εσείς έναν τό- σο λαμπρό ρόλο;... Αύριο, σήμερα, απόψε... σε λί- γες στιγμές ίσως, καρδιές άφθοες και ρωμαλέες σπα- θεφόρα μπράτσα θα συστειρωθούν γύρω απ' τη βα- σίλισσα!... Ο Κονδέ, άρχισε να ξανά!... Ο Ντεκερνόν, ρα- θά κερδίσει την ευνοιά της ξανά!... Ο Βανδύμ, διουργε' για δικό του λογαριασμό κι' εγώ... σκέπτεται να αποσπάσει τη Βρετανία απ' τη Γαλλία, και να ιδρύ- σι εκεί δικό του βασίλειο!... Βλέπετε, κόμη;... Αν υπάρχουν πολλές άτρωτες καρδιές, λίγες όμως είναι η αληθινά άφθοι- μένες κι' ανυπερέβουλες!...

—Εσείς κόμη, τι είστε;... Είστε μια άφθοιωμένη καρ- δια;... Μπορεί να είναι σίγουρη η βασίλισσα, ότι εσείς θα δει- χήτε ένα ελκρινές στήριγμά της, στην περίπτωση που ο θεός Γάστιαν το Άνζου θέλησει να την εγκαταλείψει;... Κι' εγώ... εγώ ή ίδια επίσης, εκτεθειμένη καθώς είμαι σε τόσους φοιητούς κινδύνους, μπορώ να υπολογίζω σε σας;... Μα τι σκέπτεστε, λοιπόν;

Ο νεαρός ευπατρίδης ανατρίχισε... Η μαγευτική φωνή της δοκίμασε, είχε σιωπήσει τώρα. Ώστόσο, οι μελωδικοί της τό- νοι εξακολουθούσαν, να αντηχούν ακόμη στ' αυτιά του κόμητος... Κι' αυτός, με μισόκλειστα μάτια, άκουγε γλυκούς τους τελευ- ταίους ήχους της λατρευτής εκείνης άρμονίας...

Τέλος, φάνηκε να ξυπνά απ' τη γοητεία του. Και με φωνή τρομερή, ρίχνοντας ένα βλέμμα υπερτάτης λατρείας στη θελκτι- κή σειράνη, είπε:

—Κυρία, σκεπτόμουν το έξις: Πίστευα ως τώρα, ότι σας α- γαπούσα!... Μα δεν σας αγαπώ: Σας λατρεύω!... Ορκίζομαι, ολόψυχα στο Θεό, ότι σας λατρεύω κι' ότι είμαι δικός σας!...

—Κυρία, ο καρδινάλιος Ρισελιέ μ' ευεργέτησε πάρα πολλές φορές, και μουδωσε πολλές τιμές και αξιώματα... Ο βασιλεύς μας, η μεγαλειότης του δ Λουδοβίκος 13ος, με διώ- ρισε «Πρώτον Ευπατρίδη των Άνακτόρων» του, και μου δέχνη- πάντα σπορνή εξαιρετική... Σκεπτόμουν λοιπόν, κυρία, ότι δ- φείλω ολόκληρη την ΕΥΓΕΝΩΜΟΥΣΥΝΗ μου στον καρδινάλιο, κι' ολόκληρη την ΑΦΟΣΙΩΣΙ μου στον βασιλέα!... Σκεπτόμουν, ότι ήταν ΑΤΙ- ΜΙΑ να ποδώσω τον καρδινάλιο, κι' ΕΓ- ΚΛΗΜΑ σωστό να ποδώσω τον βασιλέα!...

—Κυρία, σκεπτόμουν τόσες ήμέρες, ότι είμαι παγαματικά ένας άτιμος κι' ένας εγκληματίας!... Ένώ πρόδινα τον ευεργέτη μου καρδινάλιο, κι' ενώ παρσάφ'α την πί- στι μου ως ευπατρίδου προς τον βασιλέα — μπλεγμένος καθώς ήμουν κι' είμαι στη συνωμοσία αυτή — ωστόσο, είχα τη θρασυ-

τητα να επισκέπτομαι τον ένα το πρωί και τον άλλον το βράδυ, με γολήνιο το μέτωπό μου κι' υπερήφανα υψωμένο το κεφάλι μου!

—Επομένως, κυρία, είμαι ένας άτιμος κι' υποκριτής και το νοιώθω καλά αυτό το πράγμα!... Και σκεπτόμουν, κυ- ρία, ότι για να σας κερδίσω, για να φτάσω κοντά σας, θα ή- μουν ικανός να κυλιστώ σε χειρότερη ακόμη λάσπη!... Θα ή- μουν ικανός να γίνω πιο άτιμος ακόμη, και πιο προδότης, και πιο έπιόρκος, για να είχα—ως άμοιβή του κατανημάτος μου αυτού του οίκτρου—ένα γλυκό σας βλέμμα!

Νοιώθετε τώρα πόσο αφάνταστα σας λατρεύω, κυ- ρία;... Άπ' όλους τους ευπατρίδες, είμαι ο μόνος που δεν έχω το δικαίωμα να συνωμοτώ!... Κι' όμως είμαι δ πιο πρόθυμος απ' όλους συνωμότης, προς χάριν σας!...

—Άλλοι, κυρία, πρόσφεραν την καρδιά τους, την ψυχή τους, τη ζωή τους!... Εγώ, κυρία, έκανα την πιο μεγάλη και την πιο φριχτή θυσία, και φάνηκα άπεναντί σας πιο γενναίος απ' όλους αυτούς μαζί: Και τούτο, γιατί εγώ σας πρό- φερα την Τιμή μου, την Υπερήφάνειά μου, τον χαρακτήρα μου τον άνδρικό!...

—Κυρία, αυτά έχω να σας πω!... Με ρωτήσατε αν μπο- ρείτε να υπολογίζετε σε μένα!... Τά όσα σας είπα, μου φαί- νεται ότι άποτελούν μια εύγλωττη άπάντησι!...

Κυρία, με ρωτήσατε τί σκέπτομαι!... ΑΥΤΑ σκεπ- τούν και σκέπτομαι, κυρία!

Η δούκισσα ντέ Σεθρέζ, σιωπούσε κι' ανατρίχισε... Κάτι, το οποίο ούτε ύποπτευόταν καν ή θελκτική σειράνη, σάλεψε συ- κλονιστικά μέσα στη στήθε της, και την τράβηξε όδυνηρά.

Σκέφτηκε μωδιασμένη, έντρομη:

—Θεέ μου, τι είν' αυτό;... Γιατί με συγκινεί τόσο βαθιά ή άγρία άφροσύνη αυτού του νέου;... Μα εγώ όποιο νόμουν τόσο, καιρό, άπέναντί του!... Έβλεπα σ' αυ- τόν, μονάχα ένα όργανο τω φιλοδόξων σκοπών μου!... Σκόπευα να τον στείλω και στο θάνατο ακόμα, άρπεί αυτό να εξυπηρετούσε τα σχέδιά μου!... Γι' αυτό φρο- νιζα ως τώρα να τον ξετρελλάνω, παίζοντας άπέναντί του μιά καμωδιά έρωτος!... Και τώρα;... Μήπως π- άσθηκα, Θεέ μου, στα ίδια μου τα δίστα;... Άλλοις, γιατί νοιώθω τώρα τόσον πόνο, όσο σκέπτομαι πως μπορεί να σκοτωθώ αυτός δ δυστυχισμένος νέος;... Γι- ατί διστάζω τώρα, να τον σπρώξω προς το θάνατο, γι- αριν των σκοπών μου;... Και γιατί με συγκινούν τόσο ήδονικά, ή φράσεις της άσυνήθιστης λατρείας του να μένα;

—Εμπλεξε τά χέρια της με κρυφή άπόγνωση, και φ- θύρισε άνεπαίσθητα:

—Θεέ μου!... Γιατί να με μεθάω τόσο, αυτή ή καρ- δια μου;... Άλλά και γιατί να με στενοχωρή έπιστο- τόσο;... Άχ, αυτή ή ελκρινής αγάπη, αυτός δ δίχως όρια έ- ρως—που τόσο πάντα τον διωόουσα—φάνηκε έπιτέλους να με πε- ριβάλλει!... Τον ποθούσα τόσο, και τον βρήκα!... Άλλά με θου- πώνει!... Δεν ήμουν συνηθισμένη σε μια τόσο φλογερή αγάπη και προμάζω που την αντικρύζω!... Θ' αγαπήσω άραγε κι' ε- γώ, τον ζηλευτό αυτόν νέο;... Όχι!... Προς Θεού, όχι!... Άν- νας καταρρώθω να σκοτώσω τον καρδινάλιο, αν ο σκοπός μου έπιτύχει έτσι, δεν θα θέλω ποτέ να ξαναδώ τον άσσο Σαλαί!... Όχι!... Δεν θέλω να δεσμευτώ με άγάπη!... Κιθι- νεώ να τον αγαπήσω, και δεν θέλω!... Όχι!... Θά τον λησμο- νήσω αυτόν τον άνθρωπο, και θέλω να τον λησμονήσω!

Έντομεταξύ δ κόμης ντέ Σαλαί, γλωμός απ' τη συγκίνηση που λαγανιασμένος, είχε σκύψει το κεφάλι του... Περιμε- τη λατρευτή του να ευαρεστηθί και να του μιλήσει.

—Εκείνη, αποφάσισε τέλος να μιλήσει. Με άγρια προσπάθεια συγκράτησε την ταραχή της. —Εδώσε μια σοβαρή έκφραση στ' πρόσωπό της, κι' είπε:

—Κόμη!... Μου είπατε πράγματα φριχτά!... Ώστε γίνετε αιτίας μου, άτιμος κι' έπιόρκος και προδότης;... Σπαράζω λοιπόν τη λατρεία σας σε μένα, ως σ' ένα τέτοιο σημείο!... Και τώρα, τι να σας άπαντήσω εγώ;... Μία γυναίκα, της άναστη- τάδεως μου και του λαμπρού δνόματός μου, μονάχα δό άπο- τήσεις μπορεί να δώσει σ' έναν έρωτα, όταν της τον εκφράζουν όπως εσείς!...

Ο Σαλαί έβγινε σαν πτώμα, απ' την υπερτάτη άγανάπη του.

Κι' η δούκισσα ντέ Σεθρέζ, εξακολουθούσε:

—Η πρώτη άπάντησί μου, λοιπόν, είναι ή έξις: Πιστεύω, ότι είστε ένας αλάνιος άποχαρισμένος, παντοτεινός, ποχαρισμένος, μεταξύ μας!... Άλλά να είναι τέτοιος δ άποχαρισμένος αυ- τός, ώστε ποτέ πια—και σε κανέναν τόπο—να μην υποέσουμε, να μην τομήσουμε, να συναντηθούμε;... Καταλάστε, κόμη;... Να κάνω δηλαδή κάτι κι' εγώ, ώστε να φτάσω τη ντροπή του δικού σας κατανη- μάτος!... Και τότε, ή παύσις μου αυτή, κι' ή ντροπή ή δική σας, να μās κρατούν αλώ- νια χωρισμένους, και σε σημείο, ώστε να μην τολμούμε ποτέ ν' αλληλοαντικρυστού- με!...

('Ακολουθεί)

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΟΣ

ΤΡΟΜΑΓΜΕΝΟΣ ο Μάρκ Βιλεϋ άνοιξε διά- πλατα τά μάτια του και τή θύθηκε στο πηχτό σκοτάδι της κάμαράς του. Ο ιδρώς, ένας κρύος ιδρώς τρόμου είχε περιλούσει το σώμα του και ή καρδιά του χτυπούσε τόσο γρήγορο στο στήθος του, ώστε νόμιζε ότι θα σπάσει. Ο Λαι- μός του ήταν στεγνός κ' ή γλώσσα του είχε κολλή- σει στον ούρανίσκο του.

—Ποιάς είνε; φώναζε άγρια, ενώ τή δόντια του χτυπούσαν από το φόβο κι' ένοιωθε ότι τή μαλλιά του είχαν όρθωθεί από τη φρίκη του.

Μά σ' αυτή την αγωνιώδη έρώτησή του δεν του άπάντησε κανείς. Ο κλέφτης πούχε τρυπώσει στο σπίτι ήταν, φαίνεται, κουφός, γιατί εξακολουθούσε το ψάξιμο των συρταριών και τη μετακίνηση των έ- πιπλων. Ο Βιλεϋ άπλωσε τότε το χέρι του κι' έκα- νε ν' άναψή το ηλεκτρικό. Άλλα την ίδια στιγμή κάποιος άρπαξε το χέρι του και το άγκλωσε τόσο δυνατά, ώστε το μάτωσε. Ο Βιλεϋ μ' ένα ούρλιαχτό πόνου τινάχθηκε από το κρεβάτι του κι' έτρεξε σκουαφτόντας στα έπιπλα για να πάρη το πιστόλι του απ' το συρτάρι του γραφείου του. Μα ένοιωσε ένα παγωμένο σώμα να του φράζει το δρόμο.

—Ποιάς είνε; θόγγηξε μ' ένα σπαρχικό λυγμό. Έλεος! Λυπήσου με! Πάρε ό,τι θές, το πορτοφόλι μου, ό,τι πολύτιμο υπάρχει δω μέσα, μα πάψε να με βασανίζεις.

Ένα κρύο γέλιο τον έκανε να φρικιάσει. Έπειτα κάποιος τού έδωσε μια δυνατή γροθιά στο στομάχι και τον έξπλωσε καταγής. Ο Μάρκ Βιλεϋ όστόσο δεν έλασε τις αισθήσεις του. Μπόρεσε έτσι όπως ή- ταν έξπλωμένος να διακρίνη ένα λευκό πράγμα, έ- να σεντόνι να κινηται μέσα στο δωμάτιο. Τότε μια σκέπη πέρασε από το μυαλό του και τ'υ πάγωσε την καρδιά. Αυτός δ μυστηριώδης επισκέπτης ήταν ά- σφαλώς ένα φάντασμα! Ένας άνθρωπος από τον άλλον κόσμο που έρχόταν κάθε βράδυ, ύστερ' από τή μεσάνυχτα, στο σπίτι του, άναστατά να τή διαμα- ρισμά του κι' έφευγε μόλις λαλούσαν οι πετεινοί.

Κάθε πρωί ο Μάρκ εύρισκε άνοιγμένα όλα τή συρτάρια του κι' αναποδογυρισμένα τά πάντα. Τις πρώτες μέρες αυτοί οι κρότοι δεν του είχαν κάνει έντυπια. Υπέθετε ότι προσερχόντουσαν από τους άλλους ένοίκους του σπιτιού. Όσο για τά διάφορα έπιπλα που ήσαν πεομένα καταγής, νόμιζε ότι ο ίδιος τά είχε ρίξει σε στιγμές που τον κυριεύε ή ύ- πνοσάς του. Γιατί, μά την άλήθεια, δ άτυχος Βι- λεϋ όπέφερε απ' αυτή την τρομαχτική άρρώστεια των νεύρων. Την είχε πάθει από την υπερβολική με- λέτη κι' από τη συνήθεια που είχε να ξυπνάη τη νύ- χτα και να κλείνεται στο εργαστήριό του για να συνεχίση τά πειράματά του. Κι' αυτή έλλωστε ήταν ή γνώμη κι' όλων των φίλων του. Μα άπόψε για να θεοσκόπηση είχε παραμείνει άγρυπνος πάνω στο κρεβ- άτι του. Και να ξαφνικά που άνεκάλυπτε ότι αυ- τός δ επισκέπτης του ήταν ένα φάντασμα. Τότε, παύσε δά τή πίστευ, δ Μάρκ συνήλθε από το φόβο του. Ήξερε ότι όλοι αυτοί οι νυχτερινοί επισκέπτες ήσαν άκίνδυνοι. Έρχόντουσαν να διασκεδάσουν λί- γο με το φόβο των ανθρώπων κι' έφευγαν χωρίς να τους πειράζουν. Βέβαια το δικό του φάντασμα ήταν λυγικό «κακοαναθρεμένο», γιατί του είχε φερθή θά- λωσα και τον είχε χτυπήσει με πρωτοφανή σκληρό- τητα. Μά τί να γίνει. Έπρεπε να τή καλοπιάσει. Ά- ναγκάστηκε λοιπόν μέσα στο σκοτάδι, σκούπισε τον ιδρώτα του και γέλασε με το φόβο που δεν είχε κυ- ρεύσει. Ο Βιλεϋ φοβόταν μόνο τους λωποδύτες. Μπορούσαν να τον σκοτώσουν για λίγα δολάρια.

Κι' αυτό τον άναστατώνε. Τώρα όμως τά πράγματα ήσαν διαφορετικά. Το φάντασμα ήταν θεόβιος ότι κάτι ζητούσε στο δωμάτιό του γι' αυτό έψαχνε τά συρτάρια του. Είχε λοιπόν δ κουράγιο να φωνάξη μέσα στο σκοτάδι: —Μπορώ να σε βοηθήσω σε τίποτα; Το λευκό πράγμα σταμάτησε το ψάξιμο. Φαινό- ταν ότι δίσταζε. Έπειτα όμως ο Βιλεϋ άκουσε μια άνδρική φωνή να τή λέη: —Έγώσα το κεφάλι της γυναίκας μου. Είμαι θέ- ταιος ότι κάποιος βοηθός σου της τή πήρε δω και

λίγες μέρες από το όστεοφυλάκειο για να σου τή φέρη. Πρέπει λοιπόν να τή θρώ για να ήσυχάσω ά- πό τις γκρίνιες της. Ξέρεις τί θα πη να πάρουν μιάς γυναίκας το κεφάλι της;

Ο Βιλεϋ τή έλασε. Ναι, το φάντασμα είχε δίκιο. Ο βοηθός του, πράγματι, τού είχε φέρει την περα- σμένη έβδομάδα δώδεκα ανθρώπινα κεφάλια για να τή χρησιμοποιήση στα πειράματά του. Έπρόκει- το ν' ανακαλύψη μια χημική ουσία, με την οποία τά πτώματα θα μπορούσαν να μεταβάλλονται μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα σε σκόνη κι' έτσι οι άνθρωποι θα γλύτωναν από τά έξοδα της κηδείας και το μα- κάθριο θέαμα των νεκροταφείων. Μά αυτή την έ- φεύρεσι του την κρατούσε μυστική για να μην ανα- στατωθί ή Νέα Υόρκη.

Γιά φαντασθήτε τί είχε να γίνει, αν τή μάθαιναν οι νεκροθάφτες, οι έργολάβοι των κηδεών, οι παπά- δες, ακόμη και μερικοί ευάισθητοι άνθρωποι! Θά τον έπνιγαν ή θά τον δολοφονούσαν πριν να προλά- βη να την άνακοινώση στους άλλους έπιστήμονες. Γι' αυτό κι' ο Βιλεϋ προτίμησε στην άρχή να θεοβα- ωθή για την έπιτυχία της έφευρέσεώς του μεταχειρι- ζόμενος τά κόκκαλα των πεθαμμένων. Έπειδή ό- μως κανείς δεν τού παραχωρούσε τά λείψανα τού συγγενούς του, δ Βιλεϋ είχε αναθέσει στον Τζάκ- σον, τή βοηθό του, να καταφέρει να τή κλέψει από το όστεοφυλάκειο μερικά κόκκαλα. Κι' εκείνος δ άθε- όροθος έκανε τόσο καλά τή δουλειά του, ώστε σ' ένα μόνο βράδυ τού είχε φέρει δέκα νεκροκεφάλια! Ο δόκτωρ Βιλεϋ μ' αυτές εξακολουθούσε τά πειρά- ματά του και κατάφερε να τις μεταβάλη σε σκόνη κι' έτσι πείσθηκε ότι είχε πετύχει ή έφεύρεσί του. Δεν τού έμεινε λοιπόν τώρα πια παρά να φανερώ- ση τή κατόρθωμά του. Μα εκείνες άκριβώς τις μέ- ρες έκανε την έμφάνισή του στο σπίτι του τού φάντα- σμα τού άγνώστου. Ο έπιστήμων, όταν άκουσε τή λόγια τού φαντάσματος τά έλασε. Δεν ήξερε με τί τρόπο να τού άποκαλύψη ότι το κεφάλι της γυναι- κάς του βρισκόταν πεταμένο στα σκουπίδια κι' ότι ήταν πια μια μαύρη σκόνη.

—Άκούστε, είπε στο φάντασμα, συνέθεσαν μερι- κά θλιβερά πράγματα, που πρέπει να σας τά όμο- λογήσω. Μά επιτρέψτε μου ν' άναψω πρώτα τή η- λεκτρική.

—Όχι, τού άπάντησε τή φάντασμα. Το σκοτάδι έ- μένα δεν με στενοχωρεί καθόλου. Άλλωστε βλέπω κάθε κίνησή σου. Πές μου γρήγορα που έχεις κρυ- μένο τή κεφάλι της γυναίκας μου, γιατί δεν έχω ώ- ρα για γάμο.

Ο Βιλεϋ κατάλαθε ότι δεν μπορούσε ν' άποφύγη να πη την αλήθεια. Έτσι πήρε την άπόφαση να τή όμολογήση όλα κι' ο Θεός άς έλαζε τή χέρι του. —Θά έξερετε, είπε στο φάντασμα, ότι είμαι ένας έπιστήμων κι' ότι άσφαλώς μ' ένα σωρό πειράμα- τα Έπειδή λοιπόν δεν φανταζόμουν ότι μπορώ να χρησιμεύσω στους πεθαμμένους τά κόκκαλά τους, πήρα μερικά κρανια. Μ' αυτά δυστυχώς δεν μπορώ πια να τά έπιστρέψω, γιατί τά έχω κάνει σκόνη.

—Δυστυχία μου! φώναζε τή φάντασμα. Τι θά πώ στη γυναίκα μου; Σκεφθήκατε ότι κάνατε ένα ά- ποράταιο έγκλημα;

—Μά... προσπάθησε να δικαιολογήθ ή Βιλεϋ. Άφήστε τις δικαιολογίες. Καλύτερα να σκε- φθώμε να δώμε τί θά κάνουμε. Πρέπει να έρεθί μια λύσι. Άπόψε δεν μπορώ να γυρίσω στο μνημα- μου χωρίς ένα γυναικείο κεφάλι. Άλήθεια ή γυ- ναίκα σας δόκτωρ, είνε όμορφη; Ο Βιλεϋ ανατρίχισε. Ώστόσο άπάντησε στο φάν- τασμα:

—Ναι, είνε πολύ όμορφη. Άλλά τί σας ένδιαφέ- ρει ή γυναίκα μου;

—Αυτό θά τή μάθετε αύριο τή πρωί. Σκέπτο- μαι μόνο, ότι ή σύζυγός μου δεν θά μείνη καθόλου ευχαριστημένη. Μά τί να γίνει. Αύριο τή θράδυ πρέ- πει να κάνουμε με την κυρία μου μια έπίσκεψη και καταλαβαίνετε ότι δεν μπορεί να ρήη χωρίς κεφά- λι. Άς είνε, τώρα πρέπει να τελειώνω γιατί κον- τεύει να έξημερώση. Πρέπει να έπισκεφθώ και τή γυναίκα σας.

Και τή φάντασμα εξαφανίστηκε από τή δωμά- τιά ('Η συνέχεια εις τήν σελίδα 1101)

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΘΟΩΝΗΣ

Ο ΤΣΑΡΛΙ ΤΣΑΠΛΙΝ ΚΑΙ Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

(* Άρθρο του δικαστή μου Γάλλου ήθεποιού του κινηματογράφου κ. Ζακ Κατελαίν)

ΡΙΣΚΟΜΟΥΝ από δω και όχτώ μέρες στο Χόλλυγουντ—και σ' όλο αυτό το διάστημα δεν έκανα άλλη δουλειά, παρά να ψάχνω να ανακαλύψω την μεγαλύτερη δόξα του συγχρόνου κινηματογράφου, τον Τσάρλι Τσάπλιν!

Πουθενά όμως, δεν μπόρεσα να ανεύρω τα ίχνη που αφήνουν τα μεγάλα, τα θρυλικά του παιδιά παπούτσια.

Σ' ένα γεύμα, στο οποίο ήταν προσκαλεσμένος και ο ήμιθεος αυτός, πληροφορήθηκα την τελευταία στιγμή, ότι ο Σαρλώ δεν έπρόκειτο ναρθή, επειδή έκανε θόλτες με το γιό του σ' ανοιχτά της νήσου Κατλίνια. Σ' ένα δείπνο, στο οποίο του κάκου τον περιμέναμε όλοι, μάθαμε όταν ήρθε η ώρα να φύγουμε ότι ο Τσάπλιν είχε πάει σ' ένα θοινό, όπου ο Σαρλώ ήταν διπλοκλειδωμένος στο στούντιό του και ότι αποτελείων, με πᾶσαν εχεμύθεια, την τελευταία του ταινία...

Το αποτέλεσμα λοιπόν ήταν να' απέλπιστώ και να καταλήξω στο συμπέρασμα, ότι το καλύτερο που είχα να κάνω, ήταν να πάσω να καταδιώκω μία λεία που φαινόταν ασύλληπτη σαν σκιά, όταν εξαφνικά θρήνηκε ένας υπέρτομος άνθρωπος, ο οποίος μου ψιθύρισε κρυφά στο αυτί:

—Ο Τσάρλι θάρρη την Κυριακή να φάει μαζί μας, Σας προσκαλώ κ' εσάς!

Ο υπέρτομος αυτός άνθρωπος ήταν η κυρία Σαμουήλ Γκόλντμιν, η σύζυγος του Μ. Ναπολέοντος του 'Αμερικανικού κινηματογράφου.

Κι' έτσι, ένα όρατο και θερμό πρωινό, η κόουρσα μου με μετέφερε στη Σάντα Μόνικα. Δεξιά και αριστερά μου ήταν παρατεταγμένες στη σειρά πολυτελέστατες θύλλες. Έμοιαζαν σαν στρατιώτες που παρουσιάζουν όπλα, κατά την διάρκεια μιας παρελάσεως. Και τα όπλα αυτά ήταν...τα φοινικικά δένδρα και η ροδοδάφνες που εστόλίζαν την πρόσοψη όλων αυτών των χαριτωμένων σπιτιών.

Να ή θύλλα της Λωρέττας Γιόγκ, της 'Ελίζας Λάντι, της Τζέιν Κράουφορντ και της Γκρέτας Γκάρμπο, λίγο παράμερα αυτή, ένα από τα ελάχιστα σπίτια του Μπέρνελ Χίλς, που περιστοιχίζονται από ψηλούς τοίχους. Πίσω από τους τοίχους αυτούς ζή η μεγάλη Σουηδή καλλιτέχνης. Περνά, κατόπιν, έμπροσθεν από άπειρα τεράστια για πόλο, από λέσχες τένις, από ένα κομμάτι γαλανής θάλασσας—και, τέλος, φτάνω στη θύλλα των Γκόλντμιν. Είναι η ώρα του κοκταίλ. Και επειδή το σπίτι του Σαμουήλ βρίσκεται κοντά στη θάλασσα, είναι και η ώρα του λουτρού. Ο 'Αδόλφος Μανζού και η χαριτωμένη γυναίκα του Βέρα Τήνταλ, οι οποίοι μόλις είχαν γυρίσει απ' το ταξίδι του γάμου των, παίζουν κιόλας στα κύματα.

Προχωρώ σε μία εξέδρα και ανοίγω συζήτηση με τον Μανζού. Το θυμίζω, ότι πριν από πέντε χρόνια παίξαμε μαζί σε δυο φιλμ, γυρισμένα στο Παρίσι.

—...Πώς περνούν τα χρόνια! συμπληρώνω σε τόνο μελαγχολικό.

—Πιθανόν, πολύ πιθανόν. Μά'χι και για μένα!... μου απαντά ο 'Αδόλφος, ο αιώνας αυτός ξηθός.

Τέλος, εμφανίζεται στον όριζοντα ο Σαρλώ, όπλισμένος με το μικρόχολο χαμόγελό του, με μαλλιά άσπρα σχεδόν, που χρυσίζουν κάτω από τον ήλιο. Συνοδεύεται από την Πολέτ Γκοντάρ, την αχώριστη φίλη του από δύο έτών. Η γοητευτική αυτή γυναίκα παίζει τώρα, με άβυσσος τέχνη, τον δύσκολο ρόλο μιας μνηστής—της μνηστής του Σαρλώ—της οποίας η μνηστεια διαρκεί πολύ περισσότερο απ' ό,τι διαρκούν συνήθως οι 'Αμερικανικοί γάμοι.

Προπαθώ να υπενθυμίσω στον Τσάρλι Τσάπλιν μία παλιά συνάντησή μας στο Παρίσι. Εκείνος, όμως, με πληροφορεί με ευγενικό ύφος ότι είναι τώρα η ώρα του μπάνιου και ότι δεν θέλει να χάσει την απόλαυση αυτή για να παραδοθώ στο δαίμονα των αναμνήσεων...

“Υστερ’ από λίγη ώρα, όταν συγκεντρωθήκαμε όλοι γύρω από ένα καλοστρωμένο τραπέζι, ο Σαρλώ πήρε άμέσως λόγο σοβαρό. ‘Αρνήθηκε να πιη το ούισκυ που του προσέφεραν, λέγοντας:

—Τό σώμα δεν πρέπει να δέχεται δηλητήρια, αν το μωρό θέλει να είναι δυνατό και διαγυγέ.

Ο Σαρλώ είχε στην ‘Αμερική ο τελευταίος υπέρμαχος της ποταπαγορεύσεως. ‘Ανέκαθεν, όμως, φοβότανε και αντιπαθόσε κάθε τι που μπορούσε να θάμνη την υγεία του. ‘Αφηγείτο, μάλιστα, σχετικά το ακόλουθο περιστατικό:

Μιά μέρα,—ήταν τότε ένας μορτάκος πέντε χρονών,—ένο έκανε θόλτες κοντά στο πατρικό του σπίτι, είδε εξαφνικά ένα μωρό, το οποίο, εξαπλωμένο στο καροτσάκι του, θύωνε άγρια για το μπιμπερό του. Σε μία στιγμή, η μητέρα του απομακρύνθηκε. Και ο μικρός Τσάπλιν, που τον είχε σκανδαλίσει το γάλα, θρήνηκε την περίστασι κατάλληλη για να πλησιάσει το μωρό και να του πάρη το μπιμπερόν από τα χέρια του Μόλις όμως το έφερε στα χέρια του και ήπιε λίγο γάλα, άρχισε να σπιν με άηδία! Το γάλα εκείνο ήταν ξυσιμμένο, πραγματικό δηλητήριο!... Και ο Τσάρλι, Έξω φρενών, θέλησε να πετάξη το μπιμπερόν κάτω, να το σπάση, για να ‘απαλλάξη το μωρό από έσ κίνδυνο. Η μητέρα όμως γύρισε στο μαιώδ, πήρε το μπιμπερόν και το ξανάδωσε στο μικρό της, το οποίο άρχισε να πιη αγόρταγα το ξυσιμμένο γάλα!...

—Από τότε, δεν δοκίμασα να σπᾶσω άλλο μπιμπερόν! προσέθεσε ο Σαρλώ, με μελαγχολικό χαμόγελο. Οι άνθρωποι έσσκουν συχνά ευχαρίστησι και στα πιο ακάθαρτα πράγματα. Γιατί να τους χαλάς το κέφι;

Κυττάζω τον Τσάρλι θαθεία κατάματα και άκούω με σπιν νησι την όμιλία του καταπληκτικού αυτού ανθρώπου. Προπαθώ να συγκρατήσω την μνήμη μου την φωνή του, την φωνή αυτή που δεν την άκουσε άκόμα ο κόσμος, πέντε χρόνια μετά τη νίκη του όμιλούτος κινηματογράφου.

Ποιοι λόγοι όμως, αναγκάζουν τον Τσάπλιν να κρατάη την έπιμονη αυτή σιωπής;

Η ‘Αγγλική προφορά του, έπαιν πολλοί, θ' άνηχούσε δυσάρεστα στ' ‘Αμερικανούς, αλλά, ‘Αδυναμία του, έξ άλλου, να μεταχειριστή την άργκό της ‘Αμερικής, δεν του επέτρεπε να δώση στην όμιλία του ηρωός μας τον τόνο που έχει συνήθως η όμιλία των άλητών.

Τό πρόβλημα αυτό άπασχόλησε πολλούς φίλους του κινηματογράφου.

‘Εγώ, όμως, άφού άκουσα μία φορά το Τσάπλιν να μιλά σε τόνο λίγο δογματικό, έλαφρά άποφθεγματικό, όταν τον άκουσα να διατυπώνη μερικές σκέψεις τόσο τολμηρές, ώστε να μπορούν να θεωρηθούν εναυστατικές, κατάλαβα ότι ο μεγαλόμυθος αυτός μίμος π ρ ε π ι ν ά σ α ν έ α ν θέλη να μιλήση στην καρδιά και στο πνεύμα όλου του κόσμου!...

Αυτή είναι η τραγωδία της σιωπής του! Αυτό είναι το πάθος της περιεργής σιωπής του.

Σε λίγο, άρχισα να συζητώ με τον Τσάρλι Τσάπλιν για το καινούργιο φιλμ του, που θα είναι και αυτό θωδó. Τρία έτη πριν, χρόνια χρειάστηκε ο καλλιτέχνης για να καταπιασθώ σενάριό του. Τί τίτλο θα έχη η ταινία; Αυτό δεν το έβρισκε άκόμα...

—...Για πρώτη φορά, ο κόσμος θ' άκούση την φωνή μου στο όθονη! μάς πληροφορεί εξαφνικά ο Τσάπλιν.

Η ειδήσις αυτή είναι τόσο άπίθανη, ώστε δεν δυσκολεύεται να διόλου να εκδηλώσουμε την δυσπιστία που μάς προκαλεί.

—Ω! Θά'πό άπλως ένα τραγούδι, μά'ένα τραγούδι που να συνήθιστο, ώστε κανείς στον κόσμο δεν θα μπόρεση να καταλάβη τα λόγια του! μάς έξηγηέ ο Σαρλώ.

Στην καινούργια αυτή ταινία του Τσάπλιν—η οποία θ' άποτελέση την άπολογία ή, μάλλον, την κριτική του σοσιαλισμού—μείλο θά παίζη και το άνώνυμο πλήθος, σύμφωνα με τόν μέθοδο που έγκαινιάσανε πρώτοι οι Ρώσοι σκηνοθέται.

Όταν ήλθε η στιγμή να άποχαρητρώ τον Τσάρλι Τσάπλιν έκείνος μού έπεφύλασσε μία τελευταία έκπληξι:

—Μπορείτε να άνακοινώσετε στους φίλους μου τους Γάλλους ριστική και άμετάκλητη. Δεν ξέρω πότε θ' άρχισω το γύριμά ‘Εκείνο όμως, που ξέρω, είναι ότι θά ύποδοθώ τον ρόλο του Μπώλοντος κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να μη δυσανεστήσω κανέναν—είπε,—ότι η άπόφασί μου να παίζω τον Μ. Ναπολέοντα είναι άπό τους θαυμαστάς του μεγάλου Κορσικανού!

Ο Σαρλώ

ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝΤΑΙ ΟΙ “ΑΣΤΕΡΕΣ, ΤΟΥ ΚΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1076)

Έγραψα ένα σωρό άρθρα για την σπάνια περίπτωση της δικτυογράφου αυτής, στην όποια η τύχη μεδίτσε κατά τρόπο τόσο άέλπιστο.

Η Κάθρην Χέμπουργκ έπαυσε άνέκαθεν στο θέατρο. Στόν κινηματογράφο, δεν έλλαξε μέθοδο εργασίας. Ένα προσεκτικό μάτι, άπληθέστατο άμέσως ότι και μπροστά στόν κινηματογραφικό φακό, ή Κάθρην παίζει σαν να θρίσκεται στη σκηνή. Όστόσο, ή Κάθρην δεν μπόρεσε να έπιδληθή στο θέατρο. Αδύνη, έξ άλλου, ύπήρξε ή περίπτωσης και της Γκρέτας Γκάρμπο και της Μάιρης Πίκφορντ. Η δυο αυτές καλλιτέχνιδες πρωτοπαρουσιάστηκαν στο θέατρο, μά ο κινηματογράφος μόνάκας τις άνέδειξε.

Η Μύρια Λού άγωνίστηκε πολλά χρόνια για να πείση τους διευθυντάς τών κινηματογραφικών έπιχειρήσεων, ότι την κατέστρεφαν με τη μανία τους να της δύνουν διαρκώς ρόλους ‘Ιαπωνιδών και Αιγυπτίων βασυλισσών, επειδή ή φύσι έτυχε να την προκίση με άμυγδαλωτά μάτια. Τέλος, μία μέρα, της άνέθεσαν ένα ρόλο, στόν όποιο είχε τό δικαίωμα να ντυθή και να μιλή όπως έλες ή Εύρωπαική. Τό φιλμ αυτό είχε μεγάλη έπιτυχία. ‘Από τότε, ή Μύρια έπαψε να θεωρείται ή Ιδεώδης Κινέζα του κινηματογράφου. Και μετεβλήθη σε μία μεγάλη κωμωδó...

‘Από καιρό σε καιρό, τό στούντιο άναεώνουν την παρακαταθήκη τους σε γυναίκες. Πρέπει τώρα να σημειωθή, ότι σπανίως οι ‘Αμερικανοί προσλαμβάνουν γνωστές ήθοισιους τό θέατρο. Προτιμούν να δημιουργούν οι ίδιοι τις καλλιτέχνιδες, παρά να έχουν να κάνουν με μία ήθοισι ένοδοή—δύστροπη δικαί και άπαιτητική.

Γιά τό όνομα του Θεού, όμως! Η έξαιρετική τύχη που γνωρίσανε άρισμένες γυναίκες, δεν πρέπει να παραπλανήση έλες έκείνες που όνειρεύονται να έξελιχθούν σε θενιτέτες. Τό Χόλλυγουντ είναι ή πιο ιδιότροπη πόλι του κόσμου. Διαλέγει κάποτε άνάμεσα στις άσχημες γυναίκες την άσχημότερη και άδιαφορεί για τις άράεις. Γιατί; Στό έρώτημα αυτό, ό,τι ο διευθυντής τών κινηματογραφικών έπιχειρήσεων δεν θά είναι ίσως σε θέση να δώσουν μία άπάντησι...

ΖΩΡΖ ΝΟΡΜΑΝ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1097)

τις. Ο Βίλεντ δεν πρόφτασε να συνέλθη από την κατάπληξι του, όταν μία σπαραχική κραυγή από τό διαμέρισμα της γυναίκας του τον έκανε να φρικιάση. Έντρομος άναψε τά φώτα κι' έτρεξε στην κρεβάτοκάμαρά της. Τό θέαμα όμως που παρουσιάσθηκε μπροστά του ήταν άφάνταστο. Η γυναίκα του έπλεε σε μία λιμνη αίματος. Κάποιος της είχε κόψει με τρομαχτική άγριότητα τό κεφάλι και τό είχε εξαφανίσει. Ο δόκτωρ Βίλεντ δεν μπόρεσε να άνθέξη περισσότερο και τραλλάθηκε. Την άλλη μέρα οι έσθοποι του τον θρήκαν κοντά στο πτώμα της γυναίκας του να έπαναλαβή συνεχώς την ιστορία που σάς δηγηθήκαμε. Μά τό πιο περίεργο είναι ότι τό κεφάλι της γυναίκας του Βίλεντ μετά δύο μέρες άνακαλύφθηκε από τη δυσσομία του στο άποφύλακειο του νεκροταφείου, μέσα σε μία λειψανοθήκη που έγραφε απέξω τά έξης:

“Πέτρου Σάντες, έτών 35. Έγγενήθη την 25 ‘Απριλίου του 1895. ‘Απέθανε την 16 Ιουνίου του 1930”.

Και οι άστοχυμοί άκόμη προσπαθούν να άνακαλύψουν τό δολοφόνο της μίσσης Βίλεντ. Μά μπορεί ποτέ να πέση στα χέρια τους ένα φάντασμα; Έκτός άν τό έγκλημα τό διέπραξε ο ίδιος ο Βίλεντ, πάνω στην τρέλλα του, και φαντάστηκε, με την ταραγμένη του φαντασία, την ιστορία της έπισκέψεως του φαντάσματος. Γιατί όχι;...

ΤΖΑΚ ΝΑΥ-ΦΕΡ

Ο ΚΛΗΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1084)

όλον κόσμο. Έυτοίος πάρε τό μαχαίρι σου. Γιά τιμωρία σου θά κόψης τήν σου τό λαιμό σου.

—Είλες! φώναξε παραληλητικά ο Πεπίτο.

Μά ο δόν Πέτρο δεν τόν άκούανε. Τόν άνάγκασε να θυθή ο ίδιος τό μαχαίρι στο στήθος του και να άποκοπήση!

Έκείνη την ώρα ή πρώτη άχτινης της μέρας φώτισαν τό δωμάτιο. Ο δόν Πέτρο θήκε άτάραχος από την κάμαρα, έβήτησε τις ενοίκους και τός έλε να είδωλίσουν την έσσηνία. Έκείνη την ώρα ή πρώτη άχτινης της μέρας φώτισαν τό δωμάτιο. Ο δόν Πέτρο θήκε άτάραχος από την κάμαρα, έβήτησε τις ενοίκους και τός έλε να είδωλίσουν την έσσηνία. Έκείνη την ώρα ή πρώτη άχτινης της μέρας φώτισαν τό δωμάτιο. Ο δόν Πέτρο θήκε άτάραχος από την κάμαρα, έβήτησε τις ενοίκους και τός έλε να είδωλίσουν την έσσηνία.

—Είλες! φώναξε παραληλητικά ο Πεπίτο.

ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

“Όπως σάς ύποσχεθήκαμε, τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ήρτισαν την διανομήν εις τούς άναγνώστας των σειράς περιήμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τα πρώτα βιβλία, τά όποια διανέμονται ήδη στους άναγνώστας τών περιοδικών μας, είναι τό ύπέρτομον άισθηματικό άριστούργημα του ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

Και τό άριστούργημα του ρωμαντισμού

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

Το άΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιοδ

‘Επίσης άρχισε ή διανομή του άριστουργήματος του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

“Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ”

“Όπως σάς είχαμε είδοποιήσει, για να άποκτήσετε τά άριστουργήματά μας, πρέπει να άποκόπτετε από τό «Μπουκέτο» ή την «Οικογένεια» 4 έκ τών δημοσιευομένων εις την 3ην σελίδα του έξωφύλλου δελτίων και να τά φέρετε εις τά Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

“Ετσι, μ' ένα έλάχιστον ποσό, με τό έν πέμπτον της τιμής του βιβλίου, άποκτάτε βιβλία κομψά, έκ 300 περίπου σελίδων έκαστον, άποκτάτε τά «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», όπως δικαίως άνομάσθησαν τά έργα που σάς χαρίζουμε.

Οι έν τας έπαρχίαις άναγνώσται μας θά προσκομίζουν τά 4 δελτία και τας 8 δραχμάς εις τά ‘Υποπρακτορεία τών ‘Εφημερίδων και θά λαμβάνουν τά βιβλία των.

Περί τά τέλη Μαΐου θά κυκλοφορήση ή

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Του ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

‘Επίσης έτοιμάζονται τό άισθηματικό άριστούργημα του ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ”

Και άλλα έρωτικά άριστουργήματά.

‘Η ευκαιρία δηλαδή είναι ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οι έν τό ‘Εξωτερική άναγνώσται τών περιοδικών μας πρέπει να στέλνουν, μαζί με τά δελτία και τας 8 δραχμάς, και τά έξόδα άποστέλλης τών βιβλίων, και τούτο, διότι θά ήτο λίαν έπιζημία διά τό Γραφείον μας μία ταυτή έπαράσησις. Ες τας πόλεις του ‘Εξωτερικού όπου ύπάρχουν ‘Υποπρακτορεία του Κέντρικού Πρακτορείου ‘Αθηνών, οι άναγνώσται μας θά παραλάβουν τά βιβλία των από τούς κ. κ. άποπράκτορας.

Τά δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

Η ΕΚΑΤΟ ΛΙΡΕΣ ΤΟΥ ΝΑΣΡΕΝΤΙΝ ΧΟΤΖΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1064)

μού τις δόσεις με τρόπο κι' όχι έτσι στη μέση του δρόμου και μπροστά σ' όλο τον κόσμο. Δεν φοβάσαι λοιπόν μη προστάξω να σε κρεμάσουν;

—Μπα! Δεν φοβάμαι τίποτα! το άπάντησε ο Νασρεντίν. Λαμπακοπώντας από τη χαρά του. ‘Ο πατέρας μου, πόνιν πεθάνη, μου άφησε στην παραγγελία: να δώσω τούτες εδώ τις εκατό λίρες στον πιο κατό άνθρωπο του ‘Ισλάμ. ‘Ε, λοιπόν, ο πιο κατός άνθρωπος του ‘Ισλάμ μού φαίνεται πως είσαι σέ, θεζύρη μου! Έδώ και λίγη ώρα είδα να παλουκώνουν τον έλλο θεζύρη. Αυτό θά τό ξέρης κι' εσύ. Κι' όστόσο, άν και έέρεις ποιά τύχη σε περιμένει και ποιά θά είναι τό τέλος σου, πᾶς στο σεράγκι με ταμπούρα και τρουμπέτες!... ‘Ε, τί να σοβ' πά... ‘Ο άλλος δεν είχε περισσότερο μυαλό από μία καμήλα. Τό δικό σου όμως, θεζύρη μου, είναι κοκκορίσιο!...

Και θάλυντας μέσα στο χέρι του θεζύρη το πουγγί με τας 100 λίρες, ο Νασρεντίν γάι... έχκε ευχαριστημένος τις είς πλήθος.

ΠΙΕΡ ΜΙΑ

Εν Αθήναις τῇ 8ῃ Δεκεμβρίου 1934

Πρὸς τὴν

ACADEMIE DE BEAUTE
MME KETTY

Ερμού 35
ΕΝΤΑΥΘΑ

Ἀγαπητὴ Κυρία.

Θεωρῶ καθήκον μου νὰ διακηρύξω καὶ δημοσίᾳ τὸ κατωτέρω περιστατικόν μου.

Πρὸ ἐτῶν ὑπεβλήθην εἰς θεραπείαν διὰ Ραδίου ἵνα θεραπεύσω ἓνα «Σπίλον» εἰς τὸ πρόσωπόν μου. Δυστυχῶς ἡ θεραπεία μου αὐτὴ οὐσιαστικῶς ἀπέτυχε διότι, νὰ μὲν ἐξηφανίσθῃ ὁ σπίλος, ἀλλὰ τὸ ράδιον προεκάλεσε εἰς τὴν θέσιν του μίαν τεραστίαν οὐλὴν, καταλαμβάνουσαν ὅλον τὸ ἀριστερόν ἡμισυ τοῦ ἄνω χεῖλους καὶ εἰς μένα βάθος, εἰς τρόπον ὥστε ἐδημιουργήθη ἀσυγκρίτως μεγαλειτέρα δυσμορφία ἀπὸ τὴν προηγουμένην.

Τὴ συστάσει φίλης μου, ἀπεφάσισα νὰ ἐμπιστευθῶ σὲ σὰς, πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ κακοῦ.

Κυρία μου, ἡ εὐγνωμοσύνη μου θὰ εἶναι παντοτενὴ. Τὰ μέχρι τοῦδε ἀποτελέσματα εἶναι θαυμαστά. Βεβαίως τὰ ἴχνη τῆς οὐλῆς δὲν ἐξηφανίσθησαν ἀκόμη, ἀλλὰ ἡ οὐλὴ ἐπανεστὴν πλέον νὰ ἀποτελῇ δυσμορφίαν καὶ εἶμαι ἀπολύτως ἱκανοποιημένη διὰ τὰ μέχρι σήμερον ἀποτελέσματα.

Ἐπὶ πλέον σὰς συγχαιρῶ: 1) Διὰ τὴν ἀνώδυνον ἀφαίρεσιν μίας ἐλίας μεγέθους ρεβυθίου. 2) Διότι μεταβάλατε τὴν ἄλλοτε στέγνῃ καὶ τραχεῖα ἐπιδερμίδα μου σὲ ἐκτάκτως ἀπαλὴ ἐπιδερμίδα. Καὶ 3), τὸ καὶ σπουδαιότερον, σὰς συγχαιρῶ διὰ τὴν σοβαρότητα καὶ θετικότητά σας. Διεπίστωσα ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐπεμβάσεών σας εἶναι κατὰ πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ τὰς ὑποσχέσεις σας.

Βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν θὰ παύσω νὰ διακηρύττω τὴν ἱκανότητά σας.

Μετὰ πολλῶν εὐχαριστιῶν

Μ. Καραγὰ

Παπατσῶν 8α

DESITIN POMMADE

FABRICANT : DESITIN — HAMBOURG ..

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΣΠΗΤΙ

ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ : τὰς δερματικὰς παθήσεις, ἐγκαύματα, ἐκζέματα, λειχήνες, σπασμοὶ καὶ κάθε πληγὴν.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕἰΣ ὍΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Τηλέφ. 80 - 441

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ

ΕἰΣ ΤΗΝ

ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ

ΒΡΑΒΕΙΑ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΑ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ — ΚΟΡΝΑΡΟΥ
Τηλέφ. 21.417

Ὅλαι αἱ ἀπομιμήσεις τῶν καλυτέρων Εὐρωπαϊκῶν ἀρωμάτων εἰς ΧΥΜΑ
ΕἰΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ
Σ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ & ΣΙΑ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 16

ΜΕΓΑΛΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Ἀπόλυτος καθαρισμὸς δερμάτων

PERMANANT

ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

διαρκείας.

Μὴν κάνετε τὰ μαλλιά σας PERMANANT, ἐάν δὲν ἐξετάσετε προηγουμένως τὸ νέον συστημα ἐφευργῆς πρὸς ἀσφάλειάν σας καὶ τὴν γίαν σας.

EMMANOUEL

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 11

(Ἐναντὶ θεάτρου Ἑλλάδος)

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΔΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλοῦ τοῦ ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Μενάνδρου 27—Αθήναι. Τηλ.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΣΑ

Ἱατρός Δερματολόγος

Ἐπὶ δεκαεξετίαν Ἐπιμελήθη τὴν Παιδιατρικὴν Κλινικὴν τοῦ Κασσιανίου κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τελεμαχίδου 9—11 π.μ. καὶ 4—6 π.μ.

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΜΙΤΣΙΟΥ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — Ἀθήναι
Ἀναλαμβάνει ὁποῖσδήποτε φάσεις. Ἀριθ. Τηλ. 2306

ΚΑΛΕΣΑΤΕ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΝΕΟΝ
ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ
ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΣΑΣ

Ἐξομολογεῖται ἡμεῖς καὶ ἂν ἐγέννηθητε, αἱ κοσμευτικαὶ ἐπεμβάσεις, καὶ ὅποιες θὰ ἐξασφαλιστε ἐφέτος καὶ εἰς τὸ μέλλον, ἐκτελεσθῶσι ἀπὸ τοῦ ζωδιακοῦ ἀστέρος, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ἰδίου. Κάθε γυναίκα μπορεῖ τώρα ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸ δερμα τῆς, καὶ ἐάν ἀκόμη εἶνε μαρμαρωμένη, ἀλκακωμένη ἀπὸ ρυτίδας ἢ γηρασμέ- νου τοῦ πλασμοῦ μὲς τοῦ προσώπου. Διὰ τῆς ἐιδικῆς μεθόδου τοῦ καθηγητοῦ Dr Stejkal, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πράγας, ἀνακατασκευάζονται τὰς νεαρὰς ζώων. Ἐν ἀξιοθαύμαστον ὅτι τῆς κρέμας Τοκαλόν, ὀνομασθὲν Biosel. Τοῦτο περιέχειται ἀπὸ τοῦ δερματός, χρώματος ροῦ ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τοῦ δερματός, πρὶν κατακλιθῆτε, τρέφετε τὸ δερμα σας κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου σας. Ἐξομολογεῖται μὲς ἐπανάκατον τὴν νεανικὴν τῶν ὀψιν. Τὸ πρῶτον ἐπὶ τῆς κρέμας Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ (ὄχι λιπαροῦ) καὶ εἰς τὰς ἀτελείας τοῦ δερματός. Ἐχει στυπτικὴν ἀπορροφητικὴν καὶ μαγικὴν μεταβολὴν τοῦ προσώπου σας θὰ ἀπολαύσῃτε τὴν πληρὴν ἐπιτυχίαν καὶ εὐτυχίαν, ἀπὸ τῆς ἐξομολογήσεως, ἄλλως τὰ χρήματά σας ἀπορροφῶνται. Γενικὸς ἀντιπρόσωπος Α. Π. Ρεμπουτζάκος, ὁδὸς 42, Ἀθήναι.

«ΑΛΜΑ»

ΠΕΤΡΟΣ ΓΡΙΒΑΣ

ΒΕΡΝΙΚΙ ΟΝΥΧΩΝ

“L’ ECLAT,”

θὰ πῇ Λάμψις, Γυαλάδα, Διάρκεια
χιλιάδες χρώματα (καὶ ἀποχρώσεις).

Διὰ τὴν καλυτέραν ἐξυπηρέτησιν
τῆς πολυπληθοῦς πελατείας μου ἔ-
φερα μαζὺ μου ἀπὸ τὸ Παρίσι τὴν
Νέα σύνθεσι τοῦ 1935

ΑΥΓΟΥΛΑΣ

18 ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18

ΤΗΛ. 26 369

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜ

Ἡ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

ὀφείλεται εἰς τὸ Κατάστημα

ΑΚΡΟΠΟΛ

Τὸ κερδίζετε, ἂν βάψετε μόνη σας ἓνα περσινὸν σας μετὰς ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ARTI, αἱ ὁποῖαι κάθε παλὴν φόρεμα τὸ μεταβάλλουν σὲ καινούριον. ΔΕΝ ΕἶΝΕ ΡΕΚΛΑΜΑ· ΕἶΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ. Δοκιμάσατε γὰρ νὰ βάψετε ἑαυτὰς εἰς τὰ ἄνοιξιμα Μάλλινα, λόγω τέλους τῆς ἔπαυσης. Αἱ Βαφαὶ ARTI πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία καὶ Ἐμπορικά.

μετὰ τὰ ἐξαιρετικὰ Μεταξωτὰ Ἐμπριμέ εἰς συνδυασμοὺς καὶ σχέδια τῆς τελευταίας Παριζιάνικης Μόδας, τοῦ Σκατσέζικου Εὐρωπαϊκοῦ Ταξιδίου, ὡς καὶ τὴν λεπτὴν Μεταξωτὴν Κάλτσα.

ΑΛΜΑ

Εἰδικαί Ἐκπτώσεις εἰς τὰ Ἀνοιξιμα Μάλλινα, λόγω τέλους τῆς ἔπαυσης.

Κατάστημα ΑΚΡΟΠΟΛ

Ερμού 18Α

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ ἡμιόφωρα βιβλία, πάντες εἰδούς καὶ πάσης γλώσσης, καθὰ καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθήκας. Γράψατε: «Μπουκέτο» Λέκτα 7, Ἀθήνας.

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΔΕΛΤΙΟΝ Ε' ΒΙΒΛΙΟΥ

ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ”

Ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ.

Κυρίες μου
 Όλων μας μιά είναι η προσπάθεια. Πώς να
 βῶν υἰάμεν ἰά μαλλιά βῶν ὠραιότατα
 Ἀλλά... Δίχως ἰόν κίνδυνον νῶ ἰά ἀσπρίσιτε.
 νῶ ἰά υἰάμετε σκληρά ἄλωνα. ὁλαχιά. Μιά υἰά
 λή ἐργασία ἐπιτυχάνεται

ὁ
ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ
 Παρουσιάζει ὅλη
 τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον δι-
 ἰά ἰά μαλλιά βῶν ὁ-
 ὠν υἰά βῶν αἰ
 ἴδια

μόνον μέ ἰά
 υἰά μέ πείραν πολυετή. Αὐτά νῶ εἶδε ὁ-
 πολύω πεπεισμένοι πῶν μόνον ἔμεῖς ἰά
 διαδέλομεν

ἄριστα ὑλικά
ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ
 Σταδίου 37
 Στὰ Διη. Ὑπαλλήλων
 Τηλ. 23-208